

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

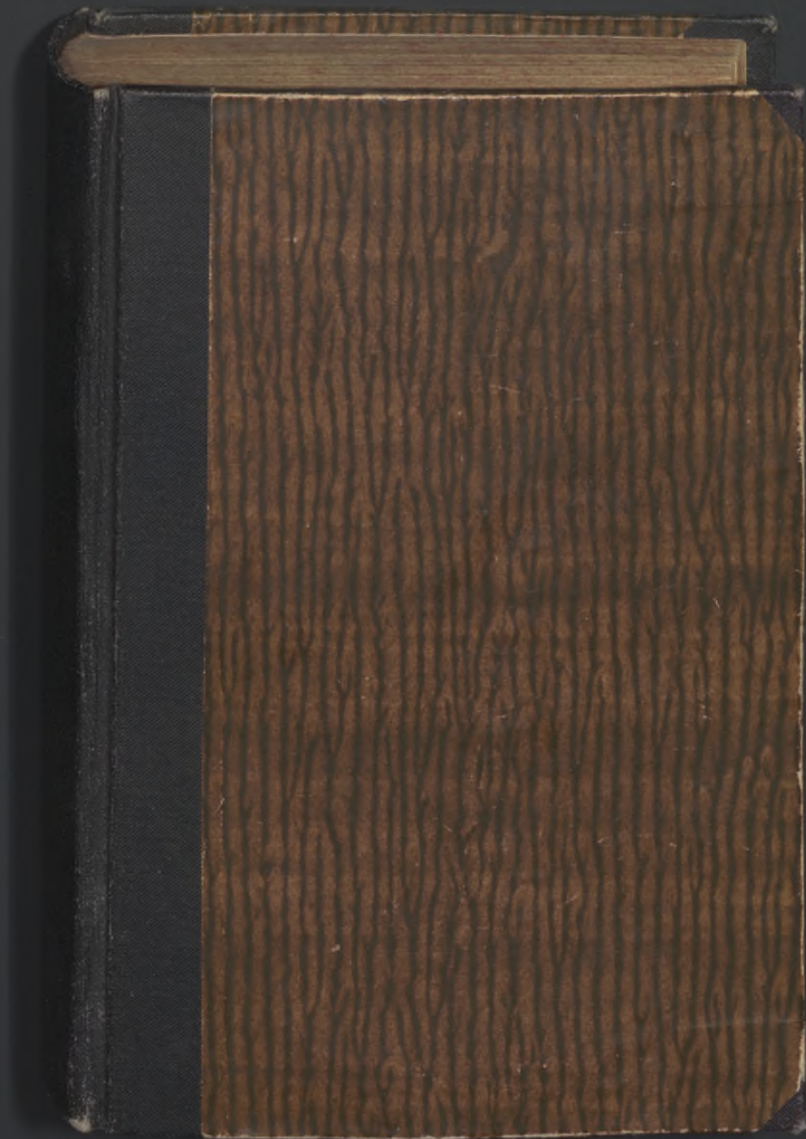
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

nr. $\frac{56}{463}$

Det hemlighetsfulla teaterdramat.

Original

för *Stockholms-Tidningen*.

(Efter en utländsk idé.)

Stockholms-Tidningen kostar:

	$\frac{1}{2}$ år,	$\frac{1}{2}$ år,	$\frac{1}{4}$ år,	mån.
Stockholmsuppl.	6: 00,	3: 25,	1: 75,	0: 60.
Landsortsuppl.	3: 60,	2: 40,	1: 20,	0: 50.

STOCKHOLM.
Stockholms-Tidningens tryckeri.
1897.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

- Kap. 1. *Mordet på teatern.*
" 2. *Champagnen.*
" 3. *Lotta Andersson.*
" 4. *Det falska brefvet.*
" 5. *Stölden.*
" 6. *Den lilla barnjackan.*
" 7. *När kärlek försmås.*
" 8. *På spåren.*
" 9. *Odjur i människohamn.*
" 10. *Räddningen.*
" 11. *Vigselakten.*
" 12. *En upptäckt.*
" 13. *Brefvet.*
" 14. *Kampen för lifvet.*
" 15. *Lamm bland vargar.*
" 16. *Det är hon.*
" 17. *Barnet.*
" 18. *Rökrummet.*
" 19. *En förskräcklig fara.*
" 20. *Nya upptäckter.*
" 21. *Nyckeln.*
" 22. *Skjuten eller skällad?*
" 23. *Det är icke Victoria!*
-

Det hemlighetsfulla teaterdramat.

Bearbetning från engelskan för Stockholms-
Tidningen.

1.

Mordet på teatern.

Då öfverkonstapeln Georg Wilson på morgonen den 19 mars 1896 kom in på detektiva polisbyrån i Chicago, vardt han genast inkallad till byråchefen. Denne var ej ensam i sitt rum. En medelålders herre satt där med en tidning i ena handen och såg mycket nervös och otålig ut.

— Har ni läst morgontidningarna? frågade byråchefen kort.

— Nej, jag kom nyss.

— Var då god och läs den här artikeln, inföll den främmande herrn och räckte detektiven sin tidning.

Wilson läste:

"En tragedi på scenen!"

Förskräcklig upptäckt på Shakespeareteatern!!

Vi kunna meddela i denna vår senaste morgonupplaga, att på Shakespeareteatern har uppförts i natt en tragedi, som hvarken stått på affischer eller blifvit annonserad.

John Larson!
Den populäre skådespelaren!!
Befanns ligga död på scenen!!!

då William Paterson, dagvakten, i dag på morgonen gjorde sin första rond på teatern.

Larson låg på själfva scenen, nära den andra kulissen till höger. Han har tydligen fallit för mördarehand. Ingen man, som ville begå själfmord, kunde med sådan styrka ha stuckit en knif i sin egen kropp. Någon fiende eller tjuf har utfört detta sitt usla dåd mycket bra.

Hvem har gjort det?

det vet man icke ännu. Men

Shakespereteaterns nattvakt har försvunnit!

Vi ha ännu ej hunnit utreda detta hemlighetsfulla teaterdrama.

Det var pjesen

När kärlek försmås!

som uppfördes på Shakespereteatern i går afton. Larson var ej bland de uppträdande artisterna.

Larson var född i Sverige!

och kom som litet barn hit öfver. Han talade vårt modersmål fullkomligt såsom en infödd amerikansk gentleman utan främmande accent.

Denna säsong var Larsons första i vår stad, men han hade redan blifvit mycket populär och

**hans död har uppväckt bestörtning
och sorg!**

hos såväl artister som teatervänner i allmänhet.*

Detektiven lemnade tillbaka tidningen till den främmande herrn, utan att säga ett ord.

Denne skulle just börja tala, då chefen gjorde en åtbörd åt honom att tåga, hvarpå han vände sig till detektiven.

— Ni skall taga hand om den här saken, sade han.

Detektiven bugade sig lätt.

— Här får jag presentera regiösesren för Shakespereteatern, herr Smith, herr Wilson. De båda herrarna skakade hand med hvarandra.

— Jag förmodar, att ni kommer å teaterdirektörens vägnar? sade Wilson långsamt.

— Nej, jag har icke sett dem ännu, svarade regiösesren. De äro två kompanjoner. Så snart jag fick veta, att mordet ägt rum, skref jag några rader till dem och skyndade genast hit.

— Ni borde söka rätt på och låta häkta nattvakten, som försvunnit, fortfor Wilson.

— Jag tror, att han är oskyldig, invände Smith.

— Hvarför det?

— Han måtte ha varit någon annanstans än på teatern i det ögonblicket, då mordet skedde. Doktorn, som undersökt Larson, påstår, att han icke kunde ha blifvit mördad före klockan tu i natt. Och Andersson, nattvakten, gick från teatern strax före tolf i.natt.

— Hvarför gjorde han det?

— För att taga sig ett glas. Jag märkte när jag lemnade teatern i går afton strax före klockan half tolf, att han redan då var ganska ankommen, men som han aldrig har spelat oss ett sådant här spratt förut, trodde jag, att han skulle stanna på sin post. Men det gjorde han icke. Jag har tagit reda på, att han gick från teatern direkt till Websters källare, och där satt han och drack som en fisk hela natten. I dag på morgonen var han plakat full, så godt som död!

— Är ni riktigt säker på, att han gick från teatern före midnatt?

— Ja. Webster är färdig att svära sin dyraste ed på, att Andersson kom in på hans källare, just som klockan började slå tolf.

— Då var väl teatern alldeles folktom? inföll chefen.

— Ja.

— Men hur kom den mördade mannen då dit?

— Det vet jag icke. Det är så mystiskt alltihop det här, suckade regissören och såg mycket beklämd ut.

— Spelade icke Larson med i går afton? frågade Wilson.

— Nej. Men han kom upp på scenen vid tiotiden och stannade där ungefär en half timme. Och så gick han igen.

— Kom han för att tala med er?

— Nej. Hvarken med mig eller någon annan särskildt.

— Grälade han med någon?

— Nej, han var alltid artig mot alla.

— Var han drucken?

— Icke alls.

— Hvilka talade han mest med?

— Med damerna.

— Jaså, han var en fruntimmerskarl?

— Nej, säg snarare att de voro Larsonkvinnor.

— Hvad menar ni med det?

— Att han var mycket populär, i synnerhet bland aktriserna och kvinnor i allmänhet. Så snart de fingo syn på honom i går afton, flockade aktriserna sig genast omkring honom liksom hönor omkring tuppen.

— Och han var en tupp?...

— Han utmärkte icke särskildt någon. Men de tyckte alla, att det var roligt att få språka med honom.

— Var det någon af aktörerna, som var svartsjuk på honom?

— Allihop.

— Jaså...

— Ja, förstå mig rätt, fortfor regissören ifrigt och smålog. Ser ni, allt hvad aktörer heter äro svartsjuka både på hvarandra och på aktriserna.

— Det begriper jag, afbröt detektiven i kort ton. Yrkesafund är ju så vanligt. Hvad

jag önskar veta, det är, om Larson visade sig så uppmärksam mot någon viss aktris på teatern, att någon annan aktör eller hvilken karl som helst kunde bli svart-sjuk?

— Nej, det gjorde han icke.

— Hür kunde Larson komma in på scenen, sedan teatern hade blifvit stängd?

— Ja, det är svårt att förklara. Då nattvakten gick från teatern, stängde han dörrarna mycket noga, och i morse voro de alla fortfarande stängda, då dagvakten kom.

— En tjuf har icke kunnat bryta sig in?

— Nej, det är omöjligt. Alla dörrarna voro stängda i morse.

— Kanske nattvakten släppte in Larson innan han gick från teatern?

— Ja, det är möjligt, men hvarför skulle Larson vilja bli insläppt dit?

— Ja, den gåtan kan ni icke tyda här, sade chefen. Gå till teatern!

Smith och Wilson bugade sig för hvarandra och gingo tillsammans till teatern. Regissören ville språka, men fick endast fåordiga svar. Han teg då och mönstrade i stället, såsom han trodde oförmärkt, sin följeslagare. Han fann, att detektiven icke var någon vacker karl, men hade ett synnerligen intelligent utseende. Ovanligt vig och stark tycktes han vara.

Då de kommo till teatern, voro de båda

direktörerna, Cox och Hewetson, redan där. Larsons lik låg fortfarande på samma ställe på scenen, där det hade blifvit funnet. Wilson synade det mycket noga. Larson hade blifvit stucken i ryggen.

Den populäre skådespelaren tycktes ha varit omkring tjugusex år, en vacker karl med ett fint och intelligent ansigte. Blondt hår och välformade blonda mustascher. Kroppen var något öfver medelhägd och välväxt.

Då detektiven betraktade Larsons ännu i döden så vackra anletsdrag, kunde han lätt förstå, att den unge skådespelaren borde ha varit mycket omtyckt, i synnerhet af kvinnor.

Han vände sig till Cox, den ene direktören, som mycket nervös stod bredvid honom, och frågade:

— Hvad kan anledningen vara till det här mordet?

— Det är mig alldeles omöjligt att kunna säga, hur mycket jag än bryr min hjärna.

— Är det lätt för en tjuf att komma in hit på natten?

— Nej då! I hela Nordamerikas Förenta stater finns det icke en enda teater, som är så väl tillbommad och stängd som vår. Kom själf och se!

— Ja, senare. Kunde en tjuf ha kom-
Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 2.

mit in under aftonföreställningen och gömt sig här?

— Det kan ju vara möjligt, men är föga troligt. Våra karlar ha fått de strängaste order att noga se till, att ingen stannar kvar här på teatern, sedan aftonföreställningen är slut.

— Har ni sett nattvakten i dag?

— Ja. Han är dödfull!

— Är ni säker på, att han verkligen är det och icke bara låtsas vara det?

— Ja, det är jag säker på.

— Stängde han alla dörrarna efter sig, då han gick?

— Ja. Åtminstone voro alla dörrarna stängda i morse. Och nycklarna hade han i sin ficka, då vi funno honom på Websters källare.

— Hur kunde Larson då komma in på teatern?

Direktören tycktes tveksam, hvad han skulle svara. Slutligen sade han kort:

— Det vet jag icke!

— Men tror ni icke, att det är möjligt, att Larson kom hit och öfverenskom med Andersson att taga hans plats för en stund eller kanske för hela natten?

— Det ser så ut, medgaf direktören brydd.

— Skulle det icke strida mot edra föreskrifter.

— Jo visst. Larson ha vi engagerat

för att spela och Andersson för att hålla vakt här om nätterna. Han hade stränga order att icke låta någon komma in. Och att icke lemna sin post.

— Har han gjort det någon gång förr?

— Icke som jag vet.

— Hur kunde ni engagera en drinkare för en så ansvarsfull befattning?

— Vi trodde, att han aldrig förtärde spirituosa. Andersson har varit hos oss i två år.

Wilson tyckte, att det var eget, att nattvakten, som hittills varit så nykter, skulle öfverge sin post och supa sig full just den natt, då han hade bort vara nyktrast, men han yttrade ingenting om detta, utan sade:

— Om ni vill, så skola vi nu syna teaterns fönster och dörrar.

— Ja visst. Hewetson kom med!

De båda direktörerna visade detektiven hela teatern. Cox hade icke öfverdrifvit, då han sade, att teatern var väl skyddad mot allt otillåtet tillträde. Det tycktes vara omöjligt för någon att genom inbrott kunna komma in i byggningen.

Efter att på det noggrannaste sätt ha synat alla dörrar och fönster, sade detektiven:

— För att komma in här har man antingen haft nattvaktens nycklar eller också

falska. Det finns ju inga andra nyckel arän nattvaktens?

— Nej, svarade på en gång de båda direktörerna.

— Men kunde icke någon ha varit gömd här efter föreställningen? tillade Hewetson.

— Hur skulle han ha kunnat komma ut igen? Järnluckorna äro ju låsta för alla fönster och dörrar.

— Ja, det ha ni rätt i, med gaf Cox.

— Det är tydligt, att nattvakten...

— Åh, lika visst skulle jag anse mig själf vara den skyldige, afbröt Cox lifligt.

— Jag med, instämde Hewetson.

— Hvarför det? frågade Wilson och såg skarpt på dem.

— Jo, därför att jag känner honom så väl, svarade Cox med värma. Andersson är svensk, och svenskarna äro merendels dugtiga och hederliga. Han har bara varit här i Amerika några år. Jag har sett honom i hans hem, och jag är fullkomligt öfvertygad, att han är en hederlig och samvetsgrann man. Han tycker mycket om sin familj. Han har en hygglig hustru och två små snälla barn. De lefva lyckligt tillsammans. Andersson är ingen skurk.

— Nej då, instämde Hewetson.

— Han är drucken nu, in väne Wilson skarpt.

— Ja, det förstås. Men uppriktigt sagt,

drucken det har jag också varit, sade Cox och smålog skälmskt.

— Men icke i natt? sade detektiven kort.

— Nej, nej! det var länge sedan.

Hewetson gaf nu samtalet en annan vändning.

— Vi skulle vilja fråga er också om en annan sak, sade han. Vår pjäs, *När kärlek försmås*, skulle gifvas tre gånger till och sedan läggas ned. Många biljetter äro redan sålda i förköp. Böra vi inställa representationerna och återbetala pengarna för biljetterna? Vi skola förlora mycket på det. Hvad tycker ni vi skola göra?

— Det är ju er egen sak att bedöma. Om ni slutar upp att spela nu, visar ni därigenom mycken aktning för Larsons minne. Spelar ni däremot, så är det här mordet en stor reklam för er och kommer att draga hit många, som kanske annars icke skulle komma hit.

— Men pressen kommer kanske att kritisera oss?

— Gå och se teaterreferenterna.

— Se dem?.....

— Ja, tala med dem.

— Menar ni, att vi skulle köpa dem?

— Icke med pengar, sade Wilson kärft, det skulle nog icke gå. Men om ni talar om för dem, hvilka stora förluster ni skulle göra

om ni icke spelade, så rör ni nog deras hjärtan. Stänger ni teatern, så förlorar ni pengar — och Larson — vinner ingenting på det. Gif mig nu nattvaktens adress!

Cox skref några rader på sitt kort och lemnade det till Wilson.

De båda direktörerna följde detektiven fram öfver scenen till utgången. Vid liket, som ännu låg kvar på scenen, funno de poliskommissarien i distriktet, som just hade gifvit order åt sina konstaplar, att den döde skulle föras till sin bostad.

Kommissarien var vän med detektiven och gick fram till honom.

— Nå, det är ju ni, Wilson, som fått order att reda ut den här häreftan? sade han.

— Ja.

— Är nattvakten den skyldige? Vi ha redan häktat honom!

— Jag skall då gå och se honom.

— Hvad kunde han ha för orsak att begå ett sådant brott?

— Det är svårt att säga. Men låtom oss icke glömma, att Larson var en stor favorit hos damerna. Det kan ju hända, att nattvakten var förtjust i någon af de här sirenerna, och då han fann, att Larson var hans rival, så ville han bli af med honom.

— Men Andersson är ju gifte

— Hvad gör det?

— Han tycker mycket om sin hustru och sina barn.

— *Säger* man, ja! Men gifta män äro icke alltid sådana änglar som man tror dem vara.

— Jag tror, att ni har blifvit cynisk, sade kommissarien och smålog.

— Nej, icke det! Men jag äro en man, som har fått ögon att se med, svarade dektiven i allvarlig ton.

— Nå, svara mig då på en fråga: Vän- tade Larson det slag som tog hans lif?

— Nej, det gjorde han icke.

— Men jag tycker, att hans uppsyn ser nästan förskräckt ut.

— Det är sant. Det tycks, som om han haft något samtal som förargat, kanske förskräckt honom. Men slaget kom alldeles oväntadt. Mördaren var en man.

— Hvarför tror ni det?

— Det kan ingen kvinna sticka en stor knif med sådan kraft igenom en människas kropp. Men hans medbrottsling kan nog vara en kvinna.

— Hans medbrottsling?

— Ja.

— Tror ni, att mördaren hade någon medbrottsling?

— Ja visst. Hvarför skulle annars Lar- son ha blifvit stucken i ryggen? Det har

icke varit någon brottning, utan ett lömskt öfverfall bakifrån.

Just som liket skulle föras bort, kommo två damer in på scenen. Då Cox fick se dem, gick han fram till Wilson och kommissarien och sade halfhögt:

— De där damerna äro fru Ella Brinsmead och fröken Lilty Nelson, duenna och första älskarinnan vid vår trupp.

Detektiven gick något åt sidan för att mera obemärkt kunna observera de båda kvinnorna. Bärarna hade åter lagt ned liket, och kvinnorna föllo på knä vid det.

Fru Brinsmead var omkring femtio år och såg synnerligen hygglig och respektabel ut. Hon tog en af den dödes kalla händer, som hon kysste och grät tyst och stilla.

— Min stackars gosse! snyftade hon slutligen. Ett sådant sorgligt slut, i synnerhet på ett sådant lif. Jag har varit öfver trettiofem år vid teatern, men jag har ännu aldrig sett någon, som gjort sig mera förtjänt af att vara älskad än han. Jag tyckte så rysligt mycket om honom. Jag höll af honom, som om han hade varit min egen son!

Detektiven hade mycket uppmärksamt följt denna scen. Fru Brinsmead föreföll honom vara en vänlig och snäll kvinna, som icke ville göra någon något ondt. Allra minst honour som hon nu så bittert grät öfver.

Fröken Lilly Nelson såg mycket bra ut. Hon var lång till växten och förde sig med mycken värdighet. Hennes eleganta kostym gjorde ett starkt afbrott mot kamratens anspråkslösa, men dock snygga toalet. Hon var ungefär af samma ålder som den döde och kunde alltså icke såsom fru Brinsmead säga, att hon hyste en moderlig kärlek för honom. Och att tala om någon annan kärlek vid det här tillfället, kunde ju icke komma i fråga. Hon sade därför ingenting alls, utan torkade graciöst och värdigt sina tårar, då de sipprade fram under de långa silkeslena ögonhåren, som beskuggade hennes stora vackra, bedårande bruna ögon.

Också hon gjorde ett fördelaktigt intryck på detektiven. Han stod en stund tankfull och betraktade dem. Plötsligt vände han sig till direktörerna och kommissarien och sade, i det hans ögon blixtrade till:

— Adjö nu, mina herrar. Jag har åtagit mig att taga reda på hvem som mördade John Larson, och jag *skall* finna honom.

Champagnen.

Wilson gick direkt från Shakespereteatern till fängelset, där nattvakten Andersson var häktad.

Då han kom in i Anderssons cell, låg denne och sof.

— Har han sofvit hela tiden? frågade detektiven fångvaktaren.

— Ja. Men som ni ser på golvet, så måtte han ha druckit mycket mera än han tålt vid.

Wilson gick fram till nattvakten och ruskade på honom. Han rörde sig icke. Detektiven ruskade honom då hårdare, ända till dess han började röra något på sig. Han mumlade då:

— Sofva! Vara ensam! Låt mig sofva!
Och så somnade han igen.

Detektiven ruskade honom igen, men fann snart, att det var omöjligt att få den druckne nattvakten vaken. Att han icke spelade full, utan verkligen var det, hade Wilson nu fått klart för sig. Som han icke

kunde få några upplysningar af nattvakten, lemnade han fängelset och gick till Websters krog, där Andersson hade varit föregående natt och fått sitt rus.

Webster var där. Detektiven sade honom hvem han var, och de följdes då in i ett inre rum, där de voro ensamma.

— Det var ju här som nattvakten vid Shakespereteatern arresterades? frågade Wilson, så snart som de hade satt sig.

Webster rynkade ögonbrynen och svarade i butter ton:

— Ja, jag är ledsen att behöfva säga, att så var det.

— Kände ni honom?

— Till en viss grad, ja.

— Var han stamkund?

— Nej. Men under de sista månaderna har han kommit in hit två eller tre gånger i veckan om aftnarna.

— Man har sagt mig, att han aldrig drack.

— Det har han aldrig gjort här förrän i natt. Han brukade komma hit, köpa hvad han skulle ha, och så gick han med hvad han köpt. Jag har aldrig sett honom dricka förrän i natt.

— Hvad brukade han köpa? Öl?.....

— Nej, champagne.

— Champagnel! Så dyrt vin!

— Ja, och alltid af de bästa märkena.

— Hvad brukade han säga då?

— Ingenting. Han rekvirerade hvad han ville ha, och då han fått det, så betalade han och gick genast med buteljerna. Vi tyckte — min kypare och jag — att han var litet stursk af sig, eftersom han aldrig talade med oss, som andra kunder brukade göra. Vi togo honom för en gentleman. Det är först då han häktades här, som vi finga veta, att han bara var nattvakt vid Shakespereteatern.

— Hade han aldrig någon med sig?

— Nej.

— Märkte ni, om han hade mycket pengar, när han skulle betala champagnebuteljerna?

— Nej. Han hade alltid en tiodollarsse-del i hand, då han kom in. Det var då lika säkert som.....

— Köpte han champagne i natt också?

— Nej. Han kom in först som klockan började slå tolf, och då satte han sig och drack whisky.... det ena glaset efter det andra, ända till dess han vardt plakat full.

— Ar ni riktigt säker på, att han kom in före tolf?

— Ja, det kan jag gå ed på. Vi stänga alltid ytterdörren, så snart som klockan slagit tolf, och sedan får ingen komma in här. De som äro här få stanna till klockan tre. Då måste alla lemna lokalen. Men nattvakten var till den grad ankommen, att vi läto

honom stanna här hela natten. Det var alldeles omöjligt för oss att få något lif i honom. Och då buro vi in den här soffan i stora skänkrummet, och på den fick han ligga. Och på den låg han ända till dess han blef häktad.

— Såg ni, att han verkligen drack den där whiskyn, som tycktes ha gjort honom så berusad?

— Ja, både jag och min kypare gäfvö akt på, att han pimplade i sig rätt bra, men vi kunde inte tänka oss, att han af det skulle bli så full som han blef.

— Hur såg han ut då han kom in till er i går afton?

— I början märkte jag ingenting ovanligt alls med honom, men sedan tyckte jag, att han såg nervös och orolig ut.

— Tvättade han sig här?

— Nej.

— Märkte ni, om han hade blod på händerna eller kläderna?

— Nej, det gjorde jag icke.

— Sade han någonting medan han var här?

— Nej, han talade hvarken med mig eller någon af gästerna. Allt hvad han sade var att rekvirera whisky af kyparen.

— Är han här nu?

— Ja.

— Var god ropa hit honom!

Webster ropade åt kyparen att komma in. Men han kunde icke ge några upplysningar. Han tyckte, att nattvakten hade hela tiden varit lugn och setat tyst och stilla, under det han drack. Hans hand darade icke, då han skulle betala för hvart glas han tog in.

Kyparen fick gå ut igen, och detektiven fortsatte samtalet med Webster.

— Hade han nycklarna i sina fickor, då han arresterades?

— Ja.

— Visade han dem för någon under natten?

— Icke som jag vet.

— Kunde någon taga ut dem ur hans fickor, begagna sig af dem för att komma in på teatern och lägga dem tillbaka igen i hans fickor?

Krogvärden funderade ett ögonblick. Han tycktes tveka hvad han skulle säga. Slutligen sade han:

— Nog kunde nycklarna ha tagits ur hans ficka, men jag anser det icke vara troligt, att det skedde. Men de kunde icke ha sackits in i fickan igen, eftersom ingen kom in hit efter klockan tolf.

— Det är ni riktigt säker på att ingen kom in här efter tolf i natt?

— Absolut säker.

— Och när kom nattvakten in?

— Just som klockan började slå tolf.

— Nå, är allting väl tillbommat i er lokal, när ni stänger den klockan tu?

— Ja.

— Visa mig, hur den då tillbommas.

Webster lydde. Detektiven vardt öfvertygad, att ingen hade olofvandes kunnat komma in i krogen, utan att lemna något spår efter sig. Och Wilson fann ingenting misstänkt. Då han icke kunde få veta mera af Jones, så lemnade han krogen.

Samtalet med Webster hade icke varit synnerligen upplysande, men den intelligente detektiven tyckte dock, att det gifvit honom klarhet i vissa punkter af denna dunkla sak. Antingen nattvakten hade haft sin hand med i mordet eller icke, så trodde nu Wilson fullt och fast på, att Andersson icke hade varit på sin post på Shakespereteatern föregående natt.

Detektiven började nu fundera på all den där champagnen som nattvakten hade köpt hos Webster. Den champagnen var nog icke afsedd för Anderssons egen gom. Men, för hvems då? För några som med nattvaktens medgifvande hade gjort teatern till ett rendez-vousställe om nätterna under vintern. Hvilka kunde de vara? En karl och en kvinna? Var Larsen mannen?

Hvad hände den natten, då mordet skedde? Hur hade det gått till? Om An-

deresson hade begått det eller varit med om det, hvarför hade han då gjort det dumma-
ste han kunde göra, lemna sin post och i
stället för att fly gå in i en krog och dricka
sig så full, att han icke kunde komma där-
ifrån?

Teatern tycktes ha varit mycket väl
stängd och tillbommad efter mordet, och än-
dock hade Anderson varit på krogen hela
natten och läkaren hade sagt, att Larson
måste ha mördats senare än klockan tu. Och
nycklarna hade nattvakten hela tiden haft i
sin ficka.

Allt det där tycktes vara mycket my-
stiskt, men det fanns ju flera sätt att för-
klara det. Först och främst så kunde läka-
ren ha misstagit sig angående timmen, då
mordet skedde. Det kunde ju alltså vara
möjligt, att Larson hade mördats redan före
klockan tolf.

För det andra så fanns det kanske nå-
gra andra nycklar än nattvaktens, hvarmed
teatern kunde öppnas. För det tredje, så
kunde ju nattvaktens nycklar icke ha varit i
hans ficka hela natten. De kunde ju ha
blifvit lagda i hans ficka af någon, som ti-
digt på morgonen kommit in i Websters lo-
kal, innan nattvakten häktades.

På en sak var detektiven alldeles säker.
Nattvakten hade lemnat två eller flera perso-
ner i teatern, då han gick därifrån till källa-

ren, och en af dem var John Larson. Hvem var den andre? Mördaren! Och hvem var mördaren? Icke kunde det vara Andersson. Alltså var det icke heller troligt, att han skulle vilja hjälpa den skyldige eller de skyldiga. Om man bara kunde få veta, hvilka som hade varit i teatern.....

Det var nog för Larsons pengar, som Andersson flera månader hade köpt champagnen. Och då var det också troligt, att den champagnen druckits på teatern af Larson och..... Ja, med hvem?

En karl kunde det ju icke gerna vara. Ifall två karlar ville dricka champagne, så skulle de icke välja ett så dystert ställe som en tom teater, för att hålla sin orgie. Nej, det måste vara en kvinna. Larson hade ju varit en stor favorit hos damerna. En kvinna var det nog. Men hvarför skulle teatern om nätterna vara ett rendez-vousställe? Det var obegripligt.

— Än en gång gick Wilson till fängelset. Nattvakten låg fortfarande i djupaste dvala. Det var omöjligt att få ett ord ur honom.

— Har hans hustru varit här? frågade då Wilson fångvaktaren.

— Nej, hon har ännu icke blifvit under rättad af polisen om hans häktning. Men

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 4.

kanske har hon ändå fått veta det från teatern.

Då Wilson kom ut ur fängelset, vinkade han till sig den första åkare han fick syn på. Han tog upp kortet, som Cox gifvit honom med Anderssons adress.

— Kör till hörnet af *** och ***gatorna, sade Wilson, och kör fortl

— Åkaren nickade och gaf ett piskslag åt hästen, som satte af i skarpt traf.

— Det vore bra, om jag träffade fru Andersson, tänkte Wilson. Hon kan kanske tala om något angående den där champagnen, eller säga något annat om sin man, som jag bör ha reda på.

3.

Fru Lotta Andersson.

Andersson bodde i en utkant af den stora staden. Då han gifte sig med sin kusin, Lotta Andersson, hade hon fört i boet ett litet nätt hus, omgifvet af en trädgårdstäppa, som hon köpt för sina besparingar. Hon hade rest några år före Andersson ut

till Amerika och där förtjänat pengar. Hon kunde laga god mat, och i Amerika betalas skickliga kokerskor mycket högt, i jämförelse med hvad de få i Sverige. Hon var något äldre än sin man. Det var på hennes inrådan Andersson hade rest öfver till Amerika, och det dröjde ej länge förrän hon uppmuntrade honom att fria. Ja fick han genast, och så gifte de sig. Det var hon som bestämde, hvar skåpet skulle stå i deras hem, hon hade häftigt lynne, men godt hjärta, och de lefde lyckligt tillsammans. Deras två barn lekte i trädgårdstjappan, då Wilson kom dit. De voro för små att sörja öfver, hvad som hänt fadern, äfven om de visste det.

Detektiven ringde på porten till staketet, som omgaf tjappan. Det dröjde ej länge innan husdörren öppnades, och fru Andersson kom ut. Hon var en liten undersåtsig kvinna, omkring 38 år, ganska snyggt klädd. Hon såg icke synnerligen intelligent ut, men redbar. Hon hade gråtit så mycket, att hennes ögon voro röda.

— Jag önskar att få tala med fru Andersson, sade detektiven i vänlig ton.

— Jag är fru Andersson, svarade hon nedslagen, och hennes röst darrade. Det var tydligt, att hon hade fått reda på, hvad som hänt hennes man.

— Kan jag få tala med er enskildt?
fortfor Wilson.

Hon tvekade ett ögonblick hvad hon skulle säga, men bad honom slutligen stiga in i huset. De satte sig i ett rum som var både matsal och förmak, mycket enkelt möbleradt, men rent och snyggt.

— Jag behöfver väl icke tala om för er hvad som händt er man? sade Wilson.

— Nej, gunås, jag har nog hört det, suckade hon. Han sitter häktad, och kan ni tänka er, de vilja icke låta mig få se honom, tillade hon och började att gråta.

— Det är så bruket, och.....

— De säga, att han är drucken, afbröt hon. Det tror jag icke, nej! nej! utbrast hon i häftig ton, och hennes ögon blixtrade.

— Jag har sett honom, och jag är ledsen att behöfva säga, att han är verkligen drucken, så drucken att han är fullkomligt sanslös.

Hon stirrade häpen på honom, och så rynkade hon ögonbrynen och frågade i skarp ton:

— Hör ni till polisen? Är ni detektiv?

— Ja, det är jag, fru Andersson.

Med en häftig åtbörd torkade hon bort tårarna och sträckte på sin lilla tjocka kropp. Hon kastade en misstänksam blick på Wilson och sade i en ton, som hon ville göra föraktfull:

— Hvad tror ni att ni skall få veta af mig genom att komma hit som en spion?

— Jag har icke kommit hit som en spion, svarade detektiven undfallande. Men min pligt fordrar, att jag försöker få reda på allt hvad som rör denna sak, och därför har jag kommit hit till er. Er man har blifvit häktad för misstankar. Men jag tror icke, att han gjort Larson något ondt.

Hon såg tvislande ett ögonblick på Wilson, men så klarnade hennes ansigte upp. Vreden gaf plats för nedslagenheten.

— Min man är oskyldig, förklarade hon.

— Hvem misstänker ni?

— Ack, det vet jag icke.

— Brukade Larson komma hit?

— Han har aldrig satt sin fot här.

— Har ni aldrig sett honom?

— Nej, jag går så sällan ut, och aldrig på teatern. Jag kan icke lemna mina små barn ensamma.

— Hvad har er man talat om för er angående Larson?

— Ingenting alls.

— Ar ni säker på det?

— Ja.

— Har ni starka drycker hemma?

— Nej, icke en droppe. Min man förtär aldrig starka drycker. Och han har gjort mig likadan.

— Men fick han icke någon gång af sina vänner i present likör, vin, chamgagne?

— Aldrig.

— Hur ofta brukade ni att hälsa på er man om nätterna på teatern?

Det blixtrade till i hennes ögon. Hon såg denna fälla och undgick den, men hon kunde icke dölja för detektivens lurande blick, att hon märkt den.

— Jag hälsade aldrig på min man om nätterna. Han fick aldrig släppa in någon då på teatern, och hvarken jag eller någon annan har kommit in dit på de tider han höll vakt.

— Hur kom den mördade mannen då dit?

Denna enkla fråga tycktes ett ögonblick förbrylla henne, men hon svarade snart i liflig ton:

— Han stannade väl kvar på teatern, sedan föreställningen var slut, utan att min man visste af det.

— Men då skulle ju han och er man ha varit ensamma där?

Nu vardt hustrun förbryllad, och då blef hon ond. Hon steg upp, sträckte på sig och nästan skrek:

— Ah, lede frestare, ni försöker narra mig att säga något som skall skada min Anders. Är det rätt att förhöra mig så här? Hvad har jag gjort för ondt? Är det manligt det här? Nu har ni visat hvad ni är för en, och nu kan ni gå när ni vill. Spion!

Detektiven reste sig.

— Ja, jag skall just gå nu, sade han lugnt, därför att jag har sagt allt hvad jag ville säga. Men ni gör mig orätt, då ni förolämpar mig. Om jag råkade att få er till att säga mera än ni ville säga, så var det af en ren slump.

— Det tror jag icke.

— Men så är det verkligen.

— Säg det åt en dum irländska, men icke åt mig! Jag är infödd svenska, jag, och har alltid haft ögon att köpa fisk med, skall jag säga.

— Det vill jag icke disputeras med er om, men glöm icke en sak! Och den är, att när ni en gång får klart för er, att ni har gjort mig orätt och ni kan meddela mig något, som kan vara till nytta för er man, så sök då upp mig. Här är min adress.

Wilson lemnade sitt kort, gjorde en lätt bugning och gick. Han var icke ond på henne. Anderssons öde hade gjort henne nervös, och han respekterade hennes tillgifvenhet för sin man.

Då detektiven kom utanför trädgårdsporten, gick han om kvarteret, där han lemnat droskan. Åkaren var ännu kvar där och fick order att köra till fängelset, där Andersson var häktad.

4.

Det falska brefvet.

Då Wilson kom till fängelset, fick han veta, att Andersson fortfarande låg i dvala och att alla försök att väcka honom hade varit förgäfvade.

Wilson gick ändock in i hans cell. Han ruskade på nattvakten, som låg där i djupaste sömn, men lyckades ej få lif i honom. Han beslöt sig då för att tillgripa ett medel för att väcka, som han visste skulle verka bättre än den kraftigaste ruskning. Han tog sin käpp, och med den gaf han nattvakten ett skarpt, men icke hårdt slag på fotsulorna. Andersson började genast att röra på sig, och då han hade fått ett par slag till på fotsulorna, så öppnade han ögonen.

Wilson lyfte på hans hufvud, lade sin ena arm under hans hals och fick honom att sitta upp.

— Se så, sade han, det är tid nu att vakna upp.

Anderssous ögon stirrade glanslöst rakt fram, utan ett spår till intelligens i dem.

— *Det måste göras i natt*, mumlade han.

— Ja, visst måste det göras, bekräftade detektiven ifrigt och lutade sig ned för att höra bättre.

— *Negern är borta!* hviskade Andersson mycket sakt.

— Hvilken neger?

— *Han måste räddas!* mumlade Andersson, tillslöt ögonen och föll åter tillbaka. Han var så tung och liflös, att detektiven icke kunde hålla honom uppe längre, utan lät honom falla tillbaka igen i sängen. Han började åter att slå honom några slag med käppen på fotsulorna, men det hjälpte icke.

— Han måtte ha druckit kolossalt! anmärkte fängvaktaren.

— Har en läkare undersökt hans hufvud, för att se, om det har blifvit skadadt?

— Nej.

— Skicka då efter en doktor.

— Hvarför det?

— För att undersöka honom naturligtvis.

— Misstänker ni, att det har händt honom något extra?

— Hans tillstånd förefaller mig vara onaturligt.

— Ja, då skola vi skaffa hit en doktor.

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 5

De lemnade cellen. Fångvaktaren ville göra några frågor, men fick intet svar. Detektiven grubblade på de tre meningar, som nattvakten hade mumlat:

— *Det måste göras i natt!*

— *Negern är borta!*

— *Han måste räddas!*

Detektiven tog för gifvet, att dessa yttranden hade något samband med mordet på teatern, men de klarnade ej upp saken, tvärtom. Den första meningen tycktes förråda, att Andersson varit med i en på förhand uppgjord komplott att mörda Larson. Men den tredje meningen stod alldeles i strid med den första. Och hvad menades med den andra, att »negern är borta». När Andersson en gång vaknar upp, kommer han kanske icke att kännas vid de där yttrandena, tänkte Wilson, men han kan snärjas in med dem, så att man tack vare dem dock kan komma på det klara med sanningen.

Just som detektiven skulle gå ut ur fängelset, mötte han en poliskonstapel i uniform, som häjdade honom och sade:

— Förlåt, herr Wilson, hvad vill ni mig?

Detektiven kastade en skarp, misstänksam blick på konstapeln.

— Hvad jag vill er? Ingenting.

— Ja, men ni är ju detektivöfverkon-

stapeln Wilson och har skickat bud på mig att genast komma hit till er i fängelset.

— Har jag? Hvem är ni?

— Jo, det är jag, konstapeln Smith, som blef beordrad att hålla vakt vid den mördade aktör Larsons lik i hans bostad?

— Hvarför är ni icke där då?

— Ja, det där fruntimret sade ju, att ni hade skickat henne efter mig.

— Hvilket fruntimmer?

— Den kvinnan som ni skickade till Larsons bostad, vet jag.

Wilson tog poliskonstapeln lugnt i armen, och de gingo ut ur fängelset.

— Förklara nu allt, sade Wilson kort och släppte konstapelns arm.

— Ja, det är på det viset, att när Larsons lik hade forslats hem till hans bostad, så fick jag order att vakta där. För en half-timme sedan kom ett fruntimmer med ett bref från er.....

— Har ni det brefvet?

— Ja.

— Får jag se det?

Poliskonstapeln tog upp ur sin ficka ett hopviket papper och räckte Wilson det. På papperet var skrifvet följande:

»Poliskonstapeln (namnet oläsligt).

Jag har hand om Larson-målet och behöfver er hjälp annorstädes. Kom genast

till mig i fängelset! Öfverbringaren af dessa rader, en väninna till Larsson, stannar i ert ställe, till dess en annan konstapel kommer. Hon kan betros.

Georg Wilson.

Öfverkonstapel vid detektiva afdelningen.»

Wilson rynkade ögonbrynen, då han läst dessa rader.

— Hur länge har ni varit i polisens tjänst? frågade han barskt.

— Bara en vecka.

— Det är troligt, att ni aldrig blir gråhårig i den tjänsten. Åkare, stanna! Seså, stig upp! Raskt! Raska på!

Han gaf åkaren Larsons adress, och det bar af i sträck.

Wilson var mycket förbittrad på konstapeln. Att han var dum och oerfaren kunde icke ursäktas hans fel att ha öfvergifvit sin post och låta lura sig af kvinnan. Ingen kunde veta, hvilken skada hade skett af det.

Då de stannade utanför Larsons bostad, stod värdinnan i porten och tittade ut på gatan. Detektiven skyndade ut ur åkdonet, följd af den ängslige konstapeln.

— Hvar är den där damen, som kom för att se den döde mannen?

— Hvad för något?.....

Wilson upprepade ifrigt sin fråga

— Det har ingen varit här att se Larsson.

— Det är lögn. En kvinna har varit här, utbrast häftigt konstapeln, som nu började ana oråd och tänka på följderna af den dumhet han gjort.

Detektiven sprang uppför trapporna, följd i hack och häl af konstapeln.

De kommo in i rummet, där den döde låg. Den mördade skådespelaren låg just som han hade blifvit lagd där, men han var ensam. Någon kvinna syntes icke till.

Wilson såg sig omkring, tittade i garderoben, under sängen, i det andra rummet af Larsons lilla våning. Men ingen var gömd.

— Lakanet har blifvit rödt, utbrast plötsligen poliskonstapeln och pekade på lakanet, som låg öfver den döde mannens ansigte.

Detektiven lyfte raskt på det, men ehuru den okända kvinnan hade gjort detsamma, så fanns det ingenting som visade, att hon hade sett på den dödes ansigte med kärlek, sorg eller vrede.

Då Wilson åter lagt lakanet öfver den döde och vände sig om, föll hans blick på ett schatull som stod på ett litet bord. Det var ett gammalt schatull, och poleringen hade blifvit afnött här och där på det. Ett lås fanns till det, men kvinnan hade tydligen icke haft nyckeln. Locket hade blifvit våldsam upprutet, några träffisor lågo på bordet.

Detektiven lade sin hand på skrinet, hans ögon blixtrade och hans läppar darrade af sinnesrörelse, då han utbrast till den dumme konstapelns häpnad:

— Det är det här schatullet som förde den där kvinnan hit!

Stölden.

Den dumme poliskonstapeln såg mycket förvånad ut, men detektiven kände sig fullkomligt säker på, att han hade rätt uppfattat situationen. Den okända kvinnan hade uppbrutit schatullet, och hon hade kommit dit i afsigt att göra det. Hon visste alltså eller förmodade åtminstone, att det som hon önskade komma i besittning af fanns i skrinet. Hvad kunde det vara! Lika godt. Det måste ha varit något af värde för henne, eftersom hon hade vågat ett så högt och riskabelt spel för att få det.

Detektiven öppnade schatullet. Där lågo några småsaker af litet eller intet värde, hårlockar samt bref. Wilson brydde sig inte

om att läsa dem, utan vände sig till konstapeln.

— Hur såg den där kvinnan ut? frågade han kort.

— Ja, det vet jag verkligen icke, svarade i ängslig ton den dumme konstapeln. Hon hade ett tjockt flor för ansigtet.

Wilson vände sig nu till värdinnan, som hade följt dem in i rummet och som såg besvärad ut.

— Min fru, sade han, ni påstod nyss, att icke något fruntimmer hade varit här. Förklara er!

— Om någon varit här, så har min piga släppt in henne, undskyldde sig värdinnan.

— Låt henne komma in! Jag vill tala med henne ensam.

Värdinnan gick efter sin tjänarinna. Snart kom en smutsig tysk flicka in i rummet. Hon såg hederlig ut, men dum. Hon såg detektiven så stint i ögonen, då hon talade till honom, och svarade så oförbehållsamt, att han genast vardt öfvertygad, att hon icke alls var med i denna komplett.

— Hvad heter ni? frågade Wilson.

— Emma Wunderlich.

— Hvem var den där damen, som ni släppte in här för ungefär tre kvarts timme sedan?

— Jag vet icke, hvem hon var. Hon hade ett tjockt flor på sig.

— Hvad sade hon, att hon hade för ärende hit?

— Hon sade, att hon kom för att tala med poliskonstapeln.

— Och då visade ni upp henne hit?

— Ja.

— Och sedan?

— Gick jag tillbaka igen till köket.

— Hvad sade hon, då ni släppte ut henne?

— Jag släppte icke ut henne.

— Hvem gjorde det då?

— Det vet jag icke. Jag var i källarvåningen och såg henne gå förbi, då hon kommit ut på gatan. Hon drog väl från rigeln på porten själf.

— Var hon ensam, då hon gick förbi ert fönster?

— Ja.

— Åt hvilket håll gick hon?

— Hon vek af åt venster, då hon kom utanför porten.

— Hur länge sedan var det?

— En halftimme ungefär. Hon stannade häruppe bara en liten stund.

— Bar hon någonting?

— Det märkte jag icke.

Wilson rynkade ögonbrynen och såg misstänksamt på konstapeln och pigan. Han var förargad öfver att den okända kvinnan hade hunnit komma undan. Hon tycktes ha

spelat någon roll i detta drama, som han hade åtagit sig att belysa. Förmodligen hade hon ur Larsons schatull stulit bref som skulle ha klargjort *motivet* för mordet. Hon var kanske en af mördarna. Någon måste ha uppträdt såsom förrädare mot detektiven. Hvem? Det var ju endast några få personer som visste, att just han hade fått i uppdrag att utreda det här målet. Ändock hade den där mystiska kvinnan begagnat sig af hans namn, för att få bort den vakt-hafvande konstapeln ur Larsons bostad. Så vida denne ej ljög, så hade hon ju sagt honom, att öfverkonstapeln Wilson vid detektiva afdelningen genast ville tala med honom i fängelset, där nattvakten Andersson satt häktad. Att Wilson då verkligen var där, det kunde hon ej veta; hon hade naturligtvis bara hittat på detta skäl, för att få bort konstapeln. Men hade denne talat sanning? Han hade kanske ljugit, och värdinnan eller pigan sagt något, som gifvit den där mystiska kvinnan idén att utföra knepet med brefflappen.

Wilson antog en sträng uppsyn och anklagade dem båda två. Det var bara på prof. Både pigan och konstapeln sågo mycket skrämnda ut, men den sluge detektiven Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 6.

fann snart, att, ehuru de kunnat ha ljugit, så hade de nu verkligen talat sanning.

Wilson antog då en mildare uppsyn och frågade dem, hur den okända såg ut. Ingendera kunde beskrifva hennes ansigte, eftersom hon bar ett tjockt flor, men bådas uppgifter öfverensstämde i, att hon hade varit lång, smärt, elegant och värdig i sina rörelser. Hur hon var klädd för öfrigt kunde de ej uppgifva, enär hon bar en vid, rundskuren kappa, som gick nästan ned till fötterna. Poliskonstapeln upplyste, att den där kappan var antingen brun eller mörkgrå, men pigan förklarade då med mycken bestämdhet, att den visst icke hade varit brun eller mörkgrå, utan mörkgrön. Och så hade hon haft en svart sammetshatt med svart plym och en svart spets samt en törnros i hatten bakåt.

Båda voro ense i, att den okända kvinnans sätt och tal vittnade om, att hon var ett bildadt fruntimmer, och pigan tillade, att det syntes tydligt på den där damens sätt att tala till *henne*, att hon måtte ha haft egna tjänare. Så någon gatmaja var det visst icke.

Pigan hade ännu icke slutat tala om allt hvad hon hade gifvit akt på angående den okändas klädsel och sätt att vara, då en polisöfverkonstapel och en konstapel kommo

in i rummet för att aflösa den vakthafvande konstapeln Scott.

Denne kastade en bedjande blick på dektiven, men han såg kall och sträng ut. Han hyste icke någon sympati för en man, som hade låtit lura sig att öfvergifva sin post.

Wilson gick fram till schatullet och började läsa igenom breffen som lågo där. De voro nästan alla blott några månader gamla — af tidigare data än Larsons engagement vid Shakespereteatern och från teaterdirektörer, som skrefvo angående engagement. Breffen tycktes icke vara af något vidare värde, men Wilson uppdrog åt öfverkonstapeln att noga bevara dem.

Därpå gick Wilson till poliskontoret och gjorde sin anmälan mot poliskonstapeln Scott. Denne tycktes vara förtviflad, men det kunde icke hjälpas. Hans fel hade varit för stort för att det kunde öfverses med. Han måste entledigas ur polisens tjänst.

Därefter gick Wilson till Shakespereteatern. Där träffade han Cox, den ene af direktörerna.

— Använder ni vid teatern någon neger? frågade Wilson honom.

— En neger? Nej!

— Har ni gjort det då?

— Nei.

— Brukar någon neger stryka omkring här vid teatern?

— Nej.

— Är ni säker på det?

— Ja, det är jag visst. Det finns ingen som stryker omkring här vid teatern. Hvad är det för neger ni syftar på?

Wilson talade nu om för Cox, att han hade hört nattvakten Andersson mumla, då han för ett ögonblick vaknade upp ur sin dvala: Negern är borta.

— Negern är borta, — upprepade Cox tankfull, — hvad kan han mena med det? Tror ni, att det där har något samband med Larson-historien?

— Ja, jag misstänker det.

— Jag tror, att det är bara tokprat.

— Det kan ju vara så. Det är för resten bara en förmodan af mig. Men det är just på hvad man förmodar, som man kommer på rätta spåren att reda ut sådana här trassliga härfvor. Säg mig nu en annan sak. Har ni reda på något af Larsons föregående lif?

— Ingenting alls.

— Det var eget. Uppträdde han här såsom debutant på er teater?

— Nej. Jag menade, att jag icke kände till hans privatlif. Förra säsongen spelade han på en teater i Minneapolis. Men då

nan antog engagement hos oss, så antydde han icke, att han hade spelat någon annan stans än där.

— Herr Cox, skulle ni vilja vara god och genast telegrafera till direktören för den där teatern i Minneapolis och be honom meddela, hvad han känner till om Larsons privatlif.

— Ja, mycket gerna.

— Hade Larson någon intim vän här i er trupp?

— Icke som jag vet. Jag har sagt er, att han icke hade några fiender, men, uppriktigt sagdt, så tror jag, att alla aktörerna här voro hans fiender i en viss grad. Han hade gjort lycka, han hade blifvit populär, och det voro de svartsjuka på honom för, eller rättare sagdt afundsjuka. Men tro dem därför inte om något ondt i den här saken! Afundsjuka finner man alltid hos teaterfolk.

— Och inom alla yrken, invände Wilson. Ni tror alltså icke, att någon var till den grad afundsjuk eller ond på Larson, att han skulle ha varit i stånd att mörda honom?

— Nej, icke en enda, det är jag säker på.

— Hvilka togo mest anstöt af Larsons engagement?

— Ja, det var synnerligen de som ansågo, att Larson gick i vägen för dem och fick någon af deras roller. Parkins, vår förste karaktärsspelare, Dawes, förste älskaren, och

Beham som spelar intriganroller. Men det var egentligen bara de två sista, som någon gång kommo i spändt förhållande till Larson.

— De grälade med hvarandra?

— Nej, det hörde jag aldrig. Men de undveko hvarandra så mycket som möjligt.

— Har någon af de där herrarna någon kärleksintrig med någon af era damer?

— Nej.

Wilson satt tyst ett ögonblick. Han var icke riktigt säker på, att ej någon af teaterfolket hade haft sin hand med i den här tragedien. Som Larson hade varit så omtyckt af alla kvinnor, så skulle man kunnat tänka sig, att, om någon af de andra artisterna hade haft en kärleksintrig med någon af aktörerna, icke blott afundsjukan utan också svartsjukan hade kunnat till den grad reta upp honom, att han i ett anfall af svartsjuka hade stuckit knifven i sin rival. Men nu fanns det ju ej något sådant förhållande vid teatern, påstod direktören. Och då fööll det antagandet.

— Slutligen sade detektiven:

— Spelar ni i afton?

— Ja, vi ha beslutat oss för det. Vi ge samma pjes som i går afton: *När kärlek försmås.*

— Då kommer jag dit.

— Gör ni?

— Ja.

— Mycket välkommen. Jag skal ställa en loge till er disposition.

— Nej, förlåt, den vill jag visst icke ha. Jag föredrar att sitta på parkett, i någon undangömd vrå, men från hvilken jag bra kan se allt hvad som försiggår på scenen.

— Mycket gerna, mycket gerna, sade Cox och skyndade att skriva ut en anvisning på biljetten.

— Vill ni inte ha två biljetter?

— Nej, bara en enda.

— Som ni vill. Här är anvisning på en parkettbiljett. Det är bäst att genast taga ut den i luckan, ty det ser ut som om det skulle bli utsåldt hus. Det finns bara några få biljetter kvar på parkett.

— Ja, det skall jag göra, sade Wilson och steg upp för att gå. Men innan han gick, vände han sig om i dörren och sade:

— Säg icke åt någon, som tillhör er trupp, att jag kommer till teatern i afton!

— Nej, det skall jag icke göra.

— Och icke åt någon annan heller, att jag är där!

Cox nickade åt Wilson, som gick från teatern, tillbaka till fängelset, där Andersson var häktad.

Den lilla barnjackan.

Då Wilson kom till fängelset, fann han en läkare i Anderssons cell. Nattvakten låg fortfarande i dvala, och doktorn förklarade, att det kunde icke vara endast spirituosa, som åstadkommit denna verkan.

— Ni tror, att man gifvit honom något?

— Ja visst.

— Hvad då?

— Det kan jag ej säga.

— Kan ni rädda honom?

— Ja, det tror jag, men det tar nog sin tid, innan han kommer till sans igen. För närvarande är han mycket illa därän. All den spirituosa, han druckit, kunde ha varit nog att knäcka en karl, som är van vid det, och så kommer därtill sömndrycken som man har gifvit honom. Han kommer allt att vara sjuk en tid, innan han blir klar i hufvudet igen.

Wilson rynkade ögonbrynen och tyckte, att det var bra hårdt, att nattvakten skulle

vara oförmögen att tala, just då han var som mest angelägen att få honom till att säga något.

— Kan ni icke få honom till sans igen nu? — frågade Wilson i kort ton.

— Jag har försökt det och gör det ännu, som ni ser, — svarade doktorn i samma korta ton, — men utan resultat. Det är i Websters lokal, som man har gifvit honom det här.

— Ja, det tycks så.

— Har ni låtit häkta Webster? — fortfor doktorn.

— Nej.

— Då råder jag er att göra det.

— Af hvad anledning?

— Därför att man har gifvit len här karlen en sömndryck.

Detektiven skakade på hufvudet.

— Det går icke an, — sade han betänksamt. — Vi veta ju icke hvem som har gjort det, och vi ha inga bevis mot Webster. Han tycks vara en hederlig karl, fastän han har ett obehagligt yrke. Någon af hans tjänare har kanske gjort det, men Webster själf tror jag icke om det. En sak ber jag er om, doktor.....

— Hvad då?

— Säg icke åt någon, att ni tror, att man har gifvit honom någon farlig dryck!

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 7

Om vi visa, att vi misstänka det, så blir det svårt att få den fast, som har gjort det. Låtsas om ingenting, och jag skall taga reda på hvem det är.

Doktorn tvekade ett ögonblick hvad han skulle göra. Han tyckte icke om, att folk skulle tro, att han icke kunde få lif i en drucken karl, men å andra sidan ansåg han sig icke kunna säga nej, då polisen önskade, att han skulle tiga.

— Ja, jag skall göra som ni vill, — sade han slutligen buttert.

* * *

Wilson gick nu från fängelset till närmaste polisvaktkontor. Då han kom dit, begärde han, att alla patrullerande poliskonstaplar i hela staden skulle få beskrifning på kvinnan i den stora, rundskurna, mörkgröna kappan, som ett par timmar förut varit i Larsons bostad, och om de såge henne, taga reda på hvar hon bodde.

Han hade just slutat sin beskrifning och fått den annoterad, då några konstaplar, som slutat sin patrullering, kommo in på kontoret. Notisen upplästes för dem. Då steg en fram, som bar ett litet knyte och sade:

— Jag har kanske orätt, men det hände för en stund sedan på mitt pass någonting,

som icke händer alla dagar: Då jag kom till ena ändan af bron, där jag skall gå af och an, så fann jag en liten folksamling. Jag gick dit, och man visade mig då ett knyte, som en dam, hvilken åkte i en droska, hade försökt i skumrasket kasta i sjön, men hon hade måttat illa, så att det stötte mot bro-räcket och föll ned på trottoaren.

— Hvad var det för kvinna? — frågade detektiven.

— Ja, det vet jag icke; hon var redan försvunnen med droskan. Men en karl, som stod där, sade, att han såg, när hon kastade byltet, och han beskref henne såsom en lång dam med stor för hatten och klädd i en stor kappa. Att döma af beskrifningen, jag nyss fick höra här, så är det kanske samma kvinna.

— Låtom oss se, hvad det är i knytet! — utbrast detektiven ifrigt.

Konstapeln löste upp det och lade på bordet en röd jacka för ett barn om tre à fyra års ålder.

— Det är något tungt i den, — sade konstapeln och vecklade upp jackan.

En papperspress, som förestälde en hand, omslutande en stor glaskula, låg i jackan.

Wilson visade sig mycket intresserad för jackan. Han tänkte, att om de där båda kvinnorna vore en och samma person, hvilket ju vore möjligt, att döma af beskrifnin

garna på dem, så hade hon först gått till Larsons hem och stulit någonting och så kastat barnjackan i sjön, för att bli af med den. Och för att den skulle sjunka, så hade hon lagt den tunga papperspressen i den. Wilson tyckte, att det var besynnerligt, att den där jackan skulle ha legat i Larsons schatull, men den var så tunn och fin, att den tog liten plats. Han synade noga jackan och fann, att den med rödt silke var märkt *J. L.* Dessa bokstäfver voro tydligen initialerna till för- och tillnamnet, och *L* stämde med Larsons namn. Han bad att få låna papperspressen och att jackan skulle bevaras på kontoret.

Wilson lade in pressen i en tidning och gick direkt från polisvaktkontoret till Larsons bostad. Då han kom dit, träffade han både värdinnan och den tyska tjänstflickan. Han visade dem papperspressen och frågade, om de hade sett den förut.

— Ja, — svarade genast Emma Wunderlich, — den där pressen är alldeles lik herr Larsons.

— Är ni säker på det?

— Ja, den brukade ligga på hans skrifbord.

— Kanske ligger den där nu också, — sade Wilson.

De gingo tillsammans in i yttre rummet af Larsons bostad.

— Här finns ingen papperspress, — sade detektiven och pekade på skrifbordet.

— Det var eget, utbrast Emma. I morse låg den där, då jag dammade af bordet.

— Nå, hvad säger ni om det här? frågade Wilson och vände sig till värdinnan.

— Ja, jag har också tyckt mig se en sådan här papperspress ligga på herr Larsons skrifbord. Men jag kan icke bestämdt säga, att den här pressen och Larsons är samma en. Det var Emma, som brukade städa rummen.

Wilson hade nu alldeles klart för sig, att den mystiska kvinnan hade kommit dit för att taga jackan, kanske äfven andra saker och att hon tagit pressen med, för att lägga i jackan, så att denna skulle sjunka och för alltid försvinna, då hon kastade den i sjön. Hon hade spelat ett djärft spel, för att få denna jacka. Det var alltså mycket viktigt för henne, att den där jackan skulle försvinna. Hvarför? Ju mera Wilson grubblade på den saken, desto mera öfvertygad blef han, att han måste forska flere år tillbaka, för att finna motivet till mordet. Det tycktes vara tydligt, att en kvinna hade blifvit försmådd! Men hvem var denna kvinna!?

7.

När kärlek försmås.

Wilson gick nu hem, klädde om sig, åt middag och åkte därefter till Shakspereteatern. Där stannade han utanför artistuppgången. Det var en halftimme före representationens början och han autog, att alla de uppträdande artisterna redan voro komna och inne i sina klädloger för att kläda om sig till pjesen. Han begärde af portvakten att få tala med direktör Cox och visades till hans kontor. Cox var där och hade nyss fått svar på sitt telegram till direktören för teatern i Minneapolis, på hvilken Larson förut uppträdt.

Han räckte telegrammet till Wilson, som läste:

»Jag kan icke ge några upplysningar om Larsons privatlif. Han var hos mig en speltermin och uppförde sig nyktert, pligttroget. Han blef icke intim med någon. Ingen här vet något extra om honom. Till mig sade han, att han endast uppträdt såsom amatör förut. Jag vet icke ens, hvarifrån han kom

eller om han har släktingar. De manliga artisterna tyckte icke om honom. De ansågo honom vara stursk och mycket tyst och tillbakadragen. De mest afundsjuke förmodade att det var något i hans förflutna lif, som han skändes för. Aktriserna och andra kvinnor tyckte om honom, men ingen af dem håller visste, så vidt jag vet, något om hans förflutna».

— Det var icke mycket upplysande, det här telegrammet, anmärkte Wilson torrt, då han hade slutat att läsa.

— Nej. Nå har ni kommit underfund med någonting än i Larsons historia?

— Icke någonting bestämdt.

En ringning hördes på scenen.

— Börjar föreställningen nu? tillade Wilson hastigt.

— Ja, så snart orkestern spelat uvertyren.

— Då får jag lof att genast gå, så att ingen af artisterna ser mig här, sade Wilson ifrigt och närmade sig dörren.

— Ni bevistar föreställningen?

— Ja, men ni får icke tala om det för någon.

— Det är öfverenskommet!

Wilson skyndade ut och blandade sig i hopen, som strömmade in i teatern. Huset var utsåldt. Detektiven hade fått just en sådan plats, som han ville ha. Han kunde

på ganska nära håll se allt hvad som försiggick på scenen men var själf så godt som obemärkt.

När kärlek försmås, var ett väl konstrueradt skådespel af mycket intresse och handlade om kärlek och hämd. Wilson följde mycket uppmärksam med handlingens gång, men sysselsatte sig dock mest med att studera de uppträdande artisterna.

Karaktärsskådespelaren, herr Parkins, hade hufvudrollen. Han uppträdde såsom äkta man i första akten. I dess slutscen stacks han med en dolk, och man trodde, att han hade dött, men han hade i verklig heten icke dött, utan blifvit tokig.

Förste älskaren, herr Dawes, hade just ingenting annat att göra än att se bra ut och säga dumbheter.

Herr Benham uppträdde såsom pjesens bof. Hans roll var lika stor och viktig som Parkins och gaf honom tillfälle att göra effekt.

Fröken Lilly Nelson var i sin roll orsaken till allt trasslet och brottet. Hon hade försmått Benhams kärlek och i stället gift sig med Parkins. Då Benham ansåg sig ha dödat hennes man, började han åter vilja kurtisera enkan.

Detektiven hade hoppats, att Larsons död skulle ha gjort något intryck på de uppträdande, men de voro vana teatermenniskor och tycktes icke tänka på något annat än

att utföra sina respektive roller så bra som möjligt. Isynnerhet utmärkte sig Benham och fröken Nelson. Wilson kände sig gripen af deras spel. Lilly Nelson var en lång, smärt dam, som förde sig med mycken värdighet, men på samma gång graciöst. Hennes vackra ansigte var mycket uttrycksfullt, de bedärande bruna ögonen blixtrade såsom fyrbåkar, och hennes patos var ganska naturligt. Det var en ung kvinna, som fått gnistan.

I andra akten blef skådespelet ännu mera spännande. Den äkta mannen ansågs vara död, men publiken visste, att han icke var det. Styckets bof misstänktes af enkan att ha mördat hennes man, men hon kunde icke bevisa det.

Hufvudscenen var i tredje akten. Polisen trodde, att enkan var den skyldiga; den hade hopsamlat bevis mot henne, som tycktes vara ovedersägliga, och hon visste, att hvilket ögonblick som helst kunde hon blifva häktad.

Då kom styckets bof på besök. Han summerade först upp alla bevis, som talade för, att hon var den skyldiga, och visade henne sedan, hur han skulle kunna rädda henne och göra alla dessa bevis till noll och intet värde.

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. ◻

— Ja, jag vill rädda er, — utbrast Benham, men ni måste betala priset för det.

— Och detta pris?..... — inföll Lilly Nelson.

— Det är er kärlek, er hand! Blif min hustru, och jag räddar er! Jag svär, jag bedyrar det!

Hon ryckte till, liksom om hon sett en giftig orm framför sig.

— Hur vågar ni att komma hit och tala med mig om er kärlek, då det ju endast är några dagar sedan *han* lefde?

— Kärlek vågar allt, och min kärlek är mitt allt! En gång försmädde ni den, men nu är *han* icke längre emellan oss.

— Hvem skilde honom från mig?

— Hvem? Polisen tror, att det är ni.

— Det är ett nedrigt förtal, och det kan jag bevisa, om ett sådant mål skulle komma inför rätta. Och jag skall bevisa det utan er hjälp. Endast en feg usling skulle kunna vilja begagna sig af den belägenhet jag kommit i, och ni är denne fege usling. Jag föraktar er för det, skurk, och jag trotsar er.

Artisten sträckte på sig i hela sin längd, de stora, bruna ögonen blixtrade, och hon uttalade de sista orden med en sådan harm och kraft, att hela publiken började applådera.

Benham fattade henne då om ena handlofven.

— Akta er, hväste han, drif mig icke för långt! Ni vet icke, hvad jag är i stånd till.

— Jag önskar, att jag visste hvad ni har gjort!

— Har gjort?.....

— Ja, jag önskar, att jag visste, att edra händer voro fria från människoblod. Usling, jag tror, att ni — ni mördade min man!.....

En rysning gick genom hela publiken, då den hörde dessa våldsamt uttalade ord, och den betraktade med andlös uppmärksamhet Benham, öfver hvars ansigte drog sig en skugga af passion, som gaf honom ett hemskt utseende.

— Än se'n? — utbrast han hånande. —

Den där token stod emellan er och mig, och någon måste då dö. Ja, jag tillstår det. Jag..... ja, jag gjorde det! Jag smög mig bakom honom, då han icke såg mig.... jag höll en blixtrande knif i min hand..... hela mitt hjärta skrek efter hämd, hämd; min hjärna var, som om den brann! Han såg mig icke, han vände sig aldrig om. Det var snart öfver. Så här höll jag min knif..... jag stötte till det hårdaste, jag kunde..... knifven gick djupt in i hans rygg..... han föll där..... och dog!

Många af åskådarna, som flera gånger sett Benham spela, påstodo sedan, att de ännu aldrig hade sett honom spela så passio-

neradt, så realistiskt, så pinande naturtroget som nu.

Wilson tog ej sina blickar från de spelande, och han frågade sig själf: Är det där uttrycket af raseri i hans ansigte naturligt? Och är hennes dödliga blekhet och den ångest, som visar sig i hennes ögon och åtbörder, endast ett spel, ett mästerligt utfördt spel?

Scenen verkade pinsamt på Wilson, när han hörde Benham utbrista: *»han föll där och dog!»* och han pekade just på den fläck på scenen, där Wilson på morgonen hade sett den mördade aktörens lik ligga, stucken äfven han i ryggen, liksom den äkta mannen i pjesen.

Allt var tyst i salongen. Man väntade, att Lilly Nelson skulle säga något, men det gjorde hon icke. Hon vacklade, försökte förgäfvos att hålla sig uppe och föll likblek och afdånad i Benhams armar.

Det där hörde icke till pjesen. Aktrisen hade svimmat, icke såsom skådespelets hjältinna, utan med en sann realism, som tyvärr är allt för vanlig i lifvet.

Ridån gick ned. Allmän uppståndelse i salongen. Då drogs ridån åter upp. Regissören kom in på scenen, gick fram till ramen och underrättade den ärade publiken, att fröken Nelson hade angripits af ett plötsligt illamående, men hon hoppades, att om

den ärade publiken ville gifva sig till tåls några minuter, så skulle hon kunna fortsätta att spela pjesen till slut, då hon hunnit hemta sig något.

Ingen gick, alla behöllo sina platser. Detektiven stannade också kvar. Han började grubbla öfver, hvarför fröken Nelson hade svimmat. Hon tycktes vara en stark, frisk kvinna, hvarför skulle hon då dåna, och just i det där ögonblicket! ?.....

Ridån gick åter upp. Aktrisen visade sig igen. Svimmningen tycktes icke vidare ha tagit på hennes krafter. Hon föreföll endast mera blek än vanligt.

Skådespelet fortsattes. Den tokige mannen befanns i slut af pjesen vara den som död ansedde äkta mannen. Han fick igen sitt förstånd och sin hustru. Bofven fick sitt straff; han blef dödad.

Publiken var förtjust i sin afton och inropade de spelande. Detektiven gick direkt hem och lade sig. Men det drog om flera timmar, innan han kunde somna. Om och om igen såg han för sin syn den där scenen i pjesen, då Benham utropade: »han föll där och dog!»

Och då frågade han sig: Hvarför svimmade hon? Och han tänkte på, hur ångestfull hennes blick hade följt Benhams finger, då han pekade på just den fläck på scenen, där Larson mördades. Och så tänkte han

om igen på Benham. Var all hans vildhet och passion bara spelad?

Hade dessa artister bara spelat sina roller i stycket, eller hade de, drifna af ödet och spelets gång, låtit förleda sig att visa en scen ur deras verkliga upplefvade lif?.....

8.

På spåren.

Då Wilson steg upp på morgonen, hade han fått den idén, att han icke borde försvära ett ögonblick för att anställa efterforskningar rörande Lilly Nelson och Benham, och hans spel på teatern föregående afton så att upprört honom.

Under det han klädde sig, skickade han ett bud till fängelset för att fråga, hur natten befann sig. Budet kom snart tillbaka med svar, att Anderson fortfarande var sanslös och hade stark feber.

Han skickade då budet till Shakespere-teatern med ett bref till direktör Cox, i hvilket han bad denne att med budet skicka

honom en förteckning på alla sina artister jämte deras adress, utan att tala om det för någon.

Just som han hade slutat sin frukost, kom budet tillbaka med Cox' svar. Wilson strök då rödt kors för två namn på listan: Lilly Nelsons och Benhams.

Därpå gick han ut. Han ringde snart på ett hus, där han tycktes vara väntad. Pigan, som öppnade dörren, hälsade honom med ett vänligt leende och gick därefter åter ned i köket. Han steg upp för trappan och knackade på dörren till ett rum, som låg alldeles vid trappan.

— Stig in! — ropade en klar röst.

Wilson öppnade dörren, och i samma ögonblick låg han i en ung, vacker kvinnas mjuka armar. Hon hade stått vid dörren, då han öppnade den, och han kunde icke undgå detta sitt öde. Det tycktes icke bekymra honom. Tvärtom: Han såg ömt på den vackra blondinen, fattade hennes hufvud mellan sina båda händer och kysste henne med känsla icke en gång, utan två. Grace Holt var hans fästmö.

Efter att ha satt sig ned och af Grace fått igen sina kyssar antog han en allvarligare ton.

— Det finns ett pensionat nr 19 ***gatan, — sade han. — Jag önskar, att du hyr dig ett rum där, om det finnes något ledigt.

— Som du vill, — svarade Grace utan tvekan.

— Du bör ge dig ut för att vara artist.

— Icke mig emot. Jag har verkligen på sista tiden negligerat min målning och behöfver öfva upp mig.

— Där bor en ung kvinna, som heter Nelson.

— Jag skall tycka om henne, så fort jag får se henne.

— Gör det!

— Målar hon också?

— Nej, hon är aktris.

— Är det hon, som är vid Shakespereteatern?

— Ja.

— Hon ser bra ut, — sade Grace halfhögt och kastade en, som hon trodde, oförmärkt spanande blick på sin fästman.

Wilson såg icke denna halft oroliga, halft svartsjuka blick, men han kände den och svarade leende:

— Ja, mycket bra ut. Men du behöfver icke vara svartsjuk för det. I mina ögon ser du bäst ut af alla kvinnor!

— Verkligen?.....

Wilson öfvertygade henne med några kyssar och sade sedan:

— Jag önskar, att du skall taga reda på hur dags hon kom hem i förgår natt.

— Ja, jag skall försöka det. Misstänker du henne att ha mördat den där aktören vid Shakespereteatern?

— Jag misstänker ingen. Det är en mycket ful sak, Grace, att misstänka något, — tillade han och såg skälmskt på den vackra flickan, som rodnade, då hon tänkte på sin svartsjuka nyss förut. — Jag endast forskar litet närmare angående sådana, som andra misstänka.

Wilson var icke blott en slug, utan också en rättänkande detektiv. Han ansåg, att icke blott jägaren utan äfven det jagade villebrådet hade rätt, att hans rättigheter såsom människa och medborgare i ett stort, fritt land borde respekteras. En person, som blott var misstänkt, kunde ju få sin reputation helt och hållet förstörd af en ogrannliga polismans prat, äfven om han vore oskyldig för det, som man misstänkte honom för.

Grace Holt lofvade att vara på pensionatet inom en timme, och Wilson och hon skildes åt såsom de bästa vänner i världen.

Wilson gick gatan framåt, småhvisslande förnöjd. Han var icke blott kär i sin fästnö, han beundrade henne äfven för hennes slughet. Hon hade redan varit honom till stor nytta vid ett par svåra tillfällen.

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 9

Alla intelligenta kvinnor kunna utveckla mycken list och slughet, och de göra det gerna, om de få något tillfälle till det. Wilson hade sagt Grace tillräckligt, för att hon skulle förstå, hvad det var frågan om, och han litade på hennes fintlighet att taga reda på Lilly Nelson, så godt hon kunde, och genast låta honom veta, när hon lyckats.

Så småningom blef detektivens uppsyn mera bekymrad, och han saktade sina steg. Han var på väg till det hotell, där aktören Benham bodde. Han ville veta, hvar Benham hade tillbragt förgår natt, sedan föreställningen på teatern slutat, men han gjorde sig mycket små förhoppningar, att han i hotellet skulle kunna få några upplysningar. Erfarenheten hade lärt honom, att de flesta unga aktörer voro mycket svåra att hålla reda på, om de voro hemma eller borta, äfven om de icke bodde på hotell.

Då Wilson kom till hotellet, gick han direkt in i kaféet. Där var nästan tomt för tillfället, och kaféföreståndaren stod vid disken och pratade med en uppassare. Denne var ej en vit man, utan neger.

Wilson gick fram till disken och begärde att få en sherrycoble.

— Vill ni också taga något? — frågade han kaféföreståndaren. — Jag tycker inte om att dricka ensam.

— Jo, bevars. Jag skall också ta en coble. Tack.

Isen var sålunda bruten, och detektiven talade om ditt och datt, för att ej uppväcka kaféföreståndarens misstänksamhet, och ledde slutligen samtalet på hotellets gäster.

— Vi ha nästan bara stamkunder, — sade kaféföreståndaren. Tillfälliga resande fika vi icke efter. Vi ha män af alla slags kulörer, undantagandes millionärer. Sådana snobbar vilja vi icke ha. Vi sätta mera värde på folk som sätter själen högre än guld!

— Skriftställare, menar ni?

— Ja, sådana ha vi också. Och så sportsmän..... många sportsmän, men fina, inga professionella slagskämpar.

— Ert hotell ligger så bra till, att ni har väl artister från teatrarna också?

— Ja visst. Här bo tre, fyra aktörer. Benham vid Shakespereteatern till exempel.

— Jaså, bor han här? Det är en dugtig aktör.

— Tror jag det! Han har ofta gifvit mig fribiljetter.

— Ni spelar kanske själf?.....

— Icke mycket. Jag har försökt mig som amatör, men det låg icke mycket för min röst. Man skall ha medfödda anlag för att spela teater, liksom man skall ha det,

för att kunna, liksom jag gör, tillaga åttiosju olika slags cobler.

— Ja, ni har rykte om er att vara en virtuos i er bransch. Hvad jag har emot teatern, det är att den ger anledning till att man går så sent och lägger sig. En aktör eller aktris kommer ju aldrig i säng förrän ett, två om nätterna.

— De taga igen skadan om morgnarna. Benham går aldrig upp före tolf.

— Hvad tid går han då till sängs?

— Klockan ett, två.

— Hvar natt?

— Åh, det kan ju vara undantag.

— Jag frågar därför, att en af mina vänner, som är vid en tidning, påstod, att då han skulle gå hem vid fyratiden i går morse, så såg han en man, som han tyckte var aktör Benham, ge en liten tiggarflicka en half dollar, som gjorde den stackars flickan öfverlycklig.

— Ja, det kan nog vara Benham. Han är generös, när han har pengar.

— Vet ni, när han kom hem i går morse?

— Han var inne i kaféet, då föreställningen hade slutat på teatern. Men det var bara på ett ögonblick. Och det kan ju hända, att han gick ut igen, i stället för upp till sig. Vi skola höra efter. — Kom hit, William?

Negern närmade sig disken

— Hur dags kom herr Benham hem i förgår natt?

Detektiven bief förargad öfver, att kafé-föreståndaren så rakt på saken hade frågat uppassaren. Han kastade en blick på negern och häpnade öfver det uttryck som dennes ansigte hade fått. Han knep ihop läpparna, försökte se mycket lugn ut, sträckte näsan i vädret och svarade mycket afmätt, i det han vände sig till detektiven, och utan att ens se på kaféföreståndaren, som framställt frågan:

— Herr Benham, min herre, låg då i sin säng klockan half tolf.

Därpå gjorde han helt om och marscherade ut ur kaféet.

— Hvad i all världen kom det åt William! utbrast förvånad kaféföreståndaren. Har någon slagit honom i skallen och han blifvit af med det lilla grand förstånd han hade där? Se saken är väl den, att Benham ger William hederliga drickspengar. Och då kan den lymmeln gå ed på, att Benham varit i sjuutton kyrkor på en enda söndag, i stället för hos en vacker kvinna. Aktörer ha tur hos kvinnorna, som ni vet. Men här komma kunder, som jag måste betjäna. Förlåt! Och tack!

Detektiven hade icke fått veta mycket, men han ville icke lemna hotellet, utan att göra ännu ett försök att få flera upplysningar. Han vände sig till en skoborstare, som

stod i förstugan till hotellet och lät honom borsta sina skodon. Under det skoputsaren arbetade och gned i sitt anletes svett, försökte Wilson få ett samtal i gång.

— Känner ni Benham, aktören?

— Tror jag det! Har borstat hans skodon i öfver ett år nu, vardt det stolta svaret.

— Det är en hyggelig karl!

— Tror jag det! Finaste gentleman jag känner. Stursk är han icke, och generös är han som en kung.

— Var han inne här i förgår natt?

— I förgår natt, — upprepade skoborstaren eftertänksamt.

— Ja.

— Nej, min herre, det var han icke.

— Är ni säker på det?

— Ja visst. Jag har ju ackord med honom att borsta hans skodon hvar afton han kommer från teatern. Men i förgår natt kom han icke. Och jag väntade ändå på honom ända till klockan var öfver ett.

— Han var kanske på kaféet och ville icke ha sina skodon borstade.

— Var han inne på kaféet, så måtte det bara ha varit på ett ögonblick. Och hit i förstugan kom han icke alls. Och det vet jag så mycket bättre, som jag noga höll utkik efter honom. Ja, hade vanligen ett bref,

som jag fått att lemna honom. Jag är säker på, att han icke var här före ett.

— Var det ett bref från ett fruntimmer?

— Det var en karl som lemnade det.

Men brefvet var nog från ett fruntimmer. Herr Benham är en vacker karl, skall jag säga. Och han får ofta bref från fruntimmer, he, he.

Ett par nya kunder kommo nu fram till skoborstaren. Detektiven betalade honom sin slant och gick ut ur hotellet.

Wilson kom att tänka på, att skoborstaren och negern hade gifvit alldeles motsatta upplysningar; denne påstod bestämdt, att Benham icke hade kommit hem före kl. ett, då skoputsaren lemnade hotellet, den andre hade sagt, att Benham låg i sin säng redan klockan half tolf. Och så negerns uppsyn! Hvarför skulle han se så misstänksam, så förskräckt ut, då han tillfrågades, huru dags Benham hade kommit hem i förgår natt? Detta föreföll mystiskt, i synnerhet då Wilson erinrade sig, att den druckne nattvakten hade mumlat: *Negern är borta*, då han försökte väcka honom ur hans dvala.

Stod allt det där i sammanhang? Det måste detektiven taga reda på. Plötsligt tvärstannade han på gatan. Han såg en lång, vacker kvinna stiga upp i ett åkdon, några steg från det ställe, där han stod

Damen var fröken Lilly Nelson vid Shakespereteatern.

Wilson undrade, hvart hon skulle åka, och beslöt sig för att fara efter henne. Han vinkade åt en åkare, som höll med sitt åkdon i närheten och som var ledig. Och han gaf denne order att följa efter vagnen, i hvilken den långa vackra damen åkte, på något afstånd, men utan att förlora den ur sigte.

Åkaren blinkade skälmskt med ögonen och tycktes road af uppgiften. Han gaf sin häst en klatsch. Och jagten begynte.

2

Odjur i människohamn.

Lilly Nelsons vagn kördes ganska fort, men Wilsons kusk följde godt med. Färden gick att börja med genom de finaste gatorna, men plötsligen for hennes vagn in på en mycket lång sidogata, som förde till den del af staden, där de fattiga bodde. Wilson kör-

de förbi det ena kvarteret efter det andra. Hennes vagn stannade icke. Den långa gatan var snart slut. Sidogatorna till höger förde till de finare stadsdelarna, de till venster till de tarfigare kvarteren, tillhåll för den djupaste nöden och brottet. Åt hvilket håll ämnade sig Lilly Nelson? Det fick detektiven snart klart för sig. Hennes vagn vek af till venster. Wilsons intresse växte. Han var öfvertygad om, att en kvinna som Lilly Nelson icke skulle besöka denna så illa kända del af staden, utan att ha mycket viktiga skäl för det. Hon hade kanske själf utgått från den lägsta klassen, men hennes geni hade upphöjt henne, och det var icke troligt, att hon frivilligt återvände dit.

Vagnarna kommo nu in i de uslaste kvarteren, där nästan hvarje hus dolde brottslingar och eländiga af alla slag. Plötsligen stannade Lilly Nelsons vagn. Detektivens också. De voro nu på en af de mest illa kända gatorna i hela staden, där brott begingos dagligdags. Män, som gingo dit druckna om nätterna, blefvo rånade och syntes aldrig till mera. Polisen vågade sig ej dit ensam.

Midt på ljusa dagen kunde man utan synnerlig fara gå på gatan, såvida man ej gick in i något hus, ty då var lifvet ej myc-

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 10.

ket värdt. Gatan var för tillfället folktom. I ena hörnet stodo blott några stora smutsiga pojkar och rökte. Hvad skall Lilly Nelson göra här? tänkte Wilson. Han såg henne stiga ur åkdonet och säga några ord åt kusken. Denne nickade och inrättade sig bekvämt på kuskbocken, för att läsa sin tidning. Hon vände om några steg på gatan och försvann plötsligen.

Detektiven betalade kusken och bad honom att vänta. Han skyndade ur sin vagn och efter henne. Hon hade icke gått in i ett hus, utan i en smal gränd. Wilson gick också dit. Han var ej rätt nöjd med sig själf. Han tyckte icke om sin brådska, men ansåg sig ej ha något val. Just som han kom in i gränden, såg han henne vika om venstra hörnet i andra ändan af grändem. Han skyndade efter och kom då in på en gård. Denna var stenlagd, men många stenar voro borta och andra lågo lösa här och där. Tre hus vette åt gårdens ena sida, och andra lågo här och där omkring. De voro alla af trä, små förfallna kåkar.

Lilly Nelson syntes icke till. Men flere smutsiga, trasiga barnungar lekte på gården, och stödd mot ena husgafveln stod en ung karl och rökte på en illaluktande cigarr. Han såg ut, som om han nyss stigit upp efter en stormig natt i sus och dus. Hans utseende

var otäckt, men detektiven vände sig till honom och lyfte lätt på hatten.

— Förlåt sade han, men hvart gick den unga damen?

— Vet icke, svarade karlen liknöjdt.

— Hon kom in här.

— Gjorde hon?

— Ja.

— Jaså.

Karlen retade detektiven med sitt sätt att svara, men han behärskade sig och sade i lugn ton.

— Här har jag, som ni ser, en silfver-dollar, som jag vill bli af med. Svara på mina frågor, och den är er.

Karlen tittade misstänksamt på dollarn.

— Den är väl af bly? sade han.

— Silfver, bekräftade detektiven och slog ett slag med sin knif på myntet.

— Hvad vill ni veta? frågade karlen och blossade röken af sin usla cigarr i ansigtet på Wilson.

— Hvart gick den unga damen?

— Öfver dit, sade mannen och gjorde en loj böjning på hufvudet.

— Hvar dit? I hvilket hus?

— Det andra.

— Är ni säker på det?

— Ja.

Karlen såg nu så slapp och slö att

han tycktes icke längre orka säga något, utan bara röka. Men detektiven frågade:

— Bor ni här?

— Nej.

Detektiven trodde, att han ljög, men ansåg det ej vara värdt att öda mera tid på honom. Han gaf honom silfverdollar och gick till barnen. Af dessa fick han veta, att huset, som karlen hade utpekat, beboddes af familjerna Shandy och Flush.

Han lemnade barnen, men i stället för att gå till framsidan af det utpekade huset, gick han in i den smala gränden mellan det och det första af de tre husen, som stodo i rad. Han var icke nöjd med hvad han nu gjorde, ty det var mycket oförsigtigt. Han riskerade icke blott sitt lif, utan äfven att förråda för Lilly Nelson, att han spionerade på henne. Men han var till den grad angelägen att få se hvar hon var och att taga reda på, med hvilken hon talade, att han icke tvekade att gå vidare. Om hon skulle få se mig, undskylde han sig, så misstar hon sig kanske på rätta anledningen, hvarför jag följt efter henne. Det är väl icke första gången, som karlar följt efter henne.

Wilson gick på in i gången, i förhoppning att genom något fönster kunna se in i huset. Han hade knappt lemnat gården, förrän det blef lif i den loje karlen, som

hela tiden stått lutad mot den ena husgafveln och rökt.

— Det är en polis! — utbrast han. Hvad skall han här att göra? Jag skall varna mor!

Han skyndade öfver gården in i ena huset, och ryckte upp dörren till köket i bottenvåningen. En stor, rödbrusig kvinna satt vid ett bord och rökte. En butelj whisky och ett stort, halftömdt glas stodo bredvid henne på bordet.

— Hör på, mor! — utbrast den unge karlen ifrigt, — hvad är det frågan om.

— Hvad då? Ingenting, — svarade kvinnan, som icke var riktigt nykter.

— Hvem gick nyss uppför trappan?

— En som kom för att se henne.

— Hvem då?

— Vet icke.

— Såg du icke henne?

— Nej.

— Det var en fin dam och en detektiv är här efter henne.

Kate Blake spratt till. Hon lade från sig pipan, tog hastigt en klunk ur glaset, reste sig och hväste, i det hon satte båda händerna i sidorna:

— Stryker en detektiv omkring här?!

— Ja.

Det blixtrade till i den stora, försupna kvinnans röda ögon.

— Den skall få hvad han behöver! —

utbrast hon, och började se sig omkring, liksom hon sökte efter något. Pipan och whiskyn voro glömda, hon tänkte nu blott på sin värsta fiende, polisen, och huru hon skulle oskadliggöra denne detektiv, som hennes son hade sagt henne var i närheten.

Hon fick syn på en lång klubba, som stod i ett hörn. Hon tog den och hviskade:

— Hvar är snoken?

— På andra sidan huset. Jag har ledd honom på orätt spår.

Kate öppnade dörren. Jim Blake lade då sin arm på hennes och hviskade:

— Akta dig, mor, att du icke får obehag af det här.

— Låt du mig vara, Jim. Jag kan sköta mina egna affärer — och den där detektivens också!

Hon smög sig ut ur huset med klubban i hand. Jim följde hack i häl. Då hon kom om hörnet, syntes icke Wilson. Hon vände sig om och såg ilsken på sonen.

— Har du narrat mig?

— Nej.

— Hvar är den där snoken då?

— Han har kanske gått rundt om huset.

— Gå då och få honom tillbaka hit, så skall jag ge honom hvad han behöfver, — utbrast megäran och skakade arg sin klubba.

Jim gick omkring Shandys hus och de

båda andra husen också, men han kunde icke upptäcka detektiven.

Han kom snopen tillbaka till modern.

— Jag vet inte, hvar han är, — mumlade han.

— Han har kommit undan, — hväste Kate.

— Nej, han är nog kvar; han kom hit för den där flickans skull, och han ger väl icke tappt så lätt.

— Nå, då skola vi nog få tag i honom, och jag skall slå sönder hans snokskalle, — utbrast hon och hytte med klubban.

Hvar var Wilson? Det är lätt förklaradt. Då han gick nära förbi Shandys hus, tittade han in genom fönstret, men upptäckte hvarken någon eller något, som intresserade honom. Och han gick långsamt framåt. Af en slump kom han då att titta upp till öfre våningen på Dick Blakes hus, och där fick han syn på något, som genast intresserade honom. En kvinna passerade just då alldeles invid fönstret där, och det var Lilly Nelson, om han icke hade misstagit sig.

Han tänkte då, att den unge, loje karlen med afsigt eller ofrivilligt hade gifvit honom oriktig upplysning och att, om han nu kunde få tillfälle att lyssna till hvad Lilly Nelson talade om därinne i rummet,

så skulle han med detsamma få allting klart rörande sina misstankar mot henne.

Det gamla trärucket hade en veranda utanför våningen en trappa upp. Bottenvåningen var mycket låg. Wilson smög sig tyst och försigtigt upp för verandatrappan. En dörr stod på glänt. Han sköt sakta på den och var nu inne i Dick Blakes bus, värsta nästet i hela kvarteret. I den lilla förstugan fanns det en trappnedgång till bottenvåningen och två dörrar. Innanför den ena dörren hördes ljudet af röster, men han kunde icke urskilja orden. Han vred då mycket försigtigt i handtaget och fick tyst och stilla upp dörren tillräckligt för att kunna se en del af rummet. Lyckan gynnade honom. Han såg tydligen Lilly Nelson. Hon satt bredvid en annan kvinna, som var yngre än hon. Denna kvinna var olik Lilly Nelson och tydligen lam. Hon satt i en länstol och var väl insvept i en fin schal. Hon var liten till växten, såg mycket ömtålig ut och hade de minsta händer han någonsin sett en kvinna bära. Hon var mycket mager och blek, men dock vacker och gladlynt. Hennes bruna ögon, som voro både stora och vackra, gäfvo ett strålande utseende åt de fina, oskuldfulla anletsdragen. Den unga flickan såg ut, som om hon vore en fin dam, och detektiven begrep genast, att en sådan flicka icke kunde vara med om någon brottslig komplott

Wilson kände sig besviken. Han tycktes vara på orätt spår. Han ämnade just vända om, då han hörde Lilly Nelson säga:

— Jag är så glad öfver, att du känner dig bättre, men jag blir icke riktigt nöjd, så länge du stannar här.

— Här är jag ju född, och här har jag ju lefvat så många år.

— Ja, men nu ha de här kvarteren blifvit något helt annat än hvad de voro förr.

— Jag drar mig för att flytta. Jag trifs så bra med mina saker här, — svarade den unga flickan leende och visade en rad de vackraste små tänder.

— Ja, men vet du icke, hur den här trakten är?...

— Bullersam ibland, ja.

— Den är värre än bullersam.

— Ja, det kan ju hända, att här också finnes brottslingar, — sade den sjuka flickan och suckade. Alla här äro fattiga, och fattigdom leder ofta till brott. Men jag lefver här verkligen såsom en riktig eremit. Jag går ju aldrig ut och har icke sett någon af Blakes familj på öfver två månader, mer än den första, då frun kommer upp för att få hyran. Mig göra de ingenting för när. Jag lefver här så lugnt, läser mina böcker, och Sara, som för tillfället har gått ut för

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 11

att köpa mat, tar god vård om mig. Jag försäkrar dig, att jag icke har några bekymmer.

— Jag önskar, att jag kunde säga det samma.

Aktrisens röst darrade, och den unga flickan kastade en orolig blick på henne.

— Är du olycklig? — frågade hon deltagande.

— Ack, kära Blanche, lifvet är icke alltid, såsom man önskar, att det skall vara, och jag känner mig trött på det ibland. Det är allt.

— Men du har ju inga särskilda bekymmer?

— Ne-ej.

— Du drog att svara på min fråga. Är du riktigt säker?

— Nu skall du icke vara ängslig öfver mig, kära Blanche. Jag reder mig nog. Det går mycket bra för mig. Jag har aldrig haft sådan framgång förr.

— Men du ser blekare ut än vanligt. Du brukade ju aldrig vara sjuk. Är det så nu? Blir du icke ofta trött, när du spelar?

— Aldrig! — svarade Lilly Nelson gladt.

— När jag spelar, mår jag alltid väl!

— Det var osanningen numro ett, tänkte den lyssnande detektiven. Den där unga flickan tyckes icke läsa tidningarna. Annars

skulle hon ju ha haft reda på den där mystiska svimningen på scenen.

I samma ögonblick sköt ett svagt drag igen dörren framför honom, men nästan ljudlöst. Och han kände, som om hans hufvud plötsligen hade blifvit öppnadt; han föll handlöst ned. Starka armar grepo genast tag i honom, och han bars ned utför trappan. Han släpptes utan vidare ceremonier ned på golvet, då de bärande kommit in med honom i köket i bottenvåningen.

Det var megäran Kate Blake, och hennes son Jim, som hade burit ned honom.

— Nu har den där göken allt slutat upp att snoka omkring här, — utbrast kvinnan och hytte hotande med klubban.

— Han märkte ingenting, förrän det var gjordt, — anmärkte Jim beundrande. — Jag tror, att mor knäckte skallen på honom.

— Hoppas det, Jim!

Den unge karlen böjde sig öfver detektiven.

— Nej, han andas och kommer sig nog snart. Hit, mor, med rep, så skola vi binda honom, att han icke kan komma ut!

Kvinnan skyndade att taga fram några rep, och med dem band Jim Wilsons händer och fötter. Sedan det var gjordt, stoppade han en kaffe i munnen på honom.

Då kom en äldre karl in i köket. Han utgafs för att vara familjens chef. Men

Dick Blake var det icke. Han hade en svag natur, och om han kommit i goda händer, hade han kanske kunnat blifva en hederlig karl. Men han gifte sig med Kate, och hon hade alldeles förstört honom. Hon hade vilja för två och hade gjort honom till hvad han var — en usel, nästan aldrig riktigt nykter vagabond, som hade många synder på sitt samvete, men som var för feg att någonsin ha vågat vara med om ett stort brott. Han lefde emellertid i ständig fruktan för att komma i fängelse.

Då han kom in i köket, skyndade Jim att stänga dörren till förstugan, och Kate talade om för honom, hvilken fångst de hade gjort.

Dick sjönk ned på en stol och darrade som ett asplöf.

— Vi komma alla i fängelse, — stö-
nade han förskräckt.

— Prat! — utbrast Kate föraktligt.

— Det skall ni få se. Så snart som han kommer ut, så komma vi in.

— Han kommer inte ut!

— Hvad säger du?.....

— Efter hvad vi ha gjort honom, så dnger det icke att släppa honom lös. Det kan ju hända, att det var litet för raskt gjordt af mig att dänga klubban så väldigt i skallen på honom, men jag blef så arg, då jag tänkte på, att en polis vågade snoka omkring här

— Hvad skola vi göra med honom? —
suckade Dick ängsligt.

Kate lutade sig öfver sin man och hväste:

— Han måste dö!

Dick rusade upp från stolen och utropade förskräckt:

— I herrans namn hvad säger du?

Jim såg förargad ut. Han tyckte, att hans mors häftiga lynne hade fört henne för långt den här gången, och att de alla skulle få stora obehag af det, men hans samvete generade honom icke det ringaste, och han såg föraktligt på sin far. Han steg upp från stolen och tog whiskybuteljen, som modern hade druckit ur.

— Den är ju tom, — mumlade han misslynt. — Har ni ingen mera whisky?

— Nej, men det finns litet champagne, som hennes kungliga höghet hade med sig och som vi stulit. Gif det där kräket en droppe af den, — sade Kate.

Hon hade genast förstått hvad Jim ville. Det var deras vana, när de önskade att fadern skulle vara med om något af deras fula streck, att först göra honom drucken. Då fick han mod, annars var han rädd och vek som ett barn.

Jim öppnade en af skänkdörrarna och tog ut en halffull champagnebutelj. Han fylde i ett glas åt fadern.

Wilson hade nu åter kommit till sans,

men han insåg genast huru hjälplös han var, och hade därför icke gjort den minsta rörelse, som kunde förråda att han kommit sig. Men han följde noga med hvad som försiggick i köket. Kates anmärkning angående champagnen hade piggat upp hans intresse.

Då Jim hade hält i faderns glas, satte han buteljen på bordet, så nära Wilson, att denne godt kunde se den. Han gjorde då två upptäckter. Först och främst att buteljens form var lik den champagnesort, som nattvakten Anderson brukade köpa hos Webster, och för det andra att på halsen var klistrad en etikett, på hvilken stod Websters namn och adress.

Wilson visste, att Webster alltid klistrade denna etikett på alla buteljer, som han sålde. Men hur hade denna butelj kommit i det här usla huset, så långt ifrån Websters lokal? Nattvakten Anderson hade naturligtvis icke själf druckit den champagne han köpt hos Webster, men Wilson trodde, att Anderson köpt den för Larsons räkning och burit den till Shakespereteatern. Om nu Lilly Nelson vore kvinnan, som hade hjälpt Larson att dricka ur vinet, så var det ju ganska troligt, att hon hade lagt sig till en och annan butelj, och tagit den med sig till sin sjuka väninna, Blanche.

Kate hade sagt, att hennes kungliga t hade burit dit vinet. Hvem kunde

denna höghet vara, om icke den ståtliga Lilly Nelson?

Champagnen hade icke gjort någon effekt på Dick. Då Jim märkte det, gaf han sin far ett glas till.

— Hur skola vi göra nu? — sade han sedan, och såg bekymrad på modern.

— Snoken måste hålla munnen på sig!

— Hur skall det gå till?

Kate steg upp från stolen och gick till skänken, där hon drog ut ur ena lådan en stor knif.

— Den här passar nog åt honom, — anmärkte hon torrt. — Och han är icke den första karl, som den här knifven gjort kål på.

Hon närmade sig Wilson. Hennes man rusade plötsligt upp från sin plats och tog tag i hennes högra arm.

— Är du tokig, Kate, utbrast han. Rör honom icke. Du för oss alla i galgen!

Kate gjorde en grimas och hytte med knifven. Dick blef då rädd och släppte sitt tag om armen.

— Det är ju blod på knifven, — stönade han.

— Än sedan om så vore, — svarade Kate i skarp ton.

Dick kastade förskräckt en blick på detektiven.

— Har ni gjort honom illa?

— Ett sådant nöt du är! — utbrast Kate argt. — Ser du inte, att blodet är torrt? Gå ur vägen!

Hon gaf honom med sin kraftiga arm en stöt, så att han for några steg från henne och sjönk ned på en stol. Hon lade sig sedan ned på knä bredvid Wilson och lyfte upp hans hufvud med venstra handen.

— Jag tror, att jag skär af honom halsen nu med detsamma, — sade hon, och drog knifven öfver nacken på Wilson.

Det var bara baksidan af knifven hon strök med, men detektiven kände i alla fall en rysning genom hela sin kropp. Han var hjälplös och han var öfvertygad om, att megäran verkligen nu skulle döda honom, om han gaf något tecken till lif. En enda sak gaf honom hopp om räddning. Efter som hon hade strukit honom med baksidan af knifven, hade detta nog skett för att få visshet om, huruvida han hade återkommit till sans och hört hvad de sagt. Som hans lif berodde på, att hon skulle tro, att han fortfarande var sanslös, ansträngde han hvarje nerv för att ligga alldeles stilla.

Kate synade honom noga och sade plötsligen:

— Gif mig den där mattan, Jim.

Jim lydde, och megäran rullade ihop mattan och stoppade den under Wilsons hufvud

— Den skall suga upp blodet, — sade hon kallt.

Dick rusade upp och skrek:

— Är du tokig, Kate! För guds skull döda honom icke!

— Sitt du still, — sade Kate. Och rör dig icke från stolen, ty om du det gör nu, så skär jag halsen af dig också.

En gång till strök hon med baksidan af knifven på Wilsons hals, och så tog hon ett dugtigt tag i hans hår.

— I ett enda tag skall det vara gjordt! — hväste hon och tittade noga på Wilson.

Dick vågade ej se upp, han blundade. Jim bleknade och grep tag i skänken, men gjorde ingen min att hindra ogerningen. Wilson hade den största svårighet att ligga stilla, men han spände sina nerver till det yttersta. Det gälde hans lif. Han låg alldeles stilla.

Kate såg ännu en gång noga på honom, släppte därefter sitt tag i hans hår och lät hans hufvud falla tillbaka på golfvet.

— Han är nog sanslös, sade hon och reste sig upp. Jim, öppna garderobsdörren och stoppa in honom i garderoben! Skjut rigeln för dörren! Han kan få vara där tills i natt. Då göra vi oss af med honom. Tom Brickley kommer snart hit, och vi skola låna

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 12

hans åkdon. De döda prata icke. Vi ha gått för långt nu... och därför är den där detektiven en död man innan morgonen, lika säkert som jag heter Kate Blake.

Därpå fylde hon i ett glas champagne och drack ur det. Under tiden hade Jim burit in Wilson i garderoben och skjutit rikt på dörren.

10.

Räddningen.

Då Wilson kom in i garderoben, fann han den vara ganska liten, men han kunde mycket väl andas i den. Luften kom in genom springorna på de förfallna väggarna. Han började genast tänka på, hur han skulle kunna rädda sig ur sin fångenskap. Han förlorade icke ett ögonblick att försöka göra det. Han hade en smidig elastisk kropp, och genom gymnastik och andra kroppsöfningar hade han förvärfvat stor vighet. Som

Yngling önskade han uppträda såsom ormmänniska på cirkus, men hans far ville ej tillåta det. Denna hans färdighet att kunna vrida och vränga på sin kropp, kom honom nu ypperligt till pass. Så tyst som möjligt, för att icke något buller skulle höras af hans plågoandar, som sutto i det närgränsande köket och drucko och pratade, vred Wilson sig omkring så att han fick sina fingrar på repen omkring sina fotknölar, och snart hade han dessa band lossade. Då förde han igenom sina ben mellan armarna och fick sina armar framför sig i stället för bakom, och nu försökte han lösa äfven dessa band. Det lyckades, och både hans fötter och händer voro nu fria. Han tog då kaffet ur munnen. Men han var ännu instängd i garderoben. Hur skulle han komma ut ur den? Han kunde bryta sönder den bräckliga dörren, om han kastade sig mot den, men man hade tagit af honom hans revolverar, och hans tre farliga fiender hade stannat kvar i köket.

Både modern och sonen skulle säkert döda honom, så snart han visade sig för dem — om de kunde.

Men jag kan icke och jag vill icke stanna här som en fångad råtta, tänkte han sedan. Jag måste komma ut, och ju förr jag försöker, desto förr får jag veta mitt öde. Nu ger jag mig i väg!

I detsamma han tog sats för att med

all sin kraft störta emot den bräckliga garderobsdörren, hörde han, att det klappade ganska hårdt på förstugudörren.

Han häjdade sig och lyssnade.

Kate gick till dörren, hörde sig för hvem det var som ville komma in, och öppnade dörren med ett välvilligt:

— Välkommen, Brickley!

— Nej se, Tom! utbrusto på en gång hennes man och son och reste sig upp, för att hälsa åkaren Brickley välkommen, då han kom in i köket.

Kate stälde fram en stol åt honom. Jim föreslog, att han skulle gå ut och skaffa en butelj whisky, men Tom gladde då deras hjärtan med att taga fram ur sin ficka en full butelj whisky.

Alla fyra slogo sig nu ned vid köksbordet och började dricka.

— Tom förstår sig då riktigt på att göra sig välkommen, — utbrast Kate och gaf honom en öm blick.

— Åh, det var ju icke svårt att förstå för en karl, hur han skulle vara angenäm för er, Kate Blake. Whisky står ju präntadt öfver hela ert cherubansigte, hi hi!

— Håll den skriften alltid fuktig, min gosse, — skrattade Kate.

— Skall bjuda till, hi hi! Skåll

— Ni kommer, som om ni vore efterskickad, — inföll Jim.

— Hur så?

— Jo, jag vill ha ert åkdon i natt, — upplyste Kate.

— Nu igen, — anmärkte Tom betänksamt.

— Hörde ni icke, hvad jag sade?

— Jo, men ni hade ju åkdonet i förgår natt också.

— Betalade vi icke för det?

— Jo.

— Nå, tig då med den affären!

— Det kan jag icke, ty ser ni, Kate, jag har blifvit alldeles tokig i den där unga damen, som åkte med er. Hvem var hon? Hon kunde ha varit själfva drottning Victoria, så stilig var hon, men jag tror icke, att det finns någon drottning i hela världen, som har ett sådant ansigte och sådan växt.

— Nu är ni en tok, Tom, — sade Kate allvarligt.

— Tack, Kate!

— Ja, tacka mig, för det är det värdt, att jag öppnar ögonen på er! Den där flickan skulle icke ens vilja torka af sina skor på er! Skål!

— Det skulle jag icke håller vilja. Då föredrar jag, att hon stryker sin rosiga mun mot min, om det också vore bara för en minut.

— Tokprat!

— Det är lätt för er att säga, men jag säger som sanningen är: Jag är pin kär i henne.

— Hvad är det för en flicka? — frågade Jim intresserad. — Var du ute och åkte i förgår natt, mor? Du börjar bli dyrbar, tror jag. Hvar fick du pengar ifrån att betala den åkningen?

Kate slog sin stora hand med kraft i bordet, så att både buteljen och glasen vacklade.

— Det är icke din affär, — svarade hon högljudt. Åkningen är betald, och därmed nog! Jag vill inte höra mera prat om den saken. Det finns öron här bredvid, som, ehuru de skola stoppas till för alltid innan morgonen, dock icke böra få höra för mycket nu.

Tom gaf icke akt på hennes ord; han tänkte på den vackra flickan, som han körde för i förgår natt. Ett, tu, tre spratt han till och sade:

— Kate, ni dricker ju ur min whisky.

— Ja, det gör jag, välsigne dig, Tom!

— Då anser jag mig verkligen ha fått en viss rättighet att veta, hvad den där flickan är för en. Jag är kär i henne, hon är bra, och ingen rabatt begär jag. Jag tror, att jag har sett henne här en gång. Seså, Kate, säg mig nu, hvem hon är!

— Tom, — svarade Kate allvarligt, — jag har druckit er whisky, den är god, och jag känner mig tacksam. Men det här ämnet får icke vidare talas om. Det är icke så säkert, att en viss dörr här bredvid håller ute alla ljud härifrån. Och hvad flickan beträffar, så är hon icke för er! Nehej!

Tom såg förargad ut, men svarade ingenting, utan tog sig en klunk ur sitt glas.

Jim, som hade blifvit mycket nyfiken att få veta, hvem den där mystiska damen var, gjorde också några frågor, men blef af snäst af modern.

Dick hade hela tiden suttit tyst och stilla och smuttat på sitt glas då och då.

Kate begärde nu att få hyra Toms åkdon för natten, och de kommo öfverens, att han skulle hålla ute på gatan vid ingången till gränden klockan precis half ett.

Detektiven hade hört hela samtalet och önskade så gerna, att han kunde se åkaren, som hade kört för Kate och någon vacker flicka samma natt, som Larsons mord skedde. Var denna flicka Lilly Nelson? Hvad han gerna skulle vilja förhöra åkaren!

Först och främst måste han dock komma ut ur garderobez, och hur detta skulle kunna ske, visste han icke. Det var klart, att nu skulle det icke gå an att spränga upp dörren. De hade blifvit för manstarka utanför köket. Men om han stannade kvar i gar-

deroben, så ginge han en säker undergång till mötes. Han såg sig omkring för att finna någon utväg till räddning.

Garderoben var bristfällig, liksom hela huset. Murbruket hade för länge sedan fallit af, lemnande de tunna bräderna bara. Om han kunde få bort några af dessa bräder, skulle han då kunna komma undan? tänkte han. En af bräderna hängde lös på ena sidan. Mycket försiktigt ryckte han denna bräda alldeles loss och kände sig för upptill med den. Resultatet öfverraskade honom. Ehuru bottenvåningen endast var omkring $1\frac{1}{2}$ meter hög, så kände han, då han höjde brädan, ett tomrum öfver sig. Det uppmuntrade honom att fortsätta försöket att komma ur garderoben. Mycket försiktigt begynte han nu att klättra upp för, begagnande sig af brädan såsom en stege. Han kom snart till hvad som borde vara taket, men som icke fanns, och klängde sig upp på kanten af väggen. Han fann då ett slags tunnel, som gick ut direkt ofvanför köket, där hans fiender sutto. Han var nu under den lägsta delen af taket, där det sluttade till takfoten, och det hade blifvit lemnadt i detta skick, emedan det icke var högt nog för att inrymma ett rum.

Han smög sig vidare på händer och fötter, så lätt han kunde, för att ej göra något buller. Snart hade han kommit ur den

trånga tunneln. Men han befann sig fortfarande i ett fängelse. Han såg icke till någon dörr att kunna komma ut. Hvad skulle han nu göra? Han måste fly och göra det så hemligt som möjligt. Blakeska familjen skulle skjuta honom såsom en galen hund, om den kunde, och han hade sett tillräckligt af den ödsliga gården för att tro, att hvilket brott som helst kunde begås där, utan att polisen blef mera klok för det. Plötsligen, då han blef mera van vid ljuset, fick han syn på en liten dörr i den ena väggen. Han smög sig dit och kom in i ett mycket litet, smutsigt rum. Det var nästan utan möbler, men i ett hörn stod en dålig säng. Ingen var i rummet. Just som han skulle gå till dörren, hörde han, att någon tog i dörrhandtaget, och en grof karlröst sade:

— Dörren är stängd. Hvar är nyckeln?

— Det vet jag icke, — svarade en annan karlröst.

— Gå ut på verandan och stig in genom fönstret!

— Ja, det är nog bäst.

Det var kanske bäst för den, som yttrade dessa ord, men Wilson tyckte, att för honom var detta intermezzo allt utom bra. Han var nu instängd från alla sidor, och

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 13

om mannen kom in i rummet, skulle han genast blifva upptäckt. Han hade ingen annan utväg än att gå tillbaka igen genom dörren, som han sköt till, och var snart åter inne i tunneln. Han hörde, hur två grofva karlar kommo in genom fönstret till det lilla rummet.

Wilson uppfångade ljudet af deras röster, men kunde icke urskilja orden. Efter en stund hörde han ej något mera. Han smög sig då till dörren. Allt var så tyst i rummet. Han sköt sakta upp dörren och tittade försigtigt in i rummet. De båda karlarna hade gått. Ingen var där.

Han gick in i rummet och fram till fönstret. Han tittade ut. Ingen syntes till. Han steg då ut genom fönstret på verandan och gick försigtigt ned utför trappan. Han kom ut på gården, där barnen fortfarande lekte, men de märkte honom icke. Han kastade en blick på den sjuka flickans fönster, men ingen syntes till där. Utan att någon märkte honom, kom han öfver gården in i gränden och ut på gatan. Då drog han en djup suck af lättnad. Lilly Nelsons vagn hade farit. Och hans också, ehuru han bedt sin kusk vänta. Men i stället stod alldes vid ingången till gränden ett annat åkdon. Men dess kusk syntes ej till.

— Det är bestämdt den där karlens vagn, — mumlade Wilson, — han, som kom

in till de där älsklingarna, jag nyss var hos, och som körde för dem i förgår natt.

Detektiven anoterade vagnens nummer.

Han gick en stund, till dess han på en annan gata fick tag i en spårvagn. Han for då hem, och när han låste upp dörren till sin lilla trefliga våning, tycktes han vara riktigt glad öfver att vara hemma igen.

11.

Vigselattesten.

Wilson klädde om sig, sedan han hvilat sig en stund, och skulle just gå ut igen för att höra, hur det stod till med nattvakten Anderson, då hans fästmö, Grace Holt, kom på besök.

Sedan han kysst henne och hon återgifvit ett par af hans kyssar och satt sig bekvämt i soffan, utbrast han litet otåligt:

— Nå-äh?

— Jag har nyheter att tala om, — sade hon i viktig ton och tände en cigarrett

— Rörande fröken Nelson?

— Ja.

— Är du riktigt hemmastadd nu i det där pensionatet?

— Ja, och jag är afundad af alla, därför att jag är en sådan utmärkt artist.

— Ser man på! Och hvad har du fått reda på?

— Ja, fröken Nelson själf har jag icke mycket sett än. Bara vid ett enda mål. Men det gjorde detsamma. När hon gick ur sitt rum, så gick jag in i det.

— Jag tänkte mig det, — utbrast dektiven och kastade en beundrande blick på sin fästmö.

— Hon har en sådan där stor, rundskuren, mörkgrön kappa, som du beskref för mig.

— Tror du, att det är samma kappa?

— Det är svårt att säga; sådana kappor finns det godt om i staden.

— Lika godt. Det är i alla fall bra att veta, att fröken Nelson har en sådan där kappa.

— Hon har också ett fotografialbum.

— Har du sett det?

— Tror jag det! Och bland andra fotografier hade hon en, som var mycket lik aktören Larson. Men det såg ut, som om denna fotografi var tagen för fyra, fem år sedan.

— Utmärkt! Att hon har ett porträtt

af Larson är ju inte underligt, eftersom de äro kamrater vid samma teatertrupp, men det anmärkningsvärda ligger i, att hon har ett porträtt af honom, som är fyra, fem år gammalt. Han har ju bara varit engagerad här några månader.

— Han kan ju ändå ha gifvit henne ett gammalt porträtt, — anmärkte Grace.

— Det är möjligt, men icke troligt.

— Jag har också funnit något mera.

— Hvad då?

Grace tog upp ur sin ficka en hopviken papperslapp, som hon lemnade honom. Wilson läste:

»Vigda den 19 maj 1891

John Edward Lejonklo och
Victoria Elisabeth Thornhill af
Pastor C. H. Wittington,

alla i denna stad.»

Grace såg skälmskt på honom. Han kände henne tillräckligt väl för att veta, att hon trodde, att den där giftermålsattesten stod i något samband med brottet, som de försökte utforska.

— Hvad menar du? — frågade han slutligen, då hon icke sade något.

— Jo, det här är en kopia, som jag skref af efter en tryckt vigselattest, som var instucken under Larsons porträtt i albumet.

— Och du tror därför, att den har något att göra med originalet till fotografien?

— Ja, det kan ju hända.

— Just det! Du har gjort rätt i att icke låta något undgå din uppmärksamhet. Det är naturligtvis en alldeles exakt kopia, som du har gjort?.....

— Ja, ord för ord riktig.

— Alla namnen, som stå här, äro så främmande för oss, — sade han betänksamt. Men det kan ju verkligen vara John Larsons och Lilly Nelsons vigselattest, såsom vi nu tro. Det är ju ganska vanligt, att teaterfolk icke uppträda under deras verkliga namn. Men i sådant fall är jag verkligen förvånad öfver fröken Nelsons tanklöshet att låta ett sådant viktigt papper ligga i ett fotografialbum.

— Det låg instucket under porträttet.

— Lika godt. Det är i alla fall ju mycket oförsigtigt.

— Hon är kanske oskyldig.

— Låt oss hoppas det både för hennes egen och hennes yrkes skull! Det finns många människor, som äro afvoigt stämnda mot allt hvad teatrar och teaterfolk heter. Skulle Lilly Nelson vara skyldig, så blefve det ett förskräckligt slag för alla teatermänniskor öfverallt i hela Amerika. Men nog nu om detta. Dagen är till spillo gifven. Nu, Grace, skola vi roa oss!

— Ja, det är jag med om. Hur lyder programmet? Först en bättre middag i en fin restaurant och så på teatern! Passar det?

— Ja, det passar, — medgaf Wilson skrattande.

De kysstes ett par gånger till. Så åto de middag och tillbringade därefter aftonen på operan, utan att något anmärkningsvärdt inträffade.

Då Wilson skulle följa sin fästmö hem till pensionatet, förde deras väg dem förbi hotellet, där aktören Benham bodde. Slumpen gjorde, att Benham stod utanför kaféet i själfva dörren och pratade med William, negeruppassaren.

Wilson talade just då med Grace och gaf ej akt på dem, men negern såg Wilson, kände igen honom och sade ifrigt några ord till Benham, i det han pekade på Wilson, som, utan att ana något, fortsatte sin väg till Graces pensionat. De voro snart vid hörnet till en af sidogatorna, där detta pensionat var beläget. Wilson ville ej följa med ända till porten för att icke väcka misstankar. Han tog ett ömt farväl af sin fästmö och vände om för att gå hem. Han hade icke tagit många steg, förrän han mötte aktören Benham, som gick rakt emot honom. Wilson ville gå åt sidan, men Benham tog honom då lätt i armen så att han stannade.

Benham släppte då genast sitt tag, men utbrast häftigt:

— Jag har ett par ord att säga er. Hvarför sticker ni er näsa i mina affärer?

Detektiven såg genast, att Benham icke var riktigt nykter.

— Förlåt, — sade Wilson lugnt, — hvad har jag gjort för att såra er?

— Har ni icke kommit snokande i mitt hotell och frågat kaféforeståndare och upppassare och skoputsare och..... och..... jaha, för att få reda på mig och när jag kommer hem, och om jag ligger eller går eller står eller..... jaha?.....

— Jag var verkligen i ert hotell, och jag tror, att ert namn kom att nämnas, men.....

— Seså, seså..... det där går icke i mig. Ni behöfver icke vara så rysligt artig. Ni kan ändå icke snärja in mig, fastän jag fått litet för mycket i mig nu, jaha! Jag tål icke, att man spionerar på mig. Hvad skulle ni göra i hotellet?

— Ha mina skodon borstade.

— Nå, fick ni era skodon borstade?

— Ja.

— Och ni betalade ordentligt skoborstaren?

— Ja.

— Nå, då skall jag säga er en sak, jaha! Nästa gång, som ni vill ha era skodon

borstade, så laga då, att ni får det, men håll munnen på er, jaha! Jag inbillar mig, jaha, att jag, jaha, är gammal nog att göra hvad jag vill, och jag vill icke ha någon, som ränner efter mig och frågar folk, hur dags jag går och lägger mig. Förstår ni, jag vill lägga mig, jaha, när jag vill. Och om jag lägger mig tolf, ett, tu, tre, fyra eller icke alls, så är det en sak, som icke angår er, jaha! Förstår ni?

Benham talade med svada, men hade svårt att stå riktigt stadigt på benen och att hålla ögonen uppe, hur mycket han än bjöd till, för att imponera på detektiven.

Hans brutala ord och sätt retade icke det ringaste Wilson, som hade gjort sig till regel att aldrig blifva ond på en drucken person, så länge som denne bara pratade. För öfrigt så var han glad öfver, att Benham icke var rykter. Han hoppades att kunna narra honom att prata bredvid munnen.

— Jag är mycket ledsen att ha sårat er, min herre, — sade han artigt, — och om ni tillåter mig att få bjuda er på ett glas och en cigarr, så.....

— Nej, nehej! — afbröt Benham hånande. — Det blir hvarken dricka eller röka af med mig. Ni vill pumpa mig, men jag är icke af den sorten, som låter pumpa mig,

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 14

jaha. Hur är det den store skalden så skönt kväder? Jo, *In vino veritas* sjunger han. In vino veritas, förstår ni? Det vore bra för er, det! När man har druckit, så blir man tal-trängd, och då talar man ibland om just det, som man skall tåga med, jaha, jaha! Men det gör icke jag. Och jag skulle ändå kunna tala om för er så mycket, att, ifall jag talade om, jaha, allt det jag vet, så skulle ni bli riktigt häpen, jaha! Men ser ni, det gör jag icke, nehej, jag gör det icke! Nu försvinner jag!

Benham gjorde en svängning på klacken, så att han höll på att falla omkull, och så gick han så fort han kunde från detektiven, icke åt hotellet till, utan in på en sidogata.

Wilson såg efter honom, men följde icke efter. Han var förargad öfver, att aktören hade fått reda på, att Wilson hade varit i hotellet och frågat efter honom. Det är förmodligen den där negeruppässaren, som har talat om det för honom, tänkte han, i det han gick fundersam hem. Den karlen skall jag taga närmare reda på. Nattvakten mumlade ju också om en neger. *Negern är borta*, sade han. Hvad kunde han mena med det? En sådan otur, att den där nattvakten fortfarande skall vara från sina sinne!

12.

En upptäckt.

Då Wilson hade klädt sig följande morgon, såg han efter i sin adresskalender för 1896, om i den stod upptagen någon prest vid namn Wittington. Mycket riktigt.

»Wittington, C. H., prest, n:o ***gatan», läste han. Han hade många årgångar af adresskalendern, och han sökte i dem ända till årgången 1891 efter presten Wittingtons namn. Det stod i alla adresskalendrarna.

Detta var ju mycket gynnsamt. Han började nu söka efter Lejonklos namn. Han fann det ej i adresskalendern för 1896; han tittade då efter i den för 1895. Förgäfvets. I de för 1894, 1893, 1892. Ingen Lejonklo där häller. Men då fann han i adresskalendern för 1891, hvad han sökte.

»Lejonklo, John E., student, n:o ***gatan.»

Detektiven slog igen den digra boken med kläm och utbrast förtjust:

— Grace är en ängel! Alldeles oskattbar!

Wilson gick nu ut och direkt till pastor Wittington, som var hemma och tog emot. Han var en artig, saktmodig gammal man.

— Förlåt, att jag frågar er, herr pastor, — sade Wilson, — känner ni John Edward Lejonklo eller Victoria Elisabeth Thornhill?

Pastorn såg fundersam ut och svarade sedan mildt:

— Nej, det gör jag icke.

— Men ni har vigt dem!

— Ja, det kan ju vara mycket möjligt. Jag har vigt mycket folk, som jag icke alls känner och aldrig ser igen.

— Skulle det göra er mycket besvär att taga reda på, om ni verkligen har vigt dessa personer? Jag har sett en kopia af en vigselattest, där det står uppgifvet, att denna vigsel skulle ha ägt rum den 19 maj 1891.

— 19 maj 1891! — upprepade presten. — Då kan jag lätt få reda på det. Jag har antecknat i en bok alla förrättningar, som jag gör. Vi skola se efter i min bok för 1891.

Han steg upp och tog fram en bok ur en låda i sitt skrifbord bland andra böcker. Han bläddrade litet i den och sade slutligen:

— Ja, det är riktigt. Jag vigde den 19 maj 1891 John Edward Lejonklo med Victoria Elisabeth Thornhill. Men jag kan icke erinra mig dem. Jag ser här i min bok, att jag har vigt dem, men det är mig i närva-

rände stund omöjligt att kunna säga, om de äro gamla eller unga, svarta eller hvita.

Detektiven tog då afsked och gick till det hus, i hvilket Lejonklo, enligt adresskalendern för 1891, skulle ha bott för fem år sedan.

Huset var ett pensionat. Detektiven ringde på och begärde att få tala med värdinnan. Det fick han. Hon var en liten, gladlynt kvinna.

— Förlåt mig, min fru, — sade han, sedan hon bedt honom sitta ned i salongen, — hur länge har ni haft det här huset?

— Tio år, min herre, — svarade hon. — Och utan att vilja smickra mig själf, så kan jag försäkra, att något bättre pensionat än mitt finns icke i hela staden.

— Det är jag mycket villig att tro. Men tillåt mig fråga er, om ni känner en ung man, som heter Lejonklo, John Lejonklo?

— Nej, det gör jag icke.

— Är ni säker på det?

— Fullkomligt säker.

— Men ni har känt honom?

— Aldrig! Jag glömmmer aldrig ett ansigte, som jag har sett, eller ett namn, som jag har hört. Här har aldrig bott någon, som heter Lejonklo.

— Det var eget. I adresskalendern för 1891 står det, att han då bodde här och var student.

— Gör det! Hur i all världen kan det komma sig till? Lejon..... Lejonklo, John Lejonklo, ack, ack, nu erinrar jag mig honom! Det var en hygglig ung man, såg mycket bra ut, gjorde alla flickorna tokiga i sig.

— Hur lång tid bodde han här?

— Omkring ett halft år vill jag minnas.

— Hvad gjorde han?

— Han gaf sig ut för att vara student, men han gjorde visst ingenting. Vi brukade kalla honom för Shakespere, därför att han alltid deklamerade för oss stycken ur pjäser, både allvarliga och riktigt roliga.

Den där upplysningen glädde detektiven, som tyckte, att allt, hvad han nu hörde, passade in på Larson.

— Vet ni, hvart han tog vägen, när han flyttade från er?

— Nej, men han lär ha gift sig, och det gjorde flickorna här alldeles tokiga.

— Gifte han sig med någon af dem?

— Nej bevars. Han gifte sig med någon, som vi icke alls kände. Den där Lejonklo var alltid mycket tystlåten, och förnäm såg han ut, men var alltid mycket artig mot mig. Nå, det förstås af sig själf, att det skulle han ju vara!

— Kan ni beskrifva för mig, hur han ser ut?

— Jag kan göra bättre än det; jag skall

visa er hans porträtt. Jag har det i mitt album.

Hon gick efter sitt album och visade honom en fotografi. Detektiven såg genast, att det var den mördade aktören John Larsons porträtt. De fem åren hade naturligtvis gjort någon förändring i hans ansigte, men så obetydligt.

Wilson lemnade henne tillbaka porträttet och sade:

— Jaså, han var en hygglig karl?

— Ack ja, jag skulle riktigt önska, att jag finge se honom igen.

— Jag önskade, att ni kunde göra det, — anmärkte Wilson allvarligt.

— Känner ni till honom?

— Ja. Han är död.

— Herre gud, är han död! — suckade värdinnan, och hennes ögon började tåras.

— Ja, jag tror, det är han, men alldeles säker är jag icke. Det ligger ett lik icke långt härifrån, som skall begravas i dag. Jag tror, att detta lik och er herr Lejonklo är samma person. Jag vore er mycket förbunden, om ni ville vara god och följa med mig och se efter, hur det är med den saken.

Detektiven talade nu om historien om Larsons mord, hvilket hon redan hade läst om i tidningarna. Hon blef djupt upprörd öfver, godhjärtad som hon var, att kanske hennes vän Lejonklo hade dött. och för mör-

darehand, men hon gjorde inga invändningar att följa med Wilson.

Då hon fick se Larsons lik, där det låg fint svept i sin kista, började hon gråta och snyftade:

— Det är han..... det är Lejonklo, John Lejonklo, som bodde hos mig, ack, ack!

Wilson tackade henne för besväret, och de skildes åt. På hemvägen gick detektiven och småhvisslade, som han alltid gjorde, då han var nöjd. Han kände på sig, att han nu gick på rätt spår, och om han också kunde få tag i den där flickan, som Lejonklo, eller vi kunna ju fortfarande kalla honom Larson, hade gift sig med, så skulle det vara mycket viktigt.

Då han kom hem, var hans fästmö där.

— Har du något att tala om? — frågade han ifrigt, sedan han kärligt hälsat henne välkommen.

— Ja, min älskling!

— Hvad då?

— Fröken Nelson har tagit bort Larsons porträtt ur sitt album.

— Verkligen?

— Ja, hon gick ut i morse, och då begagnade jag tillfället att göra en liten visit igen i hennes rum. Både Larsons porträtt och vigselattesten hade försvunnit ur albumet. I stället hade hon satt dit ett fruntimmersporträtt.

— Kanske hon har satt hans porträtt någon annanstans i albumet?

— Nej, jag är säker på, att det inte finns där längre.

— Det där var betecknande, — utbrast detektiven glad. Fröken Nelson har blifvit rädd; det är af rädsla, som hon har tagit ut porträttet ur albumet.

— Tror du, att hon misstänker något?

— Nej, men hon är rädd för, att man skall visitera hennes saker.

— Då är hon den skyldiga.

— Till hvad?

— Att ha dödat Larson.

— Kära Grace, — afbröt Wilson, — hur många gånger har jag icke varnat dig för att draga så där raska slutsatser!

— Men det är ju också din egen öfvertygelse.....

— Kan ju vara det! Men jag talar icke om det.

Grace skrattade godmodigt. De gnabades ibland, men grälade aldrig. Och det slutade alltid med några kyssar. Så äfven nu.

— Hur är fröken Nelson till mods? — frågade slutligen detektiven. — Är hon kylig?

— Hon är nervös, men hon söker att dölja det. Hon var redan hemma från teatern i går afton, då jag kom hem, men jag Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 15

hörde, att hon gick af och an i sitt rum ända till klockan öfver tu i natt. De, som bo i pensionatet, öfverhopade henne i dag vid frukostbordet med så många frågor angående Larson, att till slut blef hon riktigt upprörd och sade åt dem i en skarp ton, att de icke vidare skulle tala med henne om den saken.

— Det där kan komma sig af, att hon känner sig brottslig, men säkert är det ju icke. Hvilken kvinna som hälst skulle blifva förargad till slut att ständigt höra talas om det där teaterdramat. Grace, du har utmärkt dig, här har du din belöning, — sade Wilson skälmskt och kysste den vackra flickan.

— Åh, jag har gjort mera än det! — utbrast Grace och gjorde en stolt knyck på nacken.

— Hvad har du då gjort?

— Jo, jag såg inne i fröken Nelsons rum en teatertidning med hennes porträtt. Jag antecknade numret, och på hitvägen köpte jag det. Här är det.

Hon tog upp tidningen ur sin ficka och räckte honom den.

Han ögnade igenom artikeln och fann af den, att fröken Nelson hade för tre spelterminer varit första älskarinna vid Shakerspereteatern, de två föregående åren hade hon varit engagerad i St Louis och dess.

förrinnan hade hon varit på turnéer med olika sällskap. Första spelterminen 1891, då hon var vid ett sådant kringresande sällskap, hade avslutats redan i april. Hvar hon hade varit i maj, *den 19 maj*, det året, kunde dektiven icke få reda på af artikeln. Direktören för det sällskapet hade gjort konkurs, och sällskapets medlemmar hade spridts åt alla håll, utan att få ut till fullo sina löner.

I samma ögonblick kom Wilsons tjänarinna in med ett bref. Det var icke poststämplat. Wilson kastade en blick på utanskriften, som var skrifven med dålig handstil.

— Hvem var här med det här brefvet?
— frågade Wilson tjänstflickan.

— En gosse; han sade, att det var angeläget.

— Begärde han svar?

— Nej, han gick genast.

Wilson gaf tjänstflickan en vink att lemna rummet.

— Är det från ett fruntimmer? — frågade Grace med en viss svartsjuk brytning i rösten.

— Du är en toka, Grace. Kom hit, skall du få en kyss! — Det blef en till. Och ännu flera kyssar. Men till slut gick Grace och tänkte inte mera på det där brefvet. Så snart hon hade gått, öppnade han det.

13.

Brefvet.

Stilen i brefvet var lika dålig som utan-
skriften. Brefvet var af följande innehåll:

Herr Georg Wilson!

Hörande att ni är med i Larsonska mord-
målet, skrifver jag dessa rader för att säga,
att jag kan tala om åtskilligt om den affä-
ren, ifall ni anser det löna mödan att höra
på mig. Emellan affärsfolk är naturligtvis
pengar alltid pengar, och jag är icke sinnad
att tala om saker, af hvilka jag kan komma
i ledsamheter, om icke jag får bra betaldt.

Om ni vill göra affären, så kom då till
den adress, som står på medföljande kort,
och då får ni tala med er ödmjuka tjänare.
Gör, som ni vill, men ni bör icke komma,
såvida ni icke är beredd på att göra rätt
för er åt en fattig man med en oberoende
familj.

L. G. Woodhull.

P. S. Jag är en fri född amerikansk

medborgare och kan icke behandlas annorlunda än med all respekt, som en gentleman är skyldig en annan.»

Icke ens ett leende krusade Wilsons läppar, då han läste denna kostliga epistel. Han var för mycket intresserad i att undra öfver, om brevet var äkta, för att uppfatta den komiska sidan af saken.

Han lade slutligen från sig brevet och laddade med mycken omsorg sina två sexpipiga revolverar. Han hade beslutit sig för att gå till den uppgifna adressen, men hans erfarenhet såsom detektiv hade lärt honom att fara ofta lurade bakom sådana där meddelanden. Och han var för klok att gå i en fälla utan att ha medel att försvara sig.

Han lemnade sitt hem och tog en spårvagn. Ett kvarter från den uppgifna adressen steg han af och gick den återstående vägen till fots. Han var snart framme.

Det uppgifna huset hade två våningar och låg vid en gata, som beboddes af den lägre medelklassen, men så vidt detektiven kände till, uppehöll sig inga förbrytare där, och gatan var icke illa känd.

Wilson ringde på porten, och den öppnades snart af en liten vacker, ljuslockig flicka, som såg ut att vara omkring fyra år.

— Ber herr Woodhull här? — frågade detektiven.

— Ja, min herre, — svarade barnet raskt.

— Kan jeg få tala med honom?

— Ja, hans rum är här längst fram i förstugan. Han är inne, för jag såg honom nyss gå in. Stig på, herre!

Wilson smålog och gaf barnet en slant. Hon slog igen dörren och sprang upp för trappan till öfre våningen. Hon såg så glad och oskyldig ut, att hennes utseende förändrade detektivens åsigt om, att någon fara för honom hotade här. Ett sådant oskyldigt barn skulle då icke ha öppnat dörren.

Wilson gick fram i förstugan och knackade på dörren längst fram.

— Stig in! — ljöd en hjärtlig röst.

Wilson öppnade dörren och steg in i rummet. Gardinerna voro mera än till hälften nedfälda för de två fönsterna, så att det var ganska dunkelt i det stora rummet.

På en soffa nära ena fönstret, längst upp i ena hörnet vid väggen, låg en stor karl. Han hade rödbrunt hår och skägg, men såg icke illa ut. Han låg insvept i en filt och tycktes vara en finare arbetare.

Han nickade med hufvudet och gjorde en gest för att anmoda Wilson att taga plats på en viss stol, som stod ett stycke från soffan, med ryggen vänd åt dörren.

— Ursäkta mig, — sade han, — att jag kan stiga upp! Men jag har brutit benet

på mig, och det kan icke bära min tyngd. Jag kan icke arbeta längre, och min oberoende familj ser upp till mig för att få sitt dagliga bröd.

— Jag förmodar, att ni är herr Woodhull? — sade detektiven och satte sig på den utpekade stolen.

— Ja, det är jag.

— Och det är ni, som har skrivit ett bref till mig?

— Ja, om ni är detektiven Wilson, så är det till er, som jag har skrivit ett bref.

— Just så. Ja, nu är jag här!

— Det gläder mig, för familjen behöver bröd, och det finns inga pengar i huset.

— Jag har inte tagit några pengar med mig.

— Kunde tänka mig det! Att först betala, när arbetet är färdigt, är en mycket bra grundsats.

Detektivens misstankar, att allt ej stod rätt till, hade åter vaknat, då han fick se mannen ligga på soffan och beklaga sig öfver, att han hade brutit sitt ben. Den lilla flickan hade ju sagt, att hon hade sett honom nyss förut gå in i rummet. Men han låtsades icke märka något, utan sade lugnt:

— Jaså, ni har viktiga nyheter för mig?

— Ja.

— Hvad är det frågan om?

— Det rör ert mål.

— Larsons mord?

— Ja.

— Ja, ni sade så i ert bref.

— Ja. Jag tror, att jag gör en god gerning att hjälpa er att få klarhet i den saken.

— Hvad har ni reda på?

— Kände ni Larson, innan han blef mördad?

— Nej.

— Det gjorde jag.

— Nå, hvad vet ni om honom?

— Jag kände icke bara honom utan hela hans familj. Hans far var en arbetare som jag och var min vän.

Wilson kastade en misstänksam blick på honom och sade:

— Hvad var hans verkliga namn?

— Hans verkliga namn?.....

— Ja.

— Larson, förstås!

— Är ni säker på det?

— Javisst.

— Jag trodde, att han hette något annat.

— Hur kunde ni tro det?

Detektiven skakade på hufvudet och förde handen ned i sin högra kavajficka, där han hade sin ena revolver. Den andra satt på amerikanskt vis i hans venstra byxficka. Det var tydligt, att karlen i soffan

ville undvika Wilsons frågor genom att i stället själf fråga.

— Ursäkta mig, herr Woodhull, — sade detektiven i kort ton, — men det där är ju mindre viktigt. Var god tala om i så få ord som möjligt, hvad ni har reda på i den här saken!

— Ja, det skall jag visst göra. På eviga minuten, ha, ha, ha.

Skrattet var så omotiveradt och så högljudt, att detektiven trodde, att det var krystadtt och kanske en signal för någon, som var i närheten och lyssnade. Mycket riktig förmodan. Så snart Woodhull började skratta, öppnades dörren, och en karl trädde in i rummet. Han var en ovanligt lång och grof karl, nästan en jätte; han såg mycket rå och dum ut.

Detektiven visste nu, att något var på tok, och han grep tag om revolvern i kavajfickan, men satt kvar på sin stol, som han vändt, så att han hade ryggen åt fönstret. Han sade ingenting, utan bars såg än på Woodhull och än på den ändre karlen.

Woodhull pekade då åt honom och började återigen skratta. Karlen, som kommit in, skrattade då också och slog sig med händerna på knäna, som om han aldrig haft så roligt förr.

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 16

— Mitt ben värker så rysligt, — sade Woodhull och reste sig upp från sin liggande ställning i soffan. Jag skulle ha litet liniment. Men jag tror icke, att jag kan stå, ännu mindre gå på mitt stackars ben.

Han kastade nu af sig filten, steg upp och började dansa och hoppa som en operadansör omkring golvet. Den store karlen, som fortfarande stod vid dörren, hade mycket roligt åt denna dans och skrattade, så att tårarna kommo honom i ögonen.

Detektiven satt fortfarande stilla på sin stol och såg kall och likgiltig ut. Han var nu öfvertygad om, att Woodhull var en skurk och att han hade blifvit lockad i en fälla. De två karlarna trodde, att de hade honom i sitt våld, men han kunde ögonblickligen nyttja revolvern, som han höll i ordning i högra kavajfickan, om den skulle behövas.

Plötsligen slutade Woodhull att dansa. Han såg på detektiven och hånlog.

— Är ni icke öfverraskad? — sade han.

— Mycket!

— Ni kommer att bli ännu mera öfverraskad, ha, ha!

Den andre karlen instämde i skrattet.

— Jaså, — sade detektiven lugnt.

— Ni tycks icke förstå det här?

— Hvarför skulle jag göra det?

— Jo, därför att ni är intresserad i det.

— Är jag?

— Ja visst. Vi ha skickat efter er för att få litet roligt åt er. Och nu är ni här, ha, ha, ha!

— Ha, ha, ha! — instämde jätten rätt.

— Tillåt mig fråga, hvad för orsak jag ger till denna munterhet?

— Jo, det skall ni få veta. Ni har blifvit efterskickad, för att vi skulle få er i vår fälla. Icke för något annat. Ni kom hit, och nu är ni här i vår lilla trefliga fälla, ha ha, ha!

— Ha, ha, ha! — skrattade den store karlen vid dörren, som han nu låste i lås.

Woodhull väntade sig att få se detektiven mycket förskräckt, men Wilson förändrade icke en min, utan sade kallt:

— Jag förstår icke det här. Menar ni, att ert bref var en list för att få mig hit?

— Alldeles.

— Och att upplysningen, som ni lofvade mig, var bara ett lockbete till fällan och att ni aldrig har tänkt att fullfölja ert löfte?

— Så gissiger han är! — hänade Woodhull, i det han vände sig till Joe, jätten vid dörren.

— Hvad kan ni ha för skäl att på det sättet vilja bedraga mig? — fortfor Wilson.

— Jo, din dumma åsna, därför att det här huset skall bli din graf

— Är det möjligt? Och hvar är dödgärfvaren?

— Vi skola nog visa honom också. Och det skall icke dröja länge.

— Hvarför vill ni döda mig?

— Därför att ni är i vägen.

— För hvem?

— Det gör detsamma.

— Det är inte svårt att förstå. Ni lurade mig hit genom att skriva om Larsons mord, hvilket visar, att ni är intresserad i det. Eftersom ni har reda på någonting angående detta mord och icke vill tala om det, så följer däraf, att ni måste ha något skäl för att tåga. Och det kan bara vara ett enda skäl! Ni är rädd för mig, annars skulle ni icke vilja göra mig något illa. Jag har spanat efter aktören John Larsons mördare, och nu har jag funnit dem!

Wilson yttrade de sista orden med höjd röst, och hans stora ögon blixtrade. I trots af deras fräckhet böjde båda karlarna ofrivilligt ned hufvudet vid dessa ord. Intelligensens herravälde öfver den råa styrkan gjorde sig gällande; de liksom kröpo ihop för detektivens skarpa ord och ljungande blickar. Men de återvunno snart sin fräcka djärfhet.

— Tokprat! — utbrast Woodhull.

— Ni kommer icke att säga så, när ni står under galgen

— Där skall jag aldrig komma att stå.

— Jo, det skall ni.

— Hur vet ni det?

— Ni har förrådt er för mig, och jag skall laga så, att ni kommer dit. En gång häktad är ert öde gifvet.

— Jag har aldrig gjort Larson något ondt.

— Hvem gjorde det då?

— Det vet jag inte.

— Nu ljuger ni. Seså, tillstå allt! Om ni är oskyldig, så säg mig, hvem som är den brottslige, så att jag kan fria er!

— Jag har inte reda på någonting.

— Jo, det har ni.

— Hur kan ni bevisa det?

— Annars skulle ni inte ha narrat mig hit.

Woodhull teg ett ögonblick, och så utbrast han häftigt:

— Lika godt. Ni skall aldrig mera göra någon något ondt.

— Var inte för säker på det!

— Åh, allting är arrangeradt för er. Om ett par minuter är ni död.

Detektiven drog blixtnabbt upp sin revolver ur kavajfickan och spände hanen.

— Ni ser det här vapnet, — sade han.

— Om ni rör ett enda finger mot mig, så skjuter jag en kula i skallen på er. Nu går

jag. Lås upp dörren! Seså, skynda er att låsa upp dörren, säger jag! Och akta er att försöka göra mig något, då jag går ut! Då skjuter jag genast, och jag missar aldrig.

Han hade nu rest sig från stolen och ville gå öfver golfvet till dörren, framför hvilken jätten stod med ena handen på handtaget, tvekande om han skulle öppna dörren.

— Vänta litet! — utbrast Woodhull. — Om vi skulle kompromissa! Om vi skulle tala om för er allt, hvad vi veta? Hvad säger ni då?

— Ni är inte uppriktig nu. Det ligger en lögn i er röst och i er uppsyn. Akta er för att gyckla med mig!

— Men jag kan verkligen visa er en man, som kan ge er upplysning.

— Hvar är han?

— Önskar ni se honom?

— Ja visst.

— *Nå, så gå då till honom!*

Dessa ord uttalade Woodhull mera högljuddt än de andra. Han kastade en blick på jätten vid dörren, som tryckte med handen kraftigt på ett ställe på väggen, liksom om där var en knapp eller fjäder, som på detta sätt sattes i rörelse.

I samma ögonblick drogs golfvet undan det ställe, där Wilson stod. Han sjönk ned. I fallet sökte han få tag i golfkanten, men hålet, genom hvilket han föll, var så stort,

att han endast med fingerspetsarna kom åt ena golfkanten.

Han sjönk ned och föll på något, som kändes som jord. Han stampade med foten. Han stod på fast mark. Men det var mörkt i källaren. Falluckan hade åter dragits för ofvanför hans hufvud, och han hörde de båda karlarnas råa skratt.

15.

Kampen för lifvet.

Wilson hade genast situationen klar för sig. Han hade fallit genom en fallucka ned i källaren. Att i vissa hus, i illa kända kvarter af den stora staden, det fanns falluckor i golfvet, som drogos undan, och lösa väggar, som hissades upp, och sänghimlar, som ljudlöst gled ned och kväfde den, som låg i sängen, allt detta visste naturligtvis detektiven. Men han var öfverraskad att finna en fallucka i detta hus, hvilket var beläget

i en trakt, som icke var illa känd. Hur som helst så hade han nu fallit ned från bottenvåningen i källaren. Men fallet var ej stort, och han hade icke skadat sig. I fallet hade han tappat revolvern, som han höll i handen, då luckan drogs undan honom. Han lutade sig ned och började trefva med händerna efter revolvern i mörkret.

Plötsligen blef det ljust. Ett starkt sken kastades på honom från ett hål i ena väggen med en gasreflektor. Han såg då sin revolver, som låg nära honom. Han skyndade att taga upp den. När han såg sig omkring, fann han, att han verkligen var i en källare, men längst bort i ena hörnet af den stod en säng, fylld med halm. På sängkanten satt en man.

En sådan karl hade detektiven aldrig sett förr. Han var klädd i trasor, hvilka voro lindade härs och tvärs om hans ben och hela kropp, så att han såg ut som ett stort bylte smutsiga kläder. Mannens hufvud var förskräckligt att se. Det var van-skapligt stort, med tofvigt hår och vildt stirrande, utstående ögon.

Då dektektiven såg denne karl, ryste han. Han förstod, att denne jätte var galen och att han hade blifvit kastad i denna håla för att blifva dödad af galningen, som förmodligen hvarken kände medlidande eller

fruktan och som tycktes besitta minst tre vanliga mäns styrka.

Wilson's enda utsigt till räddning var hans revolverar. Men karlen var till den grad påpylsad med trasor, att en kula troligen icke skulle skada honom. Dårens enda sårbara punkt var det stora hufvudet, men det såg ut att vara af bastantaste slag.

Detektiven höll sig alldeles stilla. Han ville icke uppväcka med någon rörelse dårens vrede. Denne stirrade oafåtligt på honom. Slutligen reste han sig långsamt upp och tog en stor klubba, som låg i sängen.

Wilson ryste och kände sig mycket illa till mods. Han kastade en snabb blick omkring sig för att se, om Woodhull och den andre bofven observerade honom, men ingen syntes till. Han tycktes vara lemnad ensam med dåren.

Denne hade nu rest sig i hela sin längd och var ännu större och gröfre än den långe karlen däruppe. För öfrigt var det en stor likhet mellan dem, de tycktes vara bröder, men dåren i källaren såg mest idiotisk ut.

En värre motståndare var svår att finna, men Wilson var af naturen en modig man, och faran eggade alltid hans mod och stål-satte hans nerver.

Dåren svängde nu vildt klubban öfver Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 17

sitt hufvud och gaf till ett vrålande tjut, mera likt ett djurs än en människas. Och så tog han ett steg mot detektiven, på hvilken han stirrade med stora, idiotiska ögon.

I stället för att draga sig tillbaka så mycket han kunde, som de flesta andra män skulle ha gjort, så gick Wilson framåt, rakt mot dåren, blickande stadigt på dennes stora ögon. Revolvern höll han dold i venstra handen.

Dåren gick också först rakt emot Wilson. Men plötsligen stannade han öfverraskad och förvirrad; han sänkte klubban mot marken.

Men Wilson stannade icke; han såg fortfarande stadigt på dårens ögon och gick på. De stodo snart nära nog ansigte mot ansigte. Wilson sträckte då ut sin högra hand, liksom för att hälsa en vän.

Dårens förvirring ökades; han såg häpen först på Wilsons utsträckta hand och så på hans ögon och så igen på handen. Då sträckte också han ut sin egen stora hand, och detektiven fattade den vänligt. Dåren lade sakta Wilsons hand i sin egen. Detektiven bleknade; hans hand försvann alldeles i dårens stora, breda hand, som skulle kunna krossa hans bara genom att trycka den.

Så till vida hade han genom sin själfbehärskning och blick fått ett visst väld

öfver dåren, men hvad skulle han nu göra? Den minsta oförsigtighet från hans sida eller en plötslig förändring i dårens sinne skulle kunna göra denne vild, och som Wilson nu var i hans våld, så blefve döden då sannolikt följden. Det var en förskräcklig belägenhet.

Men den tycktes roa dåren, och med Wilsons hand i sin ledde han detektiven till halmsängen och satte sig där med honom.

Det var hvarken någon inbjudande eller renlig plats att sitta på, men hvad var att göra? Dårens sätt var mycket vänligt, men Wilson kände, att han aldrig förr varit i större lifsfara. Hvilket ögonblick som helst kunde dårens vänlighet förvandlas till ursinnigt raseri, och då vore det förbi med Wilson. Hans styrka var likt ett barns mot denne galne jättes. Wilson kunde ju icke jämt sitta och se på dårens ögon, och då vore det förbi med magnetismen och dess intryck. Hans enda hopp stod till hans revolver, som han höll gömd i venstra handen, färdig att nyttja hvilket ögonblick som helst.

Dåren började nu mumla några osammanhängande ord, som Wilson icke förstod.

— Talar ni engelska? — frågade detektiven.

Dåren mumlade åter några osammanhängande ord.

— Förstår ni icke, hvad jag säger?

Dären stirrade idiotiskt på honom, och hans läppar rörde sig, men några ord kunde Wilson inte uppfatta. Detektiven insåg till sin förtviflan, att det var omöjligt att tala med honom. Hvad skulle han nu göra? Hans styrka låg i att ständigt betrakta dårens ögon. Men han kunde ju icke ständigt sitta och se på honom. Han kastade en hastig blick omkring sig och fann då, att mot andra väggen stod lutad en stegen. Den var af järn och förmodligen det enda föremål, som kunde motstå dårens raseri, när han ville bryta sönder allt hvad han kom åt. Nilson höjde sin blick mot taket öfver stegen och såg då, att där var ett hål. I detta hål syntes ett hufvud. Han kände igen Woodhulls kamrat. Denne tycktes vara mycket häpen öfver att se dären och detektiven så där förtroligt sitta tillsammans hand i hand på sängkanten. Och så blef han ond. Han skrek till. Och detta ilska rop verkade såsom en sporre på dären. Han blef förskräckt, släppte Wilsons hand, sprang upp, tog några steg tillbaka och svängde vildt med klubban.

Rösten från taket skrek:

— Rusa på honom, Nobby! Döda honom!
Dären röt till ett ilsket tjut och svängde klubban igen öfver sitt hufvud. Wilson fattade nu ett raskt beslut. Uslingarna, som

ville på detta sätt döda honom, förtjänade icke någon miskund, tyckte han, och han ville hämnas. Han höjde snabbt revolvern, sigtade och sköt mot hufvudet i hålet på taket.

Ett skrik hördes. Hufvudet försvann.

Dåren tjöt ännu vildare än förut. Wilson insåg, att krisen var kommen och att det gälde att icke förlora ett ögonblick för att rädda lifvet. Han rusade till järnstegen.

Dåren sprang efter. Wilson hann fram till stegen och hade redan kommit upp tre steg på den, då han kände, att en tung hand lades på hans axel. Han plockades från stegen liksom en frukt från ett träd och kastades ned på marken. Han tittade upp och såg dåren höja sin klubba för att gifva honom dråpslaget. Lyckligtvis hade Wilson fortfarande revolvern i handen; han sigtade på dårens hufvud och tryckte af.

Dårens klubba, som blifvit lyft i högsta hugg, föll ur hans hand och ned bredvid Wilson, som rusade upp.

Dåren vacklade baklänges och tog sig med båda händerna om hufvudet.

Wilson förlorade ej ett ögonblick; han sprang till stegen och upp för den. Han fruktade nu att träffa på Woodhull och kanske också den andre karlen vid stegens öfre ända, men när han stack upp hufvudet i hålet, fann han att rummet var tomt

Men blodfläckar syntes där hela vägen till hålet ända till dörren.

Wilson kom lyckligt upp från stegen och in i rummet. Han stängde för hålet med en järnstång, som var afsedd för det ändamålet, så att dären icke skulle kunna lemna källaren.

Wilson försökte öppna dörren. Den var olåst, och han kom ut i den lilla förstugan. Just som han kom ditut, fick han se, att Woodhull rusade upp för trappan öfver honom och just vek om hörnet, då Wilson fick syn på honom. Detektiven rusade efter det fortaste han kunde. Woodhull vände sig om vid dörren i andra våningen. Wilson såg då, att hans ansigte var likblekt. I samma ögonblick öppnade Woodhull dörren och kom in i rummet. Wilson rusade efter, men Woodhull hann låsa dörren med nyckel. Detektiven försökte trycka in dörrspegeln, men det gick inte. Han tog då fart och kastade sig med all kraft mot dörren. Då for den af sina gångjärn och det så häftigt, att Wilson föll framstupa in på golvet. Men han gjorde sig inte illa och skyndade upp igen. Woodhull syntes icke till. Men en kvinna stod vid det öppna fönstret och vred förtviflad sina händer.

— Hvar är han? — ropade ifrigt detektiven.

Kvinnan pekade stum på fönstret

— Hvad menar ni? — frågade Wilson.

Detektiven tittade ut genom fönstret och ned på gården. Han trodde, att kvinnan narrades, ty fönstret låg högt öfver marken, men då fick han se Woodhull springa det mesta han orkade och snart försvinna.

Lamm bland vargar.

Wilson vände sig nu till kvinnan. Hon såg hygglig ut, och hennes bleka ansigte vittnade om bittert och långvarigt lidande och sorg.

Detektivens stränga ansigte fick nästan ofrivilligt en mildare uppsyn.

— Hvem är ni? — frågade han vänligt.

— En olycklig kvinna.

— I hvilket förhållande står ni till Woodhull?

— Fråga mig icke!

— Är ni hans hustru?

— Jag vågar icke svara er.

— Vågar icke?!
— Nej.

— Hvarför det?
— Han skulle då döda mig.

— Menar ni nu Woodhull?
— Fråga mig icke! Gå, gå nu, innan

det blir för sent!

Men detektiven ville inte gå. Hans fyndiga sinne, som var vant att gripa tag i hvarje tillfälle för att ha fördel af det, tyckte sig se en utsigt till att få veta något äfven nu. Han såg, att kvinnan var nervös och mycket upprörd, och han fortfor därför att tala vänligt till henne och att se stadigt på hennes förskrämda ögon.

— Begär icke, att jag skall gå ensam, min fru, — sade han vänligt. — Tiden är ju nu kommen, då ni kan blifva fri från ert slaveri. Den där karlen är icke värd ens en tanke af er. Lemna honom! Gå till hederliga människor, börja ett nytt lif, vinn allas aktning och blif lycklig!

Hon syntes mycket rörd, men svarade undvikande:

— Ack, om ni visste.....

— Hvad då? — inföll detektiven ifrigt.

— Han är ju min man och far till mitt barn.

— Den lilla flickan, som släppte in mig för ett par timmar.

— Ja.

Ett leende krusade detektivens läppar; han var nu säker på att lyckas.

— Uppfostras hon, som ni vill ha det? Kvinnan brast ut i tårar.

— Gud bevare mig, hon lefver ju här i synd och brott!

— Lemna då för hennes skull detta hus! Hon är ännu så ung, att det onda, hon sett här, snart utplånas ur hennes minne, om hon uppfostras väl af en hederlig, lycklig mor, som ger henne goda exempel.

Hon tvekade, hur hon skulle göra, men gaf slutligen efter, då Wilson ytterligare betonade farorna för barnet att vistas i detta hus. Hon var en blyg kvinna, välmenande men svag, och hade lefvat i årtal med sin skurk till man, emedan hon icke vågade att lemna honom. Men nu kom befrielsens stund, då Wilson lofvade att skaffa henne lämplig bostad hos en familj af hans vänner, som nog också snart skulle bli hennes vänner.

Woodhull var försvunnen, och hans hjälpreda, den länge karlen Bill, som blifvit särad af Wilsons revolverkula, hade gått till dcktorn för att få hjälp. Dären i källaren var kans broder. Woodhulls bodde i öfre våningen, och Bill disponerade öfver den nedra, där han och Woodhull hade begått flera brott.

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 18

Kvinnan sökte upp flickan, klädde henne, samlade ihop de mest värdefulla af sina saker i en liten kappsäck, och de kommo osedda ut ur huset.

Wilson förde dem till en familj af hans bekanta, som bodde i andra ändan af staden. Där skulle de få kost och logis. Både herrn och frun lofvade detektiven att taga vård om barnet och kvinnan samt noga observera henne och underrätta honom om sina iakttagelser.

Kvinnan såg så lycklig ut öfver att ändt-ligen ha blifvit befriad från sitt slaveri, att Wilson beslöt sig för att utforska henne, om möjligt, redan nu. Tacksam som hon kände sig mot detektiven, gjorde hon inga svårigheter att besvara dennes frågor, utan bad honom vänligt att taga plats.

— Säg mig, min fru, — började detektiven, — är ert namn verkligen Woodhull?

— Nej, Braddon. Min man hade bara för tillfället antagit namnet Woodhull.

— Hvarför ville han narra mig hem till sig?

— För att döda er.

— Ja, jag misstänker det; så såg det ut. Men hvarför ville han döda mig?

Fru Braddon syntes tveksam, och hennes ögon fingo åter det där gamla förskräckta uttrycket.

— Seså, kom nu ihåg, att ni kan ta...

till mig utan fruktan! — lugnade henne detektiven. — Men ni kan väl förstå, att jag gerna vill veta skälet, hvarför er man, som jag icke känner, ville taga lifvet af mig.

— Jag tror, att han hade blifvit köpt för att döda er.

— Köpt! Af hvem?

— En kvinna.

— Hvilken kvinna?

— Jag vet icke, hvad hon kallar sig nu.

— Jaså, hon brukade ha ett annat namn!

Hvad hette hon?

— Victoria Thornhill.

Detektiven spratt till. Detta namn var ju detsamma som namnet på den kvinna, hvilken för fem år sedan hade blifvit gift med John Lejonklo, sedermera aktören John Larson.

— Hvarför tror ni, att hon köpte honom? — frågade han ifrigt.

— Hon kom hit i går för att träffa min man, och jag var då säker på, att något rysligt skulle inträffa.

— Ni tycks icke ha någon hög tanke om henne?

— Nej, då!

— Har ni känt henne länge?

— Ja.

— Hur länge ungefär?

— Fem år.

Just samma tid som hade förgått, se-

dan Larsons giftermål ägt rum. Detektiven kände sig allt mera intresserad, men han visade sig fortfarande ganska lugn.

— Var god tala om för mig, hvad ni har reda på angående den där Victoria Thornhill!

— Det är icke mycket. Men ändå mycket mera än jag önskar, att jag hade reda på. Jag blef gift för sex år sedan, och den tiden var jag sömmerska. Jag trodde, att min man var den personifierade fullkomligheten, och då han sade mig, att han var utan arbete och bad mig fortsätta med min ganska inbringande sömmerskeaffär, så gjorde jag det gerna. Först ett år därefter fick jag veta, att han var en brottsling, som icke ville arbeta.

— Hur fick ni veta det?

— Jag hade hyrt några rum i ett stort pensionat för min affär, och för fem år sedan kom då en dag Victoria Thornhill dit och blef en af helpensionärerna. Hon var en mycket vacker flicka, icke öfver tjugu år då, och blef genast en favorit hos karlarna.

— Vet ni, hvad hon gjorde? — frågade detektiven.

— Hon sade ibland, att hon var aktris. Men ibland sade hon, att hon studerade för att bli aktris.

Detektiven såg förnöjd ut. Det blef allt klarare för honom, att Lilly Nelson icke verk-

ligen var den, hon utgaf sig för. Wilson trodde nu, att Lilly Nelson och Victoria Thornhill voro samma person. Fru Braddon påstod ju, att hon var aktris eller studerade för teatern. Och tiden, då hon flyttade in i pensionatet, stämde alldeles med just den tid, då teaterdirektören, hos hvilken Lilly Nelson var engagerad, gjorde konkurs och sällskapets medlemmar skingrades åt olika håll.

— Fortsätt! — uppmanade detektiven.

— Hon blef nu orsaken till mina sorger. Jag har ju sagt er, att hon var en stor favorit hos karlarna. Min man var gunås icke något undantag, och jag märkte snart, att han var mycket hållre i hennes sällskap än i mitt. Och hon afvisade honom icke; han såg så bra ut.

— Han! — utbrast Wilson förvånad.

— Ja, ni skall icke bedöma honom efter, som han såg ut i dag; han bar ju peruk och lösskägg för att göra sig oigenkännlig. Han ser ännu bra ut.

— Jaså.

— Nog af, hon drog honom från mig, såsom en sådan där vacker, dålig kvinna kan göra. Jag insåg faran och försökte hålla honom kvar hos mig. Men då blef han elak mot mig. Och hvad jag förtjänade, deponerade han på henne. En dag försvann frö

ken Thornhill plötsligen, och det sades i pensionatet, att hon hade gift sig.

— När var det? — frågade detektiven ifrigt.

— Det var, vill jag minnas, i midten af maj.

— För fem år sedan?

— Ja.

— Och hon blef riktigt gift?

— Det vet jag icke. Det var en lång tid, som jag icke såg henne. Då min man fick veta, att hon hade lemnat pensionatet för att gifta sig, blef han blek som ett lik i ansigtet. Han lemnade genast matsalen, där vi då voro med de andra pensionärerna. När jag kom upp i mitt rum, gick han där af och an. Han var alldeles ursinnig, svor och stampade med foten och bar sig åt, som om han icke varit riktigt klok. I sin ilska talade han till och med om för mig, hans egen hustru, att han älskade den där Victoria och icke kunde lefva utan henne. Det lät på honom, som om han hade föreslagit henne, att de skulle rymma tillsammans, och som om hon gått in på det, men nu låtit honom draga vefven, som man säger; hon var en utstuderad kokett. Den följande tiden var min man mycket sällan hemma, och när han kom hem om aftnarna, såg han trött och butter ut, och ingenting sade han. Jag är säker på, att han dag ut och dag in bara

letade efter henne, den där Victoria Thornhill! Det drog visst om ett helt år, innan han slutligen träffade henne. Jag började då misstänka, att min man hade ett annat hem än vårt. Men jag ville icke forska efter det; den där tanken gjorde mig så rysligt ondt. Men så en dag fick jag oförhoppandes ögonen öppna; jag såg min man och den där Victoria åka tillsammans i en droska. Då hade jag allting klart för mig!

— Vet ni, hvar hon nu bor? — frågade detektiven.

— Nej.

— Att ni icke tagit reda på det!

— Hvad skulle det tjäna till?

— Och ni vet inte häller, hvad hon nu kallar sig?

— Nej, jag vill så litet som möjligt ha reda på henne; hon är ju en riktig äfventyrerska. Att döma af min mans sätt att vara tycktes hon vara borta från staden ibland några veckor, och då höll han sig ganska mycket hemma hos oss, men så kom hon tillbaka igen, och då såg jag mycket litet till honom.

— Talade han aldrig om henne?

— Nej.

— Frågade ni aldrig honom?

— Aldrig.

— Ni sade nyss, att hon kom hem till er i går? — påminde detektiven.

— Ja, det gjorde hon; det var vid sju-tiden i går afton.

— Släppte ni in henne?

— Nej, slumpen gjorde, att min man själf öppnade porten.

— Han väntade henne kanske?

— Det tror jag icke, ty han såg mycket förvånad ut, då han fick se henne. Han bad henne stiga in i salongen på nedra botten, och så stängde han dörren.

— Hälsade hon då på er?

— Nej, vi låtsades icke se hvarandra, och jag gick upp till mig och grät.

— Hvarför tror ni, att hon var med i komplotten mot mig? Hörde ni, hvad de talade om? Lyssnade ni kanske?

Fru Braddon sträckte på sig och svarade kort:

— Min herre, jag lyssnar aldrig!

— Förlåt, det var icke min mening att såra er. Men jag tänkte ändå, att..... att.....

— Nog af, — afbröt fru Braddon, — då hon ändtligen hade gått, stängde min man in sig med sin hjälpreda, den där länge karlen Bill, och de hade ett långt samtal. Jag misstänkte, att något otyg var i görningen. Och när jag i morse hörde min man tala med vår lilla flicka och lära henne, hvad hon skulle säga, ifall en herre kom för att fråga efter herr Woodhull, så kunde jag förstå, att det var meningen att lura någon

Att han skulle begagna sig af vårt lilla oskyldiga barn för att befrämja sina brottsliga planer, det var det, ser ni, som bestämde mig för att följa ert råd och lemna honom. Mitt eget lif är förstördt, men det var för rysligt att tänka på, att mitt barn skulle uppfostras i synd och brott.

Fru Braddons röst darrade, då hon uttalade dessa ord, och hennes ögon fylles af tårar.

Detektiven såg deltagande på henne, och då hon lugnat sig något, sade han:

— Jag önskar, att ni går på Shakspeare-teatern i afton; det är sista gången de gifva *När kärlek försmås*.

Hon såg häpen på honom.

— Skall jag gå på teatern?

— Ja.

— Det vågar jag icke.

— Hvarför det?

— *Han* kan ju vara där, och för öfrigt icke har jag någon lust att gå på teatern.

— Er man kommer icke att vara där.

Så snart han och den där länge karlen, Bill, som ni kallar honom för.....

— Ja!

— komma hem, så blifva de häktade, det skall jag nu gå och bestyra om.

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 19

— Ack, min gud, min gud! — snyftade hon.

— Så blek ni blir! — utbrast detektiven deltagande. — Ni måtte väl i all världen icke bry er om honom längre!

— Han kommer att döda mig, då han får veta, att jag har förrådt honom, — klagade hon.

— Det får han icke tillfälle till.

— Åh, jag känner honom!

— Blir han häktad, dröjer det förmodligen många år, innan han kommer ut. Och där han nu har gömt sig, håller han sig nog stilla för att icke blifva sedd och tagen. Jag önskar, att ni skall gå på teatern, därför att jag tror, att den där Victoria Thornhill är aktris. Och jag önskar, att ni skall öfvertyga mig om det.

— Är detta alldeles nödvändigt?

— Ja.

Fru Braddon suckade och sade:

— Ja, jag får väl lof att göra då som ni vill.

— Tack.

— Går ni också med på teatern?

— Nej, det skulle kunna väcka misstanke, om man såge oss där tillsammans. Världinnan här skall gå med er, och hennes man kommer och hemtar er, då föreställningen är slut. Jag skall skicka er parkettbiljetter.

Jag kommer hit i morgon bittida för att höra, om ni känt igen Victoria Thornhill såsom en af aktriserna på scenen.

— Hvilken skulle det vara?

— Ja, det är just det, som ni skall säga mig i morgon, då jag kommer hit, — svarade detektiven leende, bugade sig och gick. Fru Braddon såg tankfullt efter honom.

17.

Det var hon.

Wilson gick hem. De äfventyr, han haft under dagens lopp, hade angripit hans nerver, och han kände stort behof af att hvila. Han sof hela natten, men följande morgon, redan vid tio-tiden, var han hos fru Braddon.

Sedan de vänligt hälsat på hvarandra och han tagit plats i soffan, som hon anvisade honom, frågade han i så lugn ton, som han förmådde:

— Nå hvad nytt fru Braddon? Känd-

ni igen någon af aktriserna på Shakspeareteatern i går?

— Ja.

— Hvem då?

— Victoria Thornhill.

— Hennes namn står icke på affischen.

— Hon och Lilly Nelson äro samma kvinna.

— Är ni säker på det?

— Ja, — sade hon i skarp ton, och hennes ögon blixtrade till, då hon tänkte på allt det onda, som denna kvinna gjort henne.

— Var hon nervös, under det hon spelade?

— Nej.

— Icke i någon scen? Icke ens då Benham pekade på ett visst ställe på scenen och sade: *Han föll där och dog?*

— Nej, det märkte jag icke. De spelade passioneradt, mycket bra, men inte kunde jag se, att de voro rörda. — Ack, sådana där teatermenniskor kunna så bra förstå sig!

— Brukade er man vara hemma om aftnarna nu?

— Ja, utom för några nätter sedan. Då kom han inte hem, förrän klockan var öfver fyra på morgonen.

— Såg ni honom då?

— Ja.

— Gick han och lade sig då?

— Inte genast. Han gick af och an i rummet en lång stund.

— Sade han något?

— Nej. Jag låtsades sofva.

— Föreföll han vara orolig?

— Ja, nog var han nervös. Och när han sedan lade sig, så kunde han icke sofva.

— Hände icke detta natten mellan den adertonde och nittonde?

— Jo, det var för några dagar sedan. Men hvarför gör ni mig dessa frågor? — tilllade hon oroligt.

Detektiven såg på sin klocka och svarade undvikande:

— Nu måste jag gå; jag har mycket att göra i dag. Men vi träffas snart igen. Var inte orolig! Allt skall nog blifva bra igen. Hon ville göra honom några frågor, men han bugade sig och lemnade henne.

Han gick nu till det stall, där han visste, att åkaren Brickley borde vara. Han hade noga förvarat numret på droskan, som han annoterade, då han kom ut från Blakes näste.

Då han kom till stallet, fick han höra, att Brickley, som arbetade mest om nätterna, ännu låg och sof. Detektiven hade förmodat det och därför icke gått dit förr. Han tog reda på, hvar åkaren låg och sof, och knackade på dörren till hans rum. Han fick knocka både länge och väl, innan dör-

ren öppnades, och Brickley visade sig, sömnig och olustig, i dörröppningen.

— Hvad vill ni? — frågade Brickley förargad.

— Jo, det skall ni strax få veta, — sade detektiven och gick in i rummet.

— Hvad skall ni här att göra? — utbrast Brickley. — Jag skall ju sofva!

— Det får ni göra en annan gång.

— Hvad vill ni mig?

— Jo, jag har kommit för att höra, om ni icke är rädd för att få obehag af er bekantskap med Blakes?

— Med Blakes? — stammade Brickley och satte sig förvirrad, oklädd som han var, på en stol.

— Ja.

— Dem känner jag icke..... har aldrig hört talas om dem, — utbrast Brickley ifrigt.

— Ljug icke! Det försvårar er belägenhet. Svvara uppriktigt! Jag är detektiv.

— Är ni detektiv? — stammade Brickley och såg förskräckt på Wilson.

— Ja, — bekräftade detektiven och antog en sträng uppsyn. — Ni var i förgår och hälsade på hos Blakes.

— Hur vet ni det? — utbrast Brickley förvånad.

— Och ni lofvade då gumman Blake, att hon skulle få låna ert åkdon den natten.

Och hvad skulle hon med denna vagn? Jo, föra bort en karl, som hade blifvit mördad där.

— Åh, herre Jesus, vet ni det också! Men jag är oskyldig, jag svär, jag bedyrar, att jag är alldeles oskyldig!

— Säg det åt någon annan!

— Jo, så sant som..... som..... som..... jag vill bli salig.

— Prat! Jag vet ju allt. Kate Blake har redan bekänt, att ni var med i komplotten.

— En sådan afgrundskäring att skylla ifrån sig! Men det är lögn! Jag är oskyldig som barnet, som föddes i natt. För resten, så, när jag kom dit, fanns det ingen karl där. De trätte ju på hvarandra, så att de voro både röda och blå i ansigtet öfver, att snoken..... förlåt, herr detektiv..... att den där gentlemannen, som de lagt i garderoben, hade kunnat komma undan. En sådan mara den där käringen är!

— Hon har fört er in på en dålig väg, — sade detektiven och öppnade fönstret till det kvafva rummet.

— Jag har varit en tok, — stönade Brickley.

— Och nu är ni ledsen för det?

— Ja, det är jag, riktigt ledsen.

— Det har ni allt skäl till, Brickley, —

— sade detektiven allvarligt, — ty ni har många synder på ert samvete.

Brickley tittade ned på golfvet och svarade ingenting.

— Till exempel att ni körde Kate Blake natten mellan den adertonde och nittonde dennes.

— Vet ni det också? — utbrast Brickley häpen.

— Hon har ju bekänt alltsammans, sade jag ju er nyss.

— Fördömda käring! — mumlade Brickley förvirrad.

— Och det bästa ni kan göra är att också bekänna.

— Ja, men jag har ju icke gjort något ondt. Hvad skall jag då bekänna?

— Körde ni icke för henne natten mellan den adertonde och nittonde?

— Jo, — medgaf Brickley sakta.

— Var hon ensam?

→ Nej.

— Hvem var med henne?

— En ung dam.

— Hvad var det för dam?

— Det vet jag inte.

— Svvara ordentligt! — röt detektiven.

— För all del, blif inte ond! — sade Brickley bevekligt, steg upp och satte sig, oklädd som han var, midt emot Wilson på andra sidan bordet vid fönstret. Han ville

klappa detektiven vänligt på armen, men denne drog sig något undan.

— Vet ni verkligen inte, hvem hon var?

— Nej.

— Kan ni känna igen henne, om ni får se henne igen?

— Ack, ja! — svarade Brickley ifrigt och rodnade.

— Hvar såg ni henne först?

— Eftersom käringen bekant, så skall jag tala om alltsammans för er. Herren endast vet, hvad er mening är med alla dessa frågor, och jag gissar, att käringen Blake varit med om något fanstyg, som ni fått reda på, men, likagodt, eftersom jag skall bekänna, så får ni veta allt, alltsammans!

— Det bevisar, att ni icke är dum!

— Gör det? Tack! Jag fick bud vid sextiden den adertonde från gumman Blake, att jag skulle komma till henne med mitt åkdon halfelfvatiden. Jag kom, och då stod käringen i hörnet vid gränden. Hon steg upp i åkdonet och sade, att jag skulle köra till hörnet af ***. och ***gatorna.

Detta gathörn är två kvarter från Shakspereteatern, tänkte detektiven.

— Klockan elfva voro vi där. Käringen steg ur och sade mig, att jag skulle vänta, till dess hon kom tillbaka, hur länge det än

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 20

dröjde. Hon hade just gått upp till trottoaren, då det kom en lång, ståtlig dam, och de hälsade på hvarandra. Jag gaf akt på, att den där damen gjorde sig mycket besvär med, att jag icke skulle få se hennes ansigte. När de talat några ord med hvar-hvarandra, gingo de tillsammans åt samma håll, från hvilket den där damen hade kommit.

— Hvad tänkte ni om det där?

— Hvad jag tänkte?

— Ja.

— Ingenting.

— Tokprat! Tyckte ni inte, att det var besynnerligt, att en sådan kvinna som gumman Blake skulle vara bekant med en sådan där fin dam och träffa henne på en sådan sen timme?

— Jo, jag tänkte nog, att det var något fanstyg i görningen, — medgaf Brickley och såg mycket ledsen ut, kanske mest öfver, att han hade tillstått det.

— Hvad hände sedan?

— Jag väntade öfver tre timmar vid det där hörnet, och kallt var det, och frös gjorde jag. Nog af. Klockan var öfver tu, då de båda två kommo tillbaka igen. Jag ville gerna se den där damens ansigte och steg ned från kuskbocken för att hjälpa dem upp i vagnen. Hon vände bort ansigtet, men jag såg henne ändå. Jesses, en sådan kvinna det var! Vacker är för litet sagdt, hon

var gudaskön, himmelsk! Och en sådan.....

— Hvart körde ni dem? — afbröt Wilson.

— Till ***torget, och där steg den unga damen ur.

— Hvilken väg gick hon?

— Hon stod stilla, ända till dess jag icke längre kunde se henne. Jag körde hem karingen och försökte pumpa henne på hvem den vackra damen var, men det var som att tala till väggen. Jag fick betaldt, bra betaldt till och med, och då sade hon, att jag aldrig skulle få tals om för någon den där trippen.

— Och hon sade alls ingenting om, hvar hon hade varit eller hvad hon hade gjort under tiden?

— Nej, inte ett dugg.

— Hörde ni inte, hvad de talade om?

— Nej. Hä, hä! Hvad är det? Där kommer hon ju! — utbrast Brickley glad och stälde sig upp vid fönstret, okiädd som han var.

— Hvilken hon? — utropade detektiven.

— Hon, som jag körde för.

Detektiven såg ut genom fönstret. Brickley lutade sig öfver honom, men det gaf han inte akt på, så intresserad var han.

Ett åkdon körde långsamt förbi. Detektiven kände genast igen dem, som åkte. Herrn var Parkins, karaktärs... speglaren

vid Shakspereteatern, och damen var Lilly Nelson.

— Är ni säker på, att den där kvinnan var just den, som ni körde för natten mellan den adertonde och nittonde? — frågade Wilson ifrigt.

— Jag vill vara evigt fördömd, om det icke är hon.

— Men då såg ni henne vid gasljus?....

— Det ger jag tusan i! Det är samma dam. Det är hon.

18.

Barnet.

Detektiven såg tankfullt efter de bortåkande. Forska hur han ville, så fann han alltid Lilly Nelson inblandad i denna mordhistoria. Då hon och Parkins åkte förbi fönstret, där Wilson stod, trodde de sig icke vara observerade och hade därför ej lagt band på sina känslor. Och den världserfarne

detektiven läste genast i deras ansigtsuttryck, då de sågo på hvarandra, att de voro förälskade. Ett verkligt äkta ansigtsuttryck förräder alltid hjärtats hemligheter.

Denna upptäckt tyckes i och för sig icke vara af någon vigt, men den sluge detektiven uppfattade det inte så. Han hade trott, att Larson mördats, därför att hans hustru hatade honom och älskade Braddon. Men eftersom det var Parkins, som Lilly Nelson älskade, så fick hela denna affär ett annat utseende.

Wilson vände sig långsamt från fönstret till Brickley och sade:

— Vill ni undvika obehag?

— Ack ja! — svarade ifrigt Brickley, som satt sig igen och darrade af köld.

— Då råder jag er att inte för någon tala om, hvad som tilldragit sig här i dag! Om ni själf icke är den brottsligaste, så har ni dock varit ett verktyg i brottslingars händer, som de begagnat sig af.

Brickley skälfde nu af förskräckelse.

— Lagen, — fortfor Wilson och antog en mycket sträng uppsyn, — urskiljer inte alltid dem, som verkligen äro brottsliga, och dem, som endast ha skenet för sig att vara det. Äkta er därför! Jag håller på att utreda ett mycket viktigt mål. Om ni är uppriktig mot mig, om ni har talat sanning och om ni nu tiger, så skall jag se till, att ni

inte blir fast, utan kommer helskinnad ur all det här, som ni nu är inblandad i. Förråder ni mig däremot för Blakes eller för hvilken annan som helst, så häktar jag er, och f—n tar er.

Denna allvarliga varning gjorde ett djupt intryck på Brickley.

— Jag svär, jag bedyrar, att jag inte skall säga något..... ja, jag skall vara stum som en fisk, som en riktig ostrå!

— Och om ni får reda på något mera, så underrättar ni genast chefen för detektiva polisen om det!

— Ja, — svarade Brickley och darrade på rösten.

— Det är bra. Sköt nu era sysslor som en hederlig karll!

— Ja, tack, herrel!

Brickley öppnade krypande artigt dörren för detektiven. När denne gått, drog Brickley en djup suck af lättnad och skyndade att kläda på sig. Då kom han att tänka på, att han var oskyldig i hela denna affär; han hade ju icke gjort det ringaste ondt. Hvarför skulle detektiven behandla honom nästan som om han vore en öfverbevisad brottsling? Men då drog ett moln öfver Brickleys panna. Han har kanske reda på något annat, inumlade han. Brickley var ingen stor brottsling, men han hade åtskilliga synder på sitt samvete, som det nog

vore bäst för honom, att polisen inte finge nys om eller gjorde affär af, ifall den redan kände till dem. Och så tänkte han på Kate Blake. Och då blef han riktigt ond, svor och hytte med knytnäfven, därför att hon bekant och blandat in honom i sina missgärningar. Slutligen beslöt han sig för att i allo följa detektivens råd, bryta komplett bekantskapen med Blakes och blifva polisvän.

Den sluge detektiven hade alltså bedömt åkaren alldeles rätt, då han först skrämde upp honom och sedan förargade honom genom att inbilla honom, att Kate Blake hade bekant och skylt på Brickley. Wilson trodde icke mycket på åkarens heder men desto mera på hans rädsla för honom, och han räknade på, att Brickley skulle tiga och icke förråda honom för någon.

Wilson gick till fängelset, där nattvakten Andersson, enligt underrättelser han fått hvarje dag, fortfarande låg i dvala, febersjuk. Läkaren hade ej velat tillåta, att nattvakten fördes till ett hospital, men man hade försökt inrätta det så bekvämt som möjligt, och den sjukes hustru hade erhållit tillåtelse att få sköta honom några timmar om dagen, så att den ordinarie sjuksköterskan skulle kunna få litet frisk luft och hvila.

Detektiven satt och rökte en cigarr med fängelsedirektören på dennes kontor, då ett kontinuer plötsligen kom in där.

Hon var snyggt men enkelt klädd och såg ut att vara en hederlig kvinna. Hon tycktes oviss om, till hvilken af de båda herrarna hon skulle vända sig.

Då sade fängelsedirektören, i det han reste sig:

— Hvad är det fråga om?

— Kan jag få lof att se herr Per Anderson, min herre? — svarade hon i sjungande ton.

— Han är för sjuk att kunna taga emot besök.

— Men jag är en intim vän.

— Ni skulle inte ha vare sig nytta eller nöje af att se honom. Ni kan inte tala med honom; han ligger sanslös.

— Det skulle vara så roligt att åtminstone få se honom, — envisades hon.

— Det kan jag icke tillåta.

— Är fru Anderson hos honom nu?

— Ja.

— Ack, om ni ville tala om för henne, att jag är här, så skall hon nog säga några ord för mig.

— Hvad heter ni?

— Fru Greeley.

— Är ni en släkting?

Hon tvekade, hvad hon skulle svara, och såg misstänksamt på Wilson. Slutligen sade hon:

— Jag är hans syster.

— Jaså. Ja, då skall jag låta fru Anderson komma in hit, och om hon styrker, hvad ni nu sagt, så skall jag tillåta er att ett ögonblick få se den sjuke.

Fängelosedirektören lemnade rummet. Kvinnan och detektiven voro ensamma. Han talade icke till henne eller visade det minsta intresse för henne, men han tänkte desto mera. Han tyckte, att det var besynnerligt, att hon behöfde så lång stund för att tillstå, att hon var syster till nattvakten. Hennes accent var icke amerikansk, och hon talade med sjungande röst, som svenskarna göra, så nog kunde hon vara en landsmaninna till nattvakten. Men hon kallade sig ju fru Greeley?.... Hon kunde ju vara gift med en amerikan, som hette Greeley. Men hvad skulle hon i fängelset att göra?.... Hvarför var hon så angelägen att åtminstone få se nattvakten, fastän hon hörde, att han var så sjuk, att hon icke kunde tala med honom? Var det någon familjehemlighet eller någon fiendskap, som låg till grund för allt detta?

Fru Anderson kom in i rummet och hälsade på kvinnan som på en intim väninna. Så fick hon se detektiven; hon kände igen

Stoc holms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 21

honom och såg då misstänksam och förargad ut.

Under det kvinnorna pratade med hvarandra om likgiltiga saker, skref detektiven obemärkt af dem några rader på en papperslapp, som han lyckades osedd sticka i handen på fängelsedirektören, då denne kom in i rummet. På denna papperslapp hade han skrivit följande ord:

»Lemna icke dessa kvinnor ensamma och förhindra, att fru Anderson yppar för den andra kvinnan, att jag är detektiv!»

Fängelsedirektören gaf detektiven en blick, då han läst det skrifna, och nickade åt honom. Han följde därefter själf de båda kvinnorna till sjukrummet och undrade, hvad det var, som detektiven misstänkte.

Hade han frågat Wilson därom, skulle denne ha haft svårt att svara. Han hade funnit fru Greeleys sätt och tal besynnerliga, men då han såg, att fru Anderson hade hälsat henne som en intim väninna eller syster, så kunde han inte förstå, hvarför den där kvinnan skulle blifva så brydd för att tillstå sitt släktskap. Wilson tog för gifvet, att hon skulle få stanna endast några ögonblick hos den sjuke, och skyndade därför ut ur fängelset. Han gömde sig i en portgång snedt emot fängelseporten för att se, hvad den där fru Greeley skulle taga sig till, då hon kom ut på gatan igen

Snart syntes fru Greeley. Hon tittade sig litet omkring, och så satte hon sig upp i en spårvagn, som for förbi. Detektiven hoppade upp på samma vagn och stälde sig på bakre platformen, så att hon inte kunde se honom. Hon åkte ett godt stycke. Slutligen steg hon ur och gick in på en af sidogatorna. Detektiven följde efter på långt afstånd. Hon tycktes icke misstänka något och såg sig icke om.

Då hon hade gått ungefär hälften af gatan, stannade hon och talade vänligt med en liten gosse, som stod på gatan. Hon gick därefter några steg framåt och så in i ett hus. Detektiven gick fram till gossen.

— Var det inte fru Harrison, som nyss talade med er? — frågade han vänligt den lille gossen.

— Fru Harrison! — upprepade gossen förvånad. — Nej, det var ju fru Nilson.

— Är ni säker på det?

— Ja, då! Vi bo ju huset bredvid Nilsons!

— Åh, då tog jag miste! Hvarför leker inte ni med marmorkulor liksom andra gossar?

— Jag har inga marmorkulor.

— Är det så! Nå, se här har ni en slant, gå och köp er marmorkulor!

Gossen tog slanten och sprang glad bort.

Detektiven trodde, att glädjen öfver att få marmorkulorna skulle förjaga ur gossens minne hans fråga om hvem kvinnan var. Och detta ansåg Wilson vara viktigt. Såvida gossen icke hade misstagit sig, hade Andersons syster narrats, då hon uppgaf sitt namn i fängelset. Där hade hon sagt, att hon var fru Greeley, men gossen hade ju påstått, att han mycket väl kände henne och att hon hette Nilson. Hvad betydde allt detta? Wilson tvekade ett ögonblick, och så gick han in i en cigarrbod, som låg två hus från det, i hvilket fru Nilsson gått in. Detektiven förmodade, att han där skulle kunna erhålla några upplysningar om kvinnan. På dörren till huset mellan cigarrboden och det hus, i hvilket fru Nilsson hade gått in, var uppklistradt ett plakat, på hvilket stod tryckt: *Att hyra*. Då Wilson kom in i cigarrboden, var ingen där mera än ägaren. Detektiven köpte för en dollar cigarrer och sade i likgiltig ton:

— Jag ser, att huset bredvid är att hyra?

— Ja. Funderar ni på att taga det?

— Jag har icke varit inne i det än. Men jag tycker om det yttre. Är det angenämt grannskap?

— Mycket bral

— Bor ni här också?

— Tvärs öfver gatan

— Treffiga grannar?

— Ja bevars.

— Hvilka bo i huset bredvid det, som är att hyra?

— Två familjer. Nilssons bo i botten-våningen och Smiths en trappa upp. Hyggliga familjer, båda två.

— Ha de barn?

Den språksamme cigarrhandlarens fryntliga ansigte blef plötsligen allvarsamt.

— Nilssons hade ett barn, men det är borta nu, — sade han. — Jag tror, att det har blifvit bortfördt.

— Det var eget!

— Ja, är det inte? Och ett sådant hårdt slag för Nilssons! De tyckte lika mycket om barnet, som om det hade varit deras eget.

— Hvems barn var det?

— Ja, det vet jag icke. Det är någonting mystiskt med det där barnet, som jag icke lyckats få riktigt reda på. Jag tror, att det är fru Nilssons bror, som betalat för barnets underhåll, men det är nog inte hans eget.

— Hvem är fru Nilssons bror?

— Jag vet inte, hvad han heter.

— Hur gammal sade ni, att barnet var?

— Omkring fyra år.

— Och har det blifvit bortfördt....

bortröfvad

— Ja.

— Kan icke polisen få tag i barnet?

— Oss emellan sagdt, så tror jag icke, att saken har blifvit anmäld till polisen. Både jag och flera andra af grannarna tro, att Nilssons veta, hvem som har tagit barnet. De äro ledsna öfver det, men de kunna inte, våga kanske inte tvinga sig till att få igen barnet.

— Den, som tog barnet, är kanske släging till det?

— Det är nog så! Det påstås här, att modern skall vara aktris.

Detektiven tappade sin cigarr. Cigarrhandlaren trodde, att det var till följd af en slump, och räckte fram eld åt Wilson att tända en ny cigarr. Wilson hade blifvit så intresserad af hvad han hörde, att han hade glömt, att han höll en cigarr i handen.

Wilson tog fram en ny cigarr och tände den långsamt. Under tiden tänkte han på, att Lilly Nelson var aktris, att för fem år sedan en ung dam, som han antog var Lilly Nelson, hade blifvit gift med Lejonklo-Larson. Det bortröfvade barnet var omkring fyra år. En kvinna, som antogs vara Lilly Nelson, hade gått till Larsons hem, under det han låg lik där, och stulit en barnjacka, som hon försökt att kasta i sjön, försedd med en tyngd, för att den skulle för alltid försvinna. Förmodligen hade oenighet och tvist upp-

stått mellan Larsons hustru och Larson, som haft till följd hans död. Och barnet hade nyligen blifvit bortfördt.

Cigarrhandlaren afbröt hans tankar med att anmärka:

— Teaterfolk ha alltid så mycket nojs för sig.

— Hvad heter den där aktrisen?

— Det vet jag inte. Ingen känner till henne här.

— Då är det kanske bara ett löst rykte. Hvad hette flickan?

— Hon bar samma namn som sina adoptivföräldrar, Nilsson, Jane Nilsson.

Detektiven blossade till på sin cigarr. Han erinrade sig, att jackan var märkt med bokstäfverna J. L. Betydde dessa bokstäfver Jane Larson?

— Besökte aldrig någon barnet, som kunde vara dess far eller mor?

— Inte så vidt jag vet.

— Såg ni någon gång fru Nilssons bror?

— Ja, han var flera gånger inne här hos mig.

— Jag tror, att jag känner honom. Skulle ni vilja beskrifva hans utseende för mig?

Det hade den språksamme mannen ingenting emot. Då han slutat sin beskrifning, tyckte Wilson, att den slog till punkt och pricka in på nattvakten Anderson. Men

han visade sig besviken i sin förmodan och sade:

— Nej, det tycks inte vara den jag menar. Det kan väl icke vara brodern, som stulit barnet?

— Nej, gud bevars. Han har förmodligen bara varit ombud för den ena af föräldrarna, och den andra har tagit barnet. Det är min åsigt om saken. För min del tror jag, att den, som tog barnet, var en neger, som strök omkring här några dagar och som, sedan barnet blef bortfördt, icke vidare syntes till.

— En neger!

— Ja.

Detektiven kom då att tänka på, att nattvakten Anderson hade, när han ett ögonblick blef väckt ur sin dvala, mumlat: *Negeren är borta!* Wilson hade först mistrott negeruppassaren i hoteilet, där aktören Benham bodde, men nu kom det ju fram en annan neger.....

Wilson fortsatte att fråga cigarrhandlaren, men då han märkte, att denne icke visste mera, än hvad han redan hade talat om, så tog han afsked och gick ut ur butiken. Han beslöt sig för att gå hem, men då han gått några steg, fick han en annan idé. Han vände om och ringde på i huset, där fru Nilsson hade gått in.

Fru Nilsson öppnade själf porten. Hon

såg öfverraskad ut att se Wilson, men denne tog artigt af sig hatten och sade:

— Tillåter ni, att jag får tala med er ett ögonblick?

Hon tvekade ett ögonblick, hvad hon skulle göra. Därpå öppnade hon dörren och bjöd honom med en gest att stiga på. Snart suto de i hennes lilla enkla, men snygga salong.

— Ni undrar förmodligen, fru Nilsson, — började detektiven, — hvad jag kan ha att säga er?

— Ert ärende vet jag inte. Men hvad ni är, det vet jag. Ni är detektiv!

Wilson skrattade godmodigt.

— Jaså, min vän fängelsedirektören kunde icke hindra fru Anderson att tala om för er sanningen?

— Har ni någonsin sett en karl, som kan hindra en kvinna att göra någonting, som hon vill göra?

— Det där är ett för vidlyftigt ämne för mig att nu orda om. Vet ni, hvarför jag är här?

— Nej.

— För att träffa Larsons barn.

Fru Nilsson såg obehagligt öfverraskad ut.

— Hvems barn? — frågade hon undvikande.

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 22

— Jag menar Jane, som ni nyligen haft i er vård.

— Min herre, — utbrast hon med högtidligt allvar, — jag vet icke, om jag bör emottaga er såsom en vän, men en sak vill jag säga er, att, om ni kan skaffa Jane hit igen till oss, så gör ni mig evigt tacksam.

— Har hon verkligen blifvit bortröfvad?

— Ja, min herre, — svarade hon, och hennes röst darrade af sinnesrörelse.

— Jag skall skaffa er barnet tillbaka på ett vilkor.

— Hvad är det för vilkor?

— Att ni säger mig, hvad hon verkligen heter. Att ni talar om för mig, hvilka hennes föräldrar äro.

— Det kan jag inte göra, om det också gälde mitt lif. Jag vet så litet om barnet. Men det jag har reda på skall jag gerna tala om. För tre år sedan kom min bror, nattvakten Anderson vid Shakespereteatern, en dag hit med barnet. Lilla Jane var då bara ett år. Han frågade mig, om jag ville taga emot barnet och vårda det riktigt moderligt ömt, så skulle jag få bra betaldt för det. Jag har själf inga barn, och den lilla ungen såg så söt ut. Den utlofvade betalningen var frikostig. Jag frågade min man om saken, och han var lifvad för den. Min bror påstod, att Janes föräldrar voro gifta med hvarandra, men att modern hade en s

dålig karaktär, att fadern hade beslutat, att hon aldrig skulle få se barnet mera. Jag fick det intrycket af hvad min bror sade, att modern skulle vara en äfventyrerska, en riktigt dålig menniska. Jag ville naturligtvis veta namnet på barnets föräldrar, men det fick jag inte. Min bror påstod, att han hade gifvit fadern sitt hedersord på att inte tala om det. Fadern tordes ej besöka barnet af fruktan, att modern skulle själf eller genom andra spionera på honom och sålunda få reda på, hvar barnet fanns. Han ville därför tills vidare ej se det stackars barnet och önskade, att det skulle uppfostras lika okunnigt om fadern som om modern. Nog af, till slut tog jag emot barnet.

— Och ni har inte sedan fått reda på, hvilka föräldrarna voro?

— Nej, så vidt jag vet, har ingen af föräldrarna sett lilla Jane, sedan hon kom hit. Men min svägerska har talat om för mig, att min bror ofta språkat med henne om aktören Larson, och det har gifvit mig idén, att han kanske är fadern. Jag antydde det en gång åt min bror, men då blef han ond och förbjöd mig att någonsin tala om Janes börd, såvida jag ville ha henne kvar.

— Hvem är Larsons hustru?

— Jag vet inte ens, om hon är någon!

— Nå, hvad gjorde ni, då ni fann, att man tagit Jane från er?

— Ack, jag blef alldeles utom mig först och skyndade genast till min bror för att tala om, hvad som händt.

Han var både förargad och förlägen. Jag såg genast, att han visste mera, än hvad han ville säga. Jag bad, och jag grät, och jag bad igen, och till slut talade han om, att flickan var hos sin riktiga mor, och att ingenting kunde göras åt den saken för närvarande, utan att fadern vidtog några åtgärder.

— Gå du hem nu och lugna dig, — sade min bror, — så skall jag göra, hvad jag kan. Och i morgon kommer jag till dig, för att tala vidare om den här saken. Följande förmiddag kom också mycket riktigt min bror till mig. Han sade då:

— Det är egentligen ingen fara med Jane, men hon är hos sin mor. Hon har blifvit bortförd af en neger, som i flera dagar strukit omkring här för att komma åt att taga barnet.

— Hvad var det för neger? — inföll detektiven.

— Jo, han lär heta Joe och bor i en liten gränd vid ***gatan. Janes far har varit där för att försöka få tag i negern, men lyckades icke. Fadern funderar nu på att antingen låta saken komma inför domstol

eller göra något annat för att få barnet ur dess dåliga mors händer.

— När talade er bror om för er det där?

— Ungefär för en vecka sedan. Det var den sextonde.

— Och på morgonen den nittonde fann man Larson död på scenen i Shakespereteatern!

— Ack ja!

— Det är mycket eget. Nå, hvad mera om Jane?

— Nu vet jag ingenting mera. Jag bad min bror göra allt, hvad han kunde, för att jag skulle få igen barnet. Då jag talade senast med honom, den sextonde, så bad han mig lugna mig till dagen därpå.

— Vänta tills i morgon! sade han. Det var hans egna ord.

Detektiven satt tankfull ett ögonblick, men så steg han upp och sade i lugn ton:

— Fru Nilsson, jag går nu för att försöka få tag på Jane.

— Ack ja, gör det! Jag skall be för er.

Då detektiven sträckte fram sin hand för att taga afsked, kände han, att en tår föll på den. Han bugade sig och lemnade henne.

19.

Rökrummet.

Wilson förlorade icke ett ögonblick att försöka få reda på negern Joe, som stulit barnet. Han synade sina revolverar och stack den ena tillbaka på sin plats i venstra byxbakfickan. Den andra lade han i högra kavajfickan. Han tog en spårvagn och åkte till samma trakt af staden, där han hade varit hos Blakes. Negern bodde inte långt ifrån deras näste i en trång, mörk, smutsig gränd. Icke en enda solstråle kom någonsin in i den gränden. Men den var kort, bara fyra hus på hvardera sidan.

Då Wilson vek af från gatan och in i gränden, mötte han en karl, som han frågade, hvar negern Joe bodde.

— Joe! — upprepade karlen däsigt. — Jo, han bor i tredje huset till vänster.

— Vet ni, om han är hemma nu?

— Ja, det är inte mera än några minuter, sedan jag såg honom gå in i huset.

Då Wilson kom till tredje huset till vänster, så fann han dess port öppen. Han gick

in i förstugan. Dörren till ett rum i botten-
våningen stod öppen, och han frågade en
kvinna, som satt och arbetade i rummet,
hvar Joe bodde.

— Två trappor upp, längst bort i för-
stugan, — svarade hon i samma dåsiga ton,
som karlen nyss hade svarat honom.

Detektiven steg upp för trapporna till
andra våningen. Han fann snart dörren till
Joes rum. Han brydde sig icke om att
knacka, utan öppnade burdus dörren. Han
hade kommit just i rättan tid.

Joe var i rummet, där allt var omrördt
huller om buller. Midt på golvet låg en
hop kläder, som han packade i hop i ett
stort knyte, för att bära bort.

Då negern fick se detektiven, reste han
sig upp från golvet och såg orolig på ho-
nom. Han hade ett ovanligt fult och brutalt
ansigte, och Wilson tog för gifvet, att han
redan hade haft tillräckligt att göra med
lagen för att inte genast känna igen en dess
tjänare.

— Hur mår ni, Joe? — sade detektiven
fryntligt.

— Hvem är ni? — mumlade negern.

— Skall ni flytta?

Joe svarade inte genast. Hans otäcka
ögon kastade en lömsk blick på Wilson, och
han utbrast slutligen:

— Hvad är det ni vill?

— Jag vill ha barnet, som ni har stulit! — röt detektiven.

Joe spratt till och kastade en blick på Wilson, som röjde både rädsla och hat.

— Hör ni icke? — utbrast detektiven skarpt.

— Jag har icke stulit något barn, — sade Joe och såg sig omkring, liksom för att finna någon utväg att kunna lista sig ut.

— Tokprat!

— Hur kan ni våga komma hit och anklaga en hederlig man? — utbrast Joe fräckt.

— Jag har icke ännu anklagat någon hederlig man. Seså, Joe, sjåpa er intel Jag känner till er bättre, än ni kanske gör det själf. Jag kan skaffa er tio års straffarbete, om ni nekar. Men om ni bekänner alltsammans och ger mig barnet, så lofvar jag att göra allt godt jag kan för er!

Joe kände stor lust att rusa på denne hvite man och strypa honom, men han var en feg stackare och rädd för att bli häktad. Han svarade nästan gråtande:

— Jag försäkrar, att jag icke har gjort någon något ondt, och jag bedyrar, att..... att.....

— Hvar är barnet, som ni stulit? — afbröt detektiven skarpt.

— Jag förstår inte, hvad ni menar, — mumlade Joe.

— Det skall jag göra klart för er. Ni

har blifvit köpt för att stjäla ett barn..... en liten fyra års flicka från n:c 00 vid ***gatan. Ni strök omkring där flera dagar, och för omkring en vecka sedan stal ni barnet. Hvar är barnet?

— Jag vet inte.

— Hvem köpte er att stjäla barnet?

— Jag gjorde det inte.

— Ni ljuger.

— Jag bedyrar, att jag inte gjorde det.

— Sätt då på er hatten, och vi gå direkt till polisvaktkontoret.

Negerns ögon började rulla vildt, och hela hans kropp skakade af sinnesrörelse. I samma ögonblick hördes fotsteg, och dörren öppnades. Wilson kastade en blick åt dörren, men aktade sig för att vända ryggen åt negern. Hvad Wilson nu såg var icke uppmuntrande. I dörren stod en stor, grof karl. Denne man var Bill, som Wilson hade skjutit på två dagar förut, då han var i Braddons källare med dåren.

Bill bar ett bandage om hufvudet, men tycktes för öfrigt vara frisk och rask. Då han fick se Wilson, flammade det till i hans dåsiga ögon af vild glädje. Negern såg också förtjust ut att så där oväntadt få hjälp af vännen Bill. Wilson tänkte, att han varit oförsigtig att våga sig ensam in i detta näste,

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 23

men på hans ansigte kunde de båda bofvarna inte se ett tecken till, att han var rädd. Han stack ned högra handen i kavajfickan och höll den andra på venstra byxbakfickan, så att han ögonblickligen kunde komma åt sina revolverar.

Bill brast ut i ett hest hänskratt.

— Jesses, är ni härl! — utropade han.

— Som ni ser, — svarade detektiven kallt.

— Det var bra. Jag har just längtat efter att få tag i er och bryta sönder er i stycken. Och nu börjar festen.

— Det blir inte något festande af. Hur jag festar, har ni redan smakat på, och om ni försöker att narra Joe att hjälpa er, så blir det så mycket sämre för er. Gå ut ur rummet!

— Häl! — utbrast Bill förbluffad.

— Gå ut! — röt detektiven ännu en gång.

— Jag vill intel!

Blixtnabbt tog Wilson upp sin revolver ur venstra byxbakfickan och gjorde sig i ordning att skjuta på Bill.

— Våga inte att svara mig, — sade han skarpt, — och våga er icke håller att taga fram något vapen! Jag är polisöverkonstapel, och om ni hindrar mig i utförfandet af min tjänsteförrättning, så skjuter jag er, utan att tveka ett ögonblick

Bill kastade en blick på negern, men denne vågade icke uppmuntra honom.

— För sista gången — gå! — röt detektiven.

Bill vände sig om och öppnade motviligt dörren. Just då han gick ut ur rummet, såg detektiven ett uttryck i Bills ansigte, som antydde, att han tänkte på att göra något illa. Wilson ville icke, att Bill skulle få tid att samla ihop bofvarna i gränden, utan han tänkte tvinga Joe att genast följa efter Bill, så att de kunde så snart som möjligt komma därifrån. Men innan han hann utföra denna plan, hörde han hur Bill stängde till dörren utanför med nyckeln.

I samma ögonblick rusade Joe till den andra dörren, som var i rummet.

— Stanna! — skrek detektiven.

Joe ryckte upp dörren.

— Stanna, eller jag skjuter!

Joe rusade ut.

Detektiven sköt, men som han icke ville döda negern, sigtade han på benen och bommade.

Joe slog igen dörren och försökte låsa den med nyckel, men hann inte. Wilson fick upp dörren och rusade efter Joe, som sprang upp för trappan till tredje våningen. Trappan var mycket smal och brant. Just som Joe hade kommit in i ett rum och skulle stänga dörren, hann Wilson dit och

kom också in i detta vindsrum. Joe sprang då till en stege, som stod i ena hörnet af rummet och ledde upp till taket.

— Stanna, eller jag skjuter! — ropade detektiven.

Men negern rusade upp för stegen. Plötsligen stannade han för att få upp en taklucka, som stängde vägen för honom. Han försökte få upp luckan. Men det gick inte. Luckan var stängd.

— Gör er inte så mycket besvär, — sade Wilson och skrattade. — Kom ned från stegen!

Joe tittade ned, och då såg han revolvermynningen riktad mot sig.

— Skjut inte! — utbrast han förskräckt.

— Kom ned!

Joe lomade nu ned från stegen, vid hvars fot detektiven stält sig.

— Håll fram händerna! — kommenderade Wilson, då de kommit ned på golvet.

Joe såg sig omkring i rummet, liksom för att söka hjälp, men fann ingen, och då sträckte han fram sina båda händer.

— Så där ja, — sade Wilson fryntligt, då han satt handklofvarna på negern. Nu skola vi gå!

I samma ögonblick hörde han buller utanför dörren. Det lät, som om man hade dragit fram ~~ur~~ ena väggen en inre dörr bakom den han såg, som stängts utifrån, och

för hvilken man lade en järnstång, som fastlöstes. Wilson rusade mot dörren. Omöjligt att få upp dörren! Han tyckte sig höra ljudet af röster och upprepade orden: »Nu ha vi honom! Nu kommer han aldrig ut!»

Detektiven bultade hårdt på dörren.

— Öppna i lagens namn! — skrek han. — En hvar, som vågar hindra mig i utfö vandet af min tjänstepligt, får straff för det!

Han hörde ett hänskratt och att några personer gingo ned för trappan. Ljudet af deras steg dog snart bort.

Wilson kastade sig nu med all sin kraft mot dörren. Men förgäfves. Han fick inte upp dörren.

— Det lönar inte mödan. Ni kan aldrig få upp den där dörren. Det är för resten två dörrar nu och fastsatta med järnstänger. Det är omöjligt att öppna de där dörrarna inifrån. Vill ni inte taga af mig handklofvarna?

— Taga af er handklofvarna! Nej!

— Vi äro i dödens käftar! Till och med att jag är med er kan icke rädda er. De döda oss båda två!

Negern var tydligen mycket uppskrämd, och detektiven kände sig icke häller väl till mods. Han visste, att de där bofvarna voro i stånd till allt. Han såg sig omkring efter något medel att få upp takluckan, men rum-

met var omöbleradt. Hur skulle han komma ut ur detta vindsrum? Han gick till fönstret och tittade ut. Fönstret vette åt gränden, tre våningar högt, och ingen brandstege fanns bredvid fönstret. Wilson tvekade ett ögonblick, och så gick han upp för stegen, som ledde till taket. Äfven i fall han kunde få upp takluckan, så var han oviss, om han ville gå ut på taket. Han kunde då kanske komma öfver till nästa hus, men det hade väl dessa bofvar förutsett. Han försökte i alla fall få upp luckan, men det gick inte, ehuru en regel och två hakar, som skulle stänga luckan på inre sidan, icke voro på sin plats.

— Jag tror, att takluckan är fastspikad utanpå, — suckade negern.

Wilson var af samma mening, och han insåg, att de vore i en fälla. Under det han stod på stegen och tänkte, hur han skulle kunna komma ut, hörde han, att glas slogs sönder och att en sten, stor som ett hönsägg, kom in i rummet. Han steg ned från stegen. Två andra stenar kommo in men de voro små.

Han kastade en blick på negern, som hade svårt att stå på benen, så uppskrämd var han.

— Hvad är det nu? — frågade Wilson kort.

— Jesus, vi äro döda män! — skrek Joe.
— Jag trodde inte, att det var i det här rummet, men jag vet nu, att vi äro döda män. Ingenting kan rädda oss. Vi äro i rökrummet.

Detektiven såg nyfiket på negern.

— Jag förstår icke....., — sade han. —
Hvad menar ni med rökrummet?

Joe höll fram sina händer mot fönstret.

— Fort, — skrek han, — låt dem icke
släppa ned luckan! Annars äro vi döda män.

— En sådan feg stackare ni ärl — an-
märkte Wilson.

I samma ögonblick hördes ett rasslande ljud, någonting sköts för fönstret, och de voro i totalt mörker. Joe föll ned på golvet och vrålade förtviflad:

— För sent! För sent! Vi äro döda män!

Detektiven gick till fönstret, med händerna utsträckta för sig i mörkret. Fönster-
glaset var sönderslaget, och en lucka hade blifvit nedfäld för fönstret. Denna lucka var af järn och passade så bra till fönstret, att det blifvit nästan lufttätt. Han försökte skjuta på luckan. Men den rörde sig icke.

Detektiven fick nu klart för sig, att han kunde vänta sig någonting mera ovanligt. Det var klart, att den där luckan, som passade så väl till fönstret, hade med ganska

stor kostnad blifvit gjord för något visst ändamål.

Han vände sig om och stötte mot Joe, som fortfarande låg på golvet och vred sig förtviflad.

— Hvad är meningen med det här? —
frågade Wilson.

— Vi äro döda män! — jämrade sig
negern.

— Käxa inte med ert »vi äro döda män»,
— utbrast Wilson förargad, — utan svara
mig!

— Det här är rökrummet.

— Hvad är det?..... Rökrummet?.....

— Känner ni inte, hur det börjar lukta
rök?

— Jo. Hvar kommer röken ifrån?

— Den kommer upp ifrån golvet.

— Ha de tändt eld på huset?

— Nej. Men det är i det här rummet,
som män dödas. Det är lufttätt, och röken
kommer upp genom springorna i golvet,
ända till dess rummet är fullt af rök. Då
kväfves den, som är här!

Negern vrålade af förtviflan. Wilson
tände en tändsticka och såg sig omkring.

Rök ringlade sig upp i tunna girlan-
der genom springorna på golvet. I fall
röken fortfor att komma in i rummet och

detta verkligen vore lufttätt, så var det tydligt, hvad slutet skulle blifva.

Båda männen skulle dö af kväfning i detta vinderum.

20.

En förskräcklig fara.

Wilson ruskade en gång till på negern, som fortfarande låg på golvet och vrålade af förtviflan.

— Hvad har ni reda på om det här rummet? — frågade han ifrigt. — Hvarför har det blifvit inrättadt så här?

— Folk påstå, att Oatley, som hängdes för några år sedan, gjorde det för att döda sin bror och farbror och komma åt deras pengar.

Detektiven hade hört talas om Oatley och att han var förmögen, då han dog. Men man hade aldrig fått riktigt reda på, hvarifrån han hade fått sina pengar.

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 24

— Jag har aldrig vetat förut, — stönade Joe, — i hvilket hus här i gränden rökrummet var. Men jag har hört, att flera karlar ha blifvit dödade på det sättet. Vi skola dö nu! Vi skola dö!

Detektiven hostade. Det var redan ganska mycket rök i rummet, och den begynte att kittla hans strupe och lungor.

— Finns det ingen väg ut? — utbrast han.

— Nej, vi skola dö nu! — jämrade sig negern.

— Men vi måste komma ut!

— Ingen kan komma ut härifrån. Vi skola dö här!

Detektiven tände en tändsticka för att se, hvar dörren var. Han befalde negern att resa sig och att de skulle på samma gång kasta sig mot dörren. De gjorde det. Men det var omöjligt att få upp dörren.

Wilson trefvade sig då fram till stegen, som förde upp till takluckan. Den var ganska bräcklig och kunde inte användas till att bryta sönder någonting med.

Hvad skulle nu göras? Röken steg upp genom springorna mera snabbt än förut, och luften i rummet hade blifvit blå och tung af den. Snart skulle det vara omöjligt att andas i detta rum. Det började redan svida i de båda människans ögon.

Wilson erinrade sig plötsligen, att kar-

lar af negerns skrot och korn alltid hafva knif på sig.

— Joe, har ni någon knif på er? — frågade han ifrigt negeru, som åter sjunkit ned på golfvet.

— Ja.

— Hvar är den?

— I min venstra ficka.

Wilson kände sig för och fann mycket riktigt i negerns ena ficka en stor knif med solid, präktig klinga. Han började åter hoppas och trefvade sig fram till stegen. Han försökte skära hål i luckan för att komma åt spikarna, som fäste den. Men det lyckades inte. Luckan var gjord af tjockt trävirke, nästan lika hårdt som järn.

Detektiven kom då att tänka på, att väggarna voro kanske rummets svagaste punkter. I sådana där tarfliga hus brukade väggarna endast bestå af tunna, bristfälliga bräder med rappning utanpå och inga tapeter. Kunde han blott få sönder ena väggen, så hade han ännu ett svagt hopp om att komma ut.

Röken ringlade sig fortfarande allt mera besvärande in i rummet, och inte en sekund var att förlora. Wilson lyckades snart med knifven få bort litet af murbruket, så att en del af bräderna blefvo bara. Han kände sig för, träffade på ett nål i ena brädan och fann då, att denna bräda var mycket tunn.

Han arbetade nu så ifrigt han kunde att få bort murbruket från ännu några bräder. Han ämnade försöka rycka bort en af bräderna och, i fall detta lyckades, några bräder till, så att han kunde få tillräckligt stor öppning i väggen att komma ut.

Rummet var nu så fullt med rök, att, där Wilson stod upprätt, blef det allt svårare för honom att andas. Joe, som låg på golvet, led mindre. Negern var så uppskrämd, att han inte kom att tänka på att erbjuda sin hjälp, i fall handklofvarna togos af honom. Wilson tänkte icke heller på det. I denna stund tänkte han icke på något annat, än att han kämpade en förtviflans kamp för att rädda sitt lif. Han raglade som en drucken och kände, att innan han med kniven kunde hinna bana sig väg ut, så skulle han duka under för röken och dö. Ett plötsligt raseri grep honom då, och han drog tillbaka ena benet och sparkade på den tunna brädan med hålet i. Den svigtade. Han sparkade en gång till det hårdaste han kunde och lyckades bryta af den bräckliga läkten på midten. Nedra halfvan fick han lätt bort och kom nu bättre åt att få bort några bräder till. Till slut hade han gjort en så pass stor öppning, att han kunde tränga sig igenom. Han kände sig för med handen. På andra sidan var ett tomrum. Då

han sträckte in hufvudet dit, andades han lättare.

Han vände sig om och hväste till negern, som fattat tag i hans ena ben, just då han skulle tränga sig igenom öppningen:

— Lofva mig att tala om allt, hvad ni vet, eller jag låter er stanna här!

— Ja.

— Stal ni barnet?

— Ja.

— Hvar är det nu?

— Det vet jag icke. Jag gaf det åt kvinnan.

— Hvilken kvinna?

— Jag vet inte, hvad hon heter, men jag skall visa er, hvar hon bor.

— Kom med då! Skynda er!

Negern lyckades också tränga sig igenom efter detektiven. De kände sig för och träffade på en vägg. Wilson skulle tända en sticka, men fann, att han inte hade några flera tändstickor. Negern fortfor att känna sig för på väggen, då plötsligen en dörr i den gick upp. Negern raglade ut ur garderoben, som de varit i, och in i rummet. Wilson tog några steg för att följa honom, men vacklade och föll afsvimmad, då han kommit öfver tröskeln.

Negern rusade fram till det öppna fönstret. Han inandades med fulla drag luften. Sedan gick han tillbaka till garderobsdörren

och sköt en stol för den för att så mycket som möjligt utestänga röken, som började komma in genom öppningen till garderoben.

Joe kastade nu en blick på detektiven, som låg sanslös på golvet. Han skulle kunna ha slagit honom med sina handklofvar och tagit hans revolverar, men detektivens sinnensnärvaro och styrka hade ju räddat bådas lif. Joe tog fast tag om Wilson, lyfte upp honom och bar eller, rättare sagdt, drog honom till fönstret.

Då detektiven fick frisk luft i lungorna, kom han sig snart. Han tyckte sig få nytt lif i sina ådror och började åter tänka redigt. Joe, som hade svårt att röra sina händer till följd af handklofvarna, lyckades dock gifva detektiven en vattenkaraffin, och han drack i fulla drag ur den af det varma vattnet.

Wilson kastade en tacksam blick på negern och sade vänligt:

— Efter den här dusten äro vi väl inte längre fiender, Joe?

— Hoppas det, min herre! Det värsta jag har gjort i alla mina dagar, det var då jag stal den lilla flickan, men jag skall föra er dit, där jag aflemnade henne.

— Godt! Jag skall se till, att ni kommer ifrån det här så lindrigt som möjligt.

Detektiven steg upp och tog af negern handklofvarna. Nu gälde det att komma

ut. Negern gick till dörren. Den var olåst. Joe öppnade den och ville, att detektiven skulle gå först. Wilson trodde, att negern nu inte ville göra honom något illa, men han befalde ändå Joe att gå först. De gingo så tyst de kunde utför trapporna, väntande hvarje ögonblick att träffa på bofvarna. De hörde skräl af röster i ett rum, men de kommo ned i förstugan, utan att någon hade sett dem. Då de kommo ut i gränden, var den folktom. De gingo raskt på och voro snart på gatan. Joe var mycket förgrymmad på sina stallbröder öfver, att de hade ämnat röka ihjäl honom på samma gång som detektiven, och följde beredvilligt med till närmaste polisvaktkontor, då han fick höra, att det var Wilsons afsigt att genast komma tillbaka med förstärkning och häkta bofvarna.

Polisvaktkontoret låg ej långt därifrån, och då detektiven kom dit och framfört sitt ärende, ställdes genast till hans förfogande sex konstaplar, med hvilka han skyndade tillbaka till gränden. Joe fick stanna på kontoret till Wilsons disposition.

Då detektiven och polismännen kommo in i huset, där rökrummet var, funno de i första våningen Bill och två andra bofvar sitta och dricka whisky i afvaktan på rökningens resultat. Bill var nära att få slag af häpnad, då han fick se detektiven, som

han den stunden trodde vara död, så där plötsligen framför sig, åtföljd af flera andra polismän, beväpnade med de respektingifvande stora, tunga battongerna.

Men hvarken Bill eller hans vänner voro män att ge sig godvilligt, och nu uppstod en strid, där de blefvo illa åtgångna af polismännens battonger, innan de kunde föras till vaktkontoret. Wilson framställde sin anklagelse mot dem för mord, och poliskommissarien blef mycket öfverraskad, då han fick höra talas om rökrummet.

Emellertid erinrade han sig snart, att, då han var patrullerande konstapel, hade han hört talas om, att två män hade blifvit funna döda i ett hus i den där gränden, som den tiden icke hade dåligt rykte, och att det påstods, att de hade dött, därför att de hade inandats rök. Dessa båda män voro sannolikt Oatleys farbror och bror, som Joe talat om. Det blef nu klart, att Oatley hade inrättat denna rysliga fälla och dödat dem för deras pengars skull. Men polisen hade aldrig haft någon aning om det.

Hur många andra män, som blifvit dödade i detta rökrum, visste nog ingen riktigt mera än Oatley, och han kunde ingenting tala om. Han hade blifvit hängd för fyra år sedan, därför att han hade skjutit ihjäl en hyresgäst, som inte kunde betalala honom hyran

Bill och de andra två bofvarna fördes i fängelset. Joe fick lemna kontoret i Wilsons sällskap.

21.]

Nya upptäckter.

— Nå, hur var det med den där flickan? — frågade Wilson Joe, då de kommit ut från vaktkontoret. — Visa mig nu dit, där ni lemnade henne!

— Ja, det skall jag göra. Men då måste vi vika af åt venster.

— Jag följer er. Nå, säg mig nu, hur kom ni att stjäla barnet?

— Jag fick betaldt af en kvinna för att göra det.

— Hvad var det för en kvinna?

— Jag vet icke, hvad hon heter. Jag hade aldrig sett henne förrän den dagen, då hon föreslog mig affären.

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 25

— Hur kom det sig, att hon just vände sig till er?

Negern tvekade ett ögonblick, och då sade han sakta:

— Hon hade väl hört, att jag var en dålig karl.

— Tala nu om för mig, hur allt gick till!

— Jo, det var en dag för omkring två veckor sedan, så kom en gosse till mig med ett bref, i hvilket det stod, att, om jag ville förtjäna litet pengar, så skulle jag komma till nr 00 ***gatan och fråga efter fröken Green.

— Har ni kvar det brefvet?

— Nej, jag brände upp det. Nå, jag gick dit, och då sade hon mig, att hon önskade, att jag skulle stjäla ett barn. Hon sade inte stjäla, utan hon slätade öfver det ordet och talade om, att hon var flickans mamma och ville ha sitt eget barn och sådant där tralalala! Jag var inte mycket lifvad för affären först, men då gaf hon mig en stor, god whisky och tog fram pengar och lemnade mig på hand. Jag åtog mig då saken. Det tog en vecka, innan jag fick tag i ungen, men slutligen lyckades jag och lemnade henne till den där unga damen, som betalat mig. Jag fick då resten af den öfverenskomna betalningen.

— Hur stor var den? — afbröt detektiv.

— Tjugu dollars. Och sedan dess har jag hvarken sett eller hört talas om henne.

— Skulle ni känna igen fröken Green, om ni såg henne?

— Ja bevars.

— Då skola vi gå till henne. Men hon finns nog inte längre i det där huset.

— Nej, hon har nog kilat undan.

— Såg det ut, som om de andra i huset kände henne?

— Det vet jag inte. Jag såg ingen annan än tjänstflickan, som öppnade porten.

Då de kommo fram till huset och ringde på porten, var det samma tjänarinna, som öppnade för dem.

— Bor fröken Green här? — frågade detektiven.

— Nej, bevars! — svarade flickan näbbigt.

— Hvad menar ni med att svara så då?

— Jo, fröken Green smet bort härifrån utan att betala, hvad hon var skyldig för en veckas inackordering, och fru Daily är så rysligt ond öfver det, så hon vill inte höra talas om henne.

Wilson begärde att få tala med värdinnan, och det fick han. Fru Daily var verkligen mycket ond på fröken Green och talade om, att hon hade bott i huset tre veckor. Hon hade inte varit omtyckt, och hon gaf sig af utan att betala, hvad hon

var skyldig. Hon hade varit mycket litet hemma under dessa tre veckor. Fru Daily ansåg henne vara en komplett äfventyrerska. Hon bekräftade negerns historia, att han hade kommit dit med en liten flicka till fröken Green, men de hade sett så litet af barnet, att de inte kunde säga, om det hade kommit dit frivilligt. Det stannade inte mera än några timmar i huset. Då gick fröken Green ut med det — och kom aldrig tillbaka. När hennes koffert undersöktes, funnos i den bara tegelstenar och tidningspapper.

Detektiven hade kommit för sent. Den unga kvinnan hade försvunnit med barnet, utan att lemna några spår efter sig.

Wilson hade skaffat sig ett fotografipor-trätt af Lilly Nelson. Han visade det för fru Daily och Joe. Båda påstodo, att det där porträttet var af fröken Green. Lilly Nelson hade alltså stulit barnet.

Wilson åkte nu tillbaka till polisvakt-kontoret med Joe, som blef häktad för att vara till hands, då målet mot Bill och de andra bofvarna skulle komma före. Därifrån for Wilson till fängelset, där nattvak-ten Anderson var häktad. Detektiven fick komma in i hans cell och erhöll tillåtelse att stanna där, enär nattvakten de sista timmarna börjat mumla ett och annat ord. Fru Anderson hade skickats hem, och nattvakten var-

dades af den ordinarie sjuksköterskan, som lemnade sin plats vid den sjukes hufvudgärd åt Wilson. Han satte sig där och betraktade Anderson uppmärksamt. Den sjuke hade stark feber och mumlade något då och då om ett barn, som tycktes vara i fara och behöfde hjälp. Men han sade ingenting, som hade samband med mordet, eller antydde, att han ens hade en aning om detta.

Wilson satt i nattvaktens cell flera timmar, men lyckades icke erhålla några upplysningar. Han gick då hem och lade sig.

Följande morgon, just som han slutat äta frukost, kom hans fästmö, Grace Holt, på besök. Sedan han hälsat henne på kärvänligaste sätt och hon som vanligt återgifvit några af hans kyssar, utbrast hon glädtigt:

— Nu har jag nyheter att tala om!

— Angående Lilly Nelson?

— Just hon!

— Nå, hvad är det?

— Han har varit där hos hennel

— Hvilken han?

— Bofven i pjesen. Den som vi tro är mördaren!

— Braddon?

— Ja.

— Har han varit och talat med Lilly Nelson?

— Ja.

— Nå, då förstår jag allt!

— Hvad då? Du ser mieslynt ut öfver något?

— Lika godt. Vi måste ha reda på allting. Tala nu om, hvad du vet!

Grace Holt satte sig bekvämt i soffan och tände en cigarrett.

— Jo, ser du, — sade hon, — jag har noga observerat fröken Nelson, och från första stunden hade jag klart för mig, att hon hade något brott på sitt samvete. Hon har varit nervös, och hon har visat det, fastän hon bjudit till att dölja det. Hvar gång det ringde i portklockan, spratt hon till och såg förskräckt ut. Vi höllo just på att sluta äta middag i går, då en tjänare kom in i matsalen och anmälde, att en herre önskade tala med fröken Nelson. Hon afstod från desserten och lemnade matsalen. Jag sväljde min dessert så fort som möjligt och gick ut. Då jag fann, att fröken Nelson och den där herrn sutto i salongen, gick jag in i förmaket, som ligger bredvid salongen. Jag trodde, att jag skulle ha litet tid på mig, ty vanligen brukade vi sitta och hänga en halftimmes tid öfver desserten, och fröken Nelson kunde inte tro, att någon fanns i förmaket, som lyssnade på henne, hälst som dörren var stängd mellan förmaket och salongen. Men den som lade örat till nyckelhålet och lyssnade, det var jag det!

— Det tjänar ingenting till att neka,

— hörde jag då den där herrn säga i elak ton. — Jag är utan pengar, och ni måste skaffa mig pengar.

— Hvarför har ni inte tagit vara på era egna pengar? — svarade fröken Nelson onådigt.

— Pengar stanna aldrig i mina fickor! Det är sorgligt, men sant. Och nu är jag alldeles utan.

— Det är ju inte något skäl för, att jag skall ge er pengar.

— Polisen spansar efter mig.

— Det är ert eget fel. Det var ju ni själf, som narrade detektiven hem till er och sålunda visade honom, hvilken väg han skulle gå.

— Ja, det var dumt gjort, jag medger det.

— Jag kan icke ge er några pengar.

— Men jag måste ha pengar. Det är alldeles nödvändigt, att jag kommer bort härifrån snarast möjligt.

— Låna då af era vänner!

Braddon skrattade högljudt.

— Af dem har jag redan lånat så mycket, att jag inte kan få en enda dollar mera af dem.

— Jag ser inga skäl, hvarför jag skall ge er af mina ganska surt förvärfvade besparingar för att hjälpa er, då ert tokeri att

narra detektiven hem till er är orsaken till allt det här obehaget.

— Seså, — utbrast Braddon förargad, — för hvem har jag kommit i klistret? Hvem var det, som narrade mig att... att...

— Tst..... tst! — utropade hon förskräckt. — Tala inte så där! Man kan ju höra, hvad ni säger.

— Det förstår jag mycket väl, att ni vill, att ingen skall misstänka er, — fortfor Braddon, — men ni får icke vara för mycket själfvisk! Tänk på, hvilken stor fara hotar mig! Gif mig tvåhundra dollars i stället för de femhundra jag begärde i mitt bref till er, och jag skall smita ur staden! Hit kommer jag naturligtvis icke mera, och vi träffas inte förrän på bröllopet.

— Just då kom en annan dam in i för-maket för ett ögonblick för att hemta en tidning, och jag rusade bort från dörren för att damen ej skulle märka, att jag stod och lyssnade. Damen gick strax ut igen, och jag skyndade tillbaka till nyckelhålet. Jag hörde då, att fröken Nelson sade:

— Vi skola icke tala mera om det här! Jag skall ge er de pengar, ni har begärt, men icke i morgon. Jag har själf inga pengar förrän i öfvermorgon, då jag får ut min lön. Ni skall då få ett hundra dollar.

— Ja, det får väl räcka — , märkte Braddon vresigt

— Det måste räcka.

— Ni uttrycker er mycket näbbigt.

— Det kommer sig af, att jag är missnöjd med er.

— Säg mig inte det igen! — utbrast Braddon häftigt. — Jag vet, hvart jag kommit, men jag tar för gifvet, att ni icke vill, att hela världen skall få reda på John Larsons hustrus historia. Edert teatervärde skulle vinna på det, men er reputation förlora.

I samma ögonblick kommo alla inackorderingarna in i salongen, och Braddon reste sig för att gå. Fröken Nelson sade till honom, att hon skulle träffa honom utanför ***kyrkan i öfvermorgon, det vill säga i morgon klockan elfva. Och då gick han. Jag tänkte se efter, hvart han gick, men innan jag fick hatt och kappa på mig, så hann han undan. Då jag kom ut på gatan, såg jag inte till honom och vet ej, åt hvilket håll han gick.

Detektiven hade uppmärksamt lyssnat till sin fästmörs ord. Då hon slutat, satt han fortfarande tyst. Han såg snopen ut, men icke förargad.

Grace såg förvånad på honom.

— Hvad fattas dig?

— Mig? Ingenting!

— Jo, det är någonting. Säg mig.....

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 26

— Ja, det skall du få veta en annan gång.

— Skall jag fortfarande observera fröken Nelson?

— Ja, mycket noga! Laga så, att du får se alla, som söka henne, och tag reda på, hvilka de äro!

— Ämnar du arresteras Braddon?

— När han i morgon kommer till ***kyrkan för att få pengarna af Lilly Nelson, så blir han arresterad. Han får naturligtvis inte lemna staden.

Grace ville nu slå an en gladare ton. Men hennes fästman var fortfarande tankspridd, och då inte några kyssar hjälpte att skingra denna tankspriddhet, så lemnade hon honom litet onådigt och gick tillbaka till pensionatet.

Nyckeln.

Wilson satt en lång stund och funderade, sedan hans fästmö lemnat honom. Att hon var litet onådig, då hon gick, därför att han visat sig tankspridd, fäste han sig inte vid. Deras guabb brukade alltid ordnas och försonas på ett mycket angenämt sätt. Nej, detektiven satt och funderade på mycket allvarligare saker. Han var nu öfvertygad om, att John Lejonklo och John Larson var samma person och att hans tvist med hustrun varit orsaken till hans död. Och att denna tvist uppstått med anledning af deras barn, Jane. Han hade hindrat sin hustru från att ha någon beröring med Jane, och när hon slutligen upptäckte, hvar barnet fanns och hade stulit det, hade krisen kommit. Och resultatet blef hans död.

Wilson trodde, att tre personer voro inblandade i detta mord — Larsons hustru, Braddon och Kate Blake. Men han var oviss om, hvilken roll i detta drama hvar och en

af dem spelat, och hvilken som hade gifvit dödsstynget. Förmodligen hade Larson och hans hustru träffats då och då på Shakespereteatern med nattvakten Andersons vetenskap och samtycke för att kompromissa eller kanske helt och hållet försonas. I sådant fall hade nog Larson tagit initiativet. Under tiden var Braddon Larsons hustrus älskare, och han hade till slut hjälpt henne att bli af med sin man. Nattvakten hade varit Larsons vän, och Wilson kunde därför inte förklara Andersons uppförande den natten, då mordet begicks. Nattvakten hade hela natten haft teaternycklarna i sin ficka, mordet ägde rum på scenen vid tvåtiden, och ändock var teatern följande morgon stängd och mördarne borta. Hur hade de kommit in? Hur hade de kunnat stänga portarna efter sig, då de gingo ut? Detta kunde endast ha skett genom att de begagnat en falsk nyckel. Hur hade de kunnat få denna falska nyckel? Hvar hade den blifvit gjord? Och hvem hade beställt den? Nattvakten kunde inte ha gjort det. Braddon sannolikt inte heller. Alltså kvinnan! Hvar kunde hon ha låtit göra nyckeln?.....

Detektiven hade sett Lilly Nelson besöka Kate Blakes hus, och han tog därför för gifvet, att hon hade begärt hjälp af Kate Blake i det här fallet. Ty själf ville hon naturligtvis inte gå till en smed. Hade Kate

Blake gjort det, så hade hon nog vändt sig till någon smed i grannskapet, där hon bodde. Han måste ha reda på denna smed.

Wilson gick ut och direkt till Shakespereteatern, där han fick låna portnyckeln. Han for därifrån med spårvagn till den del af staden, där Kate Blake bodde. Han steg ur i närheten och började besöka smederna. Han var hos tre smeder, utan att komma till något resultat. Men då han visade den fjärde smeden teaterportnyckeln och frågade honom:

— Har ni sett en sådan här nyckel förut?

Så svarade smeden:

— Jag har sett många sådana där nycklar!

— Jaså. Nå, har ni på beställning gjort någon alldeles lik denna från en annan nyckel eller aftryck?

Smeden såg uppmärksamt på nyckeln.

— För hur länge sedan? — mumlade han.

— För omkring en à två veckor sedan.

— Ja, jag gör många nycklar. Men jag erinrar mig nu, att jag har efter aftryck gjort en nyckel för ungefär två veckor sedan, som var alldeles lik den här.

— För hvem gjorde ni den?

— En gammal kvinna, som bor här i närheten.

— Kate Blake?

— Ja, så heter hon. Är det något på tok?

— Hvarför frågar ni det?

— Jo, därför att jag tror inte mycket på, hvad hon sade.

— Hvad sade hon då?

— Att hon skulle ha nyckeln till sin port.

— Känner ni henne personligen?

— Nej, jag tackar!

— Då råder jag er att hålla tyst med den här saken! Ni blir kanske inkallad såsom vittne, och ni bör inte ha något otaladt med rättvisan. Förstår ni?

— Tror jag det!

Wilson lemnade smeden och gick direkt till polisvaktkontoret. Euligt amerikansk sed hade han inte velat häkta Kate Blake i förtid, men nu var han rädd för, att hon skulle kunna bli varnad, fly och komma undan. Då han kom in på kontoret, begärde han att få tre konstaplar för att hjälpa honom att häkta Kate Blake.

— Af hvad anledning? — frågade kommissarien.

— Jag anklagar henne för mord.

— Nå, det var riktigt roligt! — utbrast kommissarien förnöjd. — Vi ha länge längtat att komma åt den där käringen, ty hon har allt haft sin hand med i litet af hvarje här i trakten, men hon har gjort det så listigt, att vi inte kunnat få bevis mot henne.

— Nu skall hon inte vidare göra skada. Konstaplarna böra vara framför hennes port precis om en halftimme. Inte en minut förr, men inte heller en enda minut senare.

— Skall skel! En hvissling är signalen, att de kommit.

— Precis om en halftimme!

— På slaget!

Wilson lemnade polisvaktkontoret. Han gick direkt till Blakes hus. Han trodde, att den sjuka flickan, som bodde där, skulle kunna gifva honom viktiga upplysningar, om hon ville göra det. Det var klart, att Larsons mord skulle blifva ett förskräckligt slag för den stackars flickan. Men det kunde inte hjälpas, lagen måste ju ha sin gång.

Då han kom in på gården, tittade han försigtigt omkring. Han ville inte träffa på någon af Blakes, förrän konstaplarna hade kommit dit. Men han ville tala med den sjuka flickan, innan deras häktning ägde rum.

Wilson såg inte till någon af Blakes familj på gården. Men några barn lekte där. Detektiven lockade med en slant till sig den största flickan af dem och sade vänligt till henne, i det han gaf henne myntet:

— Nå, min söta flicka, vill ni förtjäna några flera sådana här slantar?

— Ja vars, — sade flickan och spände upp ögonen.

— Nå, säg mig då, hvem är den där sjuka unga damen, som bor hos Blakes?

— Jo, det är fröken Blanche.

— Hvad heter hon i tillnamn?

Flickan teg och funderade.

— Jag har hört det, — sade hon slutligen, men jag kommer inte ihåg det.

— Försök att komma ihåg det!

— Jag tror, att det begynte med ett T.

— Thornburn?.....

— Nej, — svarade hon tvekande. —

Plötsligen blef det lif i hennes ansigte, och hon utbrast: — Thornhill är det, Thornhill! Så nära ni gissade!

— Hur länge har fröken Blanche bott här?

— Åh, mycket länge, långt innan jag blef född! Hon är född här, och hennes föräldrar bodde här i många år, och då var det inte så fattigt här omkring, som det nu är. Och hon vill inte bort härifrån. Som hon inte kan lefva länge, så stannar hon väl här ända till dess hon dör.

— Är hon alldeles ensam?

— Nej, hon har en negress, som passar upp på henne.

— Har hon någon bror eller syster?

— Hon har en syster, som kommer hit då och då. Men hon är inte sjuk. Hon är lång och ståtlig.

— Hvad heter hon?

— Det vet jag inte. Jag har aldrig talat med henne. Hon ser inte ens på mig.

— Ni vet inte, hvar hon bor?

— Nej.

— Är hon här nu?

— Nej, fröken Blanche är ensam. Jag gick nyss förbi hennes fönster, och då såg jag, att hon var ensam. Det var bara Sara, som var där.

— Hvilken Sara?

— Negressen, och hon slog just då upp en butelj champagne.

— Dricker fröken Blanche champagne? Hvar får hon den ifrån?

— Hennes syster har buteljer med sig.

— Hur vet ni det?

— Jo, jag brukar titta in genom fönstret. Och ett par gånger har jag sett fröken Blanches syster öppna paket, i hvilka det legat en champagnebutelj.

— Hvarifrån får hon champagne?

— Det vet jag inte.

Wilson gjorde några flera frågor, men då han märkte, att barnet inte visste mera, än hvad det redan talat om, gaf han det några slantar och gick raskt vidare. Han fruktade att bli sedd af Blakes, innan han hunnit tala med fröken Blanche och konstaplarna anländt. Han var glad öfver, hvad

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 27

han fått veta af barnet. Fröken Blanches tillnamn var Thornhill, och John Lejonklo-Larsons hustru hette också Thornhill. Och de voro systrar. Men det var en sak, som han inte kunde få klart för sig, och det var just därför, som han var så angelägen att få tala med henne.

Wilson såg sig försigtigt omkring, men ingen af Blakes familj syntes till. Han kom osedd till fröken Blanches dörr och knackade på den.

— Stig in! — ropade en vänlig röst.

Han trädde in i rummet, som var ganska nätt och smakfullt möbleradt. Den sjuka satt i en länstol, och hennes tjänarinna satt på en stol i närheten och virkade.

Fröken Blanche såg förvånad på detektiven, men hvarken ovänligt eller misstänksamt.

Wilson bugade sig och sade småleende:

— Jag ber om ursäkt, men är det inte fröken Blanche Thornhill jag har den äran att tala med?

— Jo, så heter jag, min herre.

— Man har sagt mig, att ni är en af dem, som bott längst här i trakten, och jag har därför tagit mig friheten komma till er för att be om några upplysningar.

— Var god och sitt! Ja, jag är född här och har aldrig bott någon annanstans. Före var den här trakten välkänd, men gu

nås, så är det inte nu. Men jag går aldrig ut, — tillade hon sorgset.

— Och det är just i det här huset, som era föräldrar bodde?

— Ja, både min far och mor ha dött här.

— Har ni bröder eller systrar?

— Två systrar.

— Två! Lefva de båda?

— Ja. Den ena af dem är engagerad vid Shakspereteatern. Henne har ni nog hört talas om, förmodligen också sett spela? Hon kallar sig Lilly Nelson.

— Åh, är hon er syster! Ja, henne har jag sett flera gånger på scenen.

— Jag har hört, att hon lär vara omtyckt.

— Mycket! En synnerligt begåfvad aktris är hon!

— Det gläder mig att höra.

— Är hennes verkliga namn Lilly?

— Ja.

— Jaså. Är er andra syster också artist?

— Nej, hon är sömmerska.

— Tillåt mig fråga er, om någon af era systrar är gift!

— Inte Lilly. Men Victoria gifte sig för omkring fem år sedan med en ung svensk adelsman, som hette Lejonklo.

Den sjuka hade gifvit dessa upplysningar på det mest okonstlade och vänliga sätt.

Det låg något så oskuldsfullt i hennes ögon, ansigte och hela sätt, att detektiven kände sig beklämd, då han tänkte på, hvilket förskräckligt slag det skulle blifva för denna goda, ömtåliga flicka, när hon fick veta, hvilken usel och brottslig syster hon hade.

På bordet bredvid länstolen stod en stor fotografi infattad i en ram med ställning.

Wilson pekade på den och sade:

— Jag förmodar, att det är fröken Lilly Nelsons porträtt?

— Nej, det är Victorias, — svarade Blanche småleende. — Lillys porträtt sitter där, just bakom er.

Wilson vände sig om och såg då för första gången en stor oljemålning hänga på väggen. Det var Lilly Nelsons porträtt, men så likt Victorias, att det lika väl kunde vara hennes.

— Era systrar äro ovanligt lika hvarandra, — anmärkte Wilson och såg än på denna och än på den andra bilden.

— Mycket! Det finns folk, som har tagit miste på dem, — sade Blanche och smålog.

Detektiven hade nu fått klarhet i den punkten, som hittills ännu varit dunkel för honom. Alltsedan han talade med fröken Greens värdinna och hörde, hvad hans fästmö talade om för honom af hvad hon lyssnat i pensionatet under Lilly Nelsons sam-

tal med Braddon, hade han misstänkt, att Blanche Thornhill icke hade blott en syster utan två och att Lilly Nelson icke hade varit gift med Larson. En brottslig kvinna talar inte med sin medbrottsling i ett mord, såsom Lilly hade talat med Braddon. Nu var allting klart.

Wilson steg upp och bugade sig till afsked.

— Skulle jag få veta era systrars adress?
— frågade han artigt.

Blanche gaf adresserna utan att tveka. Fröken Lilly Nelsons stämde med den, som detektiven visste vara hennes adress. Just som han stod i dörren, sade han, i det han pekade på en af Websters champagnebuteljer, som stod på bordet bredvid den sjuka:

— Tycker ni, att champagne är välgörande för er?

— Ja, det är svårt att säga, men Victoria tycker det. Och som hon är nog vänlig att ge mig den och bära hit den, så kan jag inte neka henne att taga emot den och någon gång dricka ett glas. Det är egentligen, när hon är här.

Wilson bugade sig och gick. Han var förnöjd öfver att såväl ha lyckats. Allting var klart. Han behöfde nu bara arresterade brottsliga, gumman Blake, Victoria Thornhill och Braddon.

Då han kommit ned för trappan, stan-

nade han ett ögonblick och såg på sin klocka. Blott fem minuter fattades i den halftimme, då konstaplarna enligt order skulle stå utanför porten.

Plötsligen kände han sig fattad bakifrån om midjan, och i nästa ögonblick kastades han handlöst in i Blakes kök. Han föll framstupa, men reste sig genast. Då han vände sig om, stod Kate Blake aldeles inpå honom med en revolver riktad mot hans hufvud, och hennes son Jim stängde dörren.

— Nu ha vi snoken! — utbrast Jim och slog till ett rått flatskratt.

— Och nu skall han icke komma undan, så sant jag heter Kate Blake! — röt megäran. — Rör er intel! Upp med händerna i luften! Högre! Annars skjuter jag genast!

Wilson bleknade af raseri öfver att vara så nära målet och ha kommit i denna fälla.

23.

Skjuten eller skållad?

Wilson kände megäran, som stod så nära honom med revolvern riktad mot hans hufvud. Det var hans egen revolver, som hon hade tagit af honom förra gången han var i hennes näste. Handen, som höll denna revolver, darrade inte. Hennes ögon lyste af hemsk skadeglädje. Om han gjorde den minsta rörelse, skulle hon fyra af utan att tveka.

Han lyssnade. Ingen hvissling hördes. Konstaplarna hade ännu inte kommit. Om han ville rädda sitt lif, måste han vinna tid.

— Kors, min kära fru, — sade han, — är det verkligen ni!

— Det kärar sig inte, — snäste hon.

— Hvarför skulle jag dölja mina verkliga känslor?

— Tig!

— Låt sötnosen prata ett ögonblick! — inföll Jim hånande. — Det är allt det roliga han får här. Nu kommer han inte ut igen!

— Jag ser, att ni känner igen mig.

— Tig, Jim! Han vill vinna tid. Det finns kanske andra snokar i närheten, — inföll Kate mistänksamt. — Raska på och bind honom! Ju förr det är gjordt och vi fått undan honom, desto bättre!

— Ja, nog är det säkrast, — medgaf Jim och gick till skänken för att taga fram ett rep.

Kate höll fortfarande sin revolver riktad på Wilson. Han lyssnade ännu en gång. Inte ett ljud hördes från gården. Konstaplarna voro ej ännu där. De hade inte passat på den bestämda tiden. Han måste vinna tid.

— Hör på, Jim, — sade han, — inte skall ni binda mig! Vi äro ju gamla bekanta.

— Tig! — afbröt Jim. — Håll fram händerna, så att jag kan binda er!

Detektiven kastade en blick på Kate. Hon höll fortfarande revolvern riktad mot hans hufvud och stampade otåligt med foten:

— Gör genast, som pojken säger, eller jag skjuter! — utbrast hon.

Detektiven sträckte något ut sina händer. Han ämnade inte gifva efter, men han måste vinna tid och lura Kate.

Jim närmade sig med repet.

— Stå nu still, snok! — varnade han. — Försök inte med några apfasoner, ty då ger mor er genast, hvad ni behöfver.

Han gjorde en ögla och skulle just lägga den öfver Wilsons handlofvar, då denne plöteligen rörde sig. Blixtnabbt fattade han tag i Jim, snurrade om honom ett halft slag, fattade bastant tag i honom om öfverarmarna och höll honom såsom ett slags sköld mellan sig och Kate.

Allt hade gått så fort, att hon inte kom sig för att skjuta, och nu kunde hon inte, så länge hennes egen käre son var i vägen. Hon blef alldeles utom sig och sprang hit och dit för att komma åt att skjuta! Men Wilson snurrade om med Jim lika fort, som hon rörde sig. Jim var alltid i vägen för henne.

— Men så slit dig då lös! — utbrast Kate ursinnig, — Sparka honom!

Detta var just, hvad Jim försökte att göra. Han stretade emot och sparkade och bjöd till att vrida och vränga sig för att komma loss från detektivens tag, men det gick inte. Stark var han, men Wilson var också mycket stark och hade fått ett godt tag om Jim. De snurrade omkring alla tre än hit, än dit. Kate blef allt mera ursinnig öfver att icke komma åt att skjuta.

— Ett sådant kräk du är, Jim, — skrek hon, — sparka honom, slit dig lös!

— Sparka honom själf! — röt Jim arg.

Stockholms-Tidningens Följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 28

Detektiven hänskrattade.

— Seså, mina kära vänner, reta inte upp er nu! Lugna er! Hela huset är omgifvet af polis, och de komma genast in hit.

Men polisen kom inte in, och hvarken Kate eller Jim tycktes tro på hans ord.

Det var ingen lätt sak att snurra om med den motsträfvige Jim, så att han hela tiden skulle kunna tjäna som sköld. Wilson kände, att hans krafter började mattas. Han måste försöka komma åt sin revolver. Han lyckades också, då han gaf Jim en ny svängom, att få ned handen i högra byxbakfickan och upp revolvern, den enda han hade på sig för tillfället. Men han fick sig en knuff och kunde inte hålla i revolvern, just som han drog upp den ur fickan. Han tappade den på golvet. Hvarken Jim eller Kate märkte under stridens hetta, att han fått upp revolvern ur fickan och tappat den. Brottningen fortfor, och under densamma råkade revolvern att blifva sparkad under skänken.

Kate gick till ena hörnet af rummet och tog fram sin klubba, som hon räckte åt Jim.

— Se här har du, — sade hon. — Däng honom på benpiporna med den!

I samma ögonblick högg Wilson tag i klubban och knuffade Jim det hårdaste han kunde på Kate. Hon föll omkull, och Jim stupade öfver henne. De reste sig, utösende

de förfärligaste eder. Revolvern höll Kate fortfarande i handen.

Under tiden hade Wilson skjutit omkull det stora bordet och krupit ned bakom det. Skifvan var tjock, och han trodde, att en kula inte skulle gå igenom den. Allt hvad han hade att försvara sig med var klubban.

Jim rusade till skänken och tog fram den stora knifven. Och megäran skrek med vild glädje:

— Nu ha vi honom, Jim!

— Ja.

— Vräk bordet öfver honom, så skall jag skjuta honom!

Jim närmade sig, men fick ett slag af Wilsons klubba på skenbenet, så att han vrålade af smärta och drog sig tillbaka.

— På honom igen! — uppmanade Kate.

— Nej, gör det själf! Skjut honom!

Kate försökte få Wilson inom skotthåll, men det gick inte. Wilson höll klubban i högsta hugg, och den hade de respekt för. Och han var själf skyddad af bordskifvan.

— Han tror, att han är säker, — utbrast Kate förbittrad, — men det skall jag snart visa, att han inte är.

Hon sköt. Kulan gick inte genom bordskifvan.

— Försök igen, min fru! — hånade Wilson.

Han hoppades, att hon skulle försöka

igen, så att polispatrullen, som nu borde stå utanför porten, ehuru han inte hade hört den komma, skulle vid ljudet af skottet bryta sig in.

— Kate sköt två gånger till utan resultat.

— Det där går inte. — utbrast Jim. — Vi måste försöka på något annat sätt. Hvad behöfva vi vara rädda för klubban, när vi ha revolver? — Gå du från ena sidan, skall jag gå från den andra! Och då ha vi honom.

— Nej, då vet jag något ännu bättre.

— Hvad då?

— Det skall ni strax få se.

Kate gick till spiseln och tog från eiden den stora kitteln, i hvilken vattnet under striden blifvit kokhett.

Jim skrattade förtjust.

— Ja, det är rätt. Gif honom ett bad!

Kate närmade sig bordet med kitteln. Wilson kände en rysning. Megäran ämnade hålla det kokhetta vattnet öfver honom och skälla honom.

Under det Kate med båda händerna bar kitteln, höll hon revolvern ganska löst i handen, och då Wilson tittade fram bakom bordet och såg detta, fattade han fast tag om bordsbenen. Hon kom ännu närmare, och då reste han sig plötsligt och vräkte bordet rakt mot Kate. Hon gaf till ett skrik och

föll omkull. Kitteln for ned på golvet, och vattnet började flöda omkring.

Wilson rusade fram för att få tag i revolvern, som hon också tappat i fallet. Jim förekom honom och skulle just taga upp revolvern, då detektiven knuffade till honom och lyckades få tag i den.

Nu lekte ett löje på hans läppar efter all denna ångest. Han var med revolvern i sin hand herre öfver situationen. I samma ögonblick hördes en hård knackning på porten.

— Öppna dörren! — befalde Wilson.

Kate och Jim svarade med att utösa de värsta svordomar.

— Öppna, säger jag! — röt detektiven.

— Nyckeln tycks hänga där på spiken vid skänken. Öppna genast eller jag skjuter!

Kate gnisslade med tänderna af raseri, men vågade inte neka att lyda. Hon låste upp porten, och de tre väntande polismännen i uniform trängde henne in tillbaka i köket. Hon var ursinnig, och det var Jim också.

Detektiven nickade till konstaplarna och sade:

— Arrestera dessa två personer! Och sätt handklofvar på dem! De äro farliga.

Både Kate och Jim voro utom sig af raseri, men kunde inte komma undan. De voro nu fast i rättvisans våld.

Wilson tittade på sin klocka och såg

att konstaplarna kommit dit senare än de skulle.

Knifven, som Kate hade skrutit med, att den hade tagit människoblod, stoppade han i sin ficka och öfverlemnade två tomma champagnebuteljer med Websters etikett i den ena konstapelns vård.

Då Kate såg detta, tycktes hon blifva ängslig. Men hon förstälde sig genast och frågade fräckt:

— Hvad har jag gjort för ondt, eftersom man vågar tränga sig in till mig i mitt hus och arresterera mig, en fri, oberoende, amerikansk medborgare?

— Hvem dödade Larson, aktören vid Shakespereteatern? — sade Wilson och kastade en skarp blick på henne.

Hur förhärdad hon än var, så kunde hon ej hjälpa, att det ryste i henne. Men hon hemtade sig strax och svarade i hånande ton:

— Hur skall jag veta det?

— Det vet ni mycket väl!

— Det gör jag inte.

— Säg det åt juryn!

— Vill ni verkligen påstå, att ni har arresterat mig för en anklagelse å mord?

— Ja.

— Gud fördöme er! Det känner jag icke alls till!

— Det tjänar ingenting till att liuga.

Kate Blake. Hvem åkte i Brickleys vagn mordnatten? Hvem träffade ni i hörnet af ***. och ***gatorna den natten? Hvert gick ni och Victoria? Hvem lät göra en falsk teaterportnyckel? Hvem skröt med, att den stora knif, som jag har tagit från er, och nu bär i min ficka, har utgjutit mennisko-blod?

Kate blef likblek af ångest och darrade på rösten, då hon svarade:

— Det där känner jag inte alls till. Och nu vill jag inte svara mera. Ni snokar kunna svära bort en stackars kvinnas lif.

— Ni vägrar att bekänna nu?

— Ja.

— Skyll er själf för följderna! För dem i häktet!

Poliskonstaplarna åkte med dem till fängelset.

Wilson tog fram sin revolver, som fallit under skänken, synade den noga, att den var laddad och gick med raska, elastiska steg till polisvaktkontoret.

Det var icke Victoria.

På polisvaktkontoret begärde och erhöll Wilson en konstapel i civila kläder. De följdes åt till det hus, som Blanche Thornhill hade uppgifvit, att hennes syster Victoria bodde i. Detektiven ringde på portklockan. En tjänarinna öppnade snart porten. Som Wilson inte visste, hvilket tillnamn han skulle gifva Victoria, sade han på måfå:

— Är fröken Thornhill hemma?

— Ja, min herre.

— Vi önska tala med henne.

— Hon har främmande. En herre.....

— Det gör ingenting. Honom känner jag! — utbrast Wilson fryntligt, som trodde, att den där herrn var ingen annan än Brad-don, och var förtjust öfver att kunna taga dem båda två på en gång. Jag önskar göra Victoria och Bull en liten öfverraskning.

Hans familiära, glada sätt tog tjänstflickan, och utan att misstänka något förde hon honom till dörren till Victorias rum.

Wilson öppnade den utan att knacka och gick in i rummet, åtföljd af den andre nolismannen

Han fick då se en väl möblerad och hemtreflig salong. En liten flicka satt på golvet och lekte. Braddon vräkte sig i en bekväm länstol, och en kvinna, som var mycket lik Lilly Nelson, satt i soffan.

Både hon och Braddon rusade upp, men detektiven sträckte ut sin ena hand och sade i lugn ton:

— Seså, lugn, lugn! Er lek är nu slut, och det är bäst, att ni slutar den godvilligt.
Hvad är meningen, min herre, — utfor: Braddon, — att tränga er in så här?

— Vi ha kommit för att arresteras er båda två, — svarade Wilson kallt.

Victorias ansigte blef likblekt, och hon sjönk tillintetgjord ned på soffan. Braddon blef också blek, men försökte att se morskt ut.

Det var väl för barnets framtid, att det då fick idén att springa ut ur rummet. Konstapeln stängde till dörren efter flickan.

— Arresteras oss! — utbrast Braddon.
— Vi äro inga lagbrytare. Hur kan ni då arresteras oss?

— För John Larsons mord!

Victoria kunde inte undertrycka ett svagt utrop af förskräckelse. Det ryckte till i Braddons ögon, men han försökte ännu att uppträda morskt och sade:

— Det här är ett mycket opassande skämt.

Stockholms-Tidningens följetong.

Det hemlighetsfulla teaterdramat. 29

— Det är inte något skämt. Jag är detektiv, och jag har följt denna sak steg för steg, ända till dess jag fått veta allt. Kate Blake är redan häktad.

— Jag har inte reda på något om det där mordet, — sade Braddon i snäsig ton.

— Säg det åt juryn!

— Hvad orsak skulle jag ha att göra honom något ondt?

— Se på henne, och då får ni svaret, och af ert eget samvete, — sade Wilson och pekade på den nedhukade kvinnan i soffan.

— Hvarför skulle hon vilja honom något ondt?

— Det kan jag väl säga er, herr Braddon, alias Woodhull, eftersom ni låtsas vara så okunnig om allt det här. I april för fem år sedan, då ni lefde med er hustru i huset n:r 00 vid ***gatan, såg ni där Victoria Elisabeth Thornhill. Ni glömde, att ni hade en god hustru, ni blef kär i Victoria Thornhill, som uppmuntrade er, men ni fick ett hårdt slag, då hon den 19 maj samma år gifte sig med John Edvard Lejonklo, mera känd under artistnamnet John Larson. Behöfver jag tala om för er, att detta par fick ett barn, en flicka, som erhöll namnet Jane? De blefvo cense och lefde inte längre tillsammans. Han blef skådespelare, och ni blef återigen den där kvinnans älskare. Barnet tog fadern vård om och inackorderade det hos ett folk,

som heter Nilson. För omkring två veckor sedan stal modern barnet därifrån med hjälp af en neger, som heter Joe. Den där kvinnan skaffade sig ett aftryck af teaterportnyckeln, och Kate Blake hjälpte henne att få en falsk nyckel hos en smed, som hette Smith. Hur det gick till, när Larson mördades på scenen å Shakopereteatern och hvilka roller ni, Kate Blake och den där kvinnan då spelade i morddramat vet ni ju så bra, att jag vill inte längre taga upp tiden med att tala om det för er.

Braddon försökte svara, men rösten svek honom. Endast hans läppar rörde sig. Slutligen lyckades han få fram orden:

— Och det är för detta, som jag arresteras?

— Ja.

— Denna mordanklagelse är nedrigt falsk.

— Nu har ni orätt igen. Ni väntar ju på att i morgon få pengar utanför ***kyrkan af fröken Lilly Nelson, för att ni och er medbrottsling, hennes syster, skullo få tillfälle att fly härifrån.

Braddons ansigte fick plötsligt ett så gammalt utseende. Ådrorna sväde upp vid tinningarna, och hela hans sätt förrådde nu hans ångest.

— Ni är en djäfvull — hväste han.

— Jag är lagens väktare, som skall hämna skådespelaren Larson, som mördades

på Shakspereteatern, — svarade Wilson allvarligt och stack ned handen i sin ena ficka för att taga fram handklofvarna.

I samma ögonblick stack också Braddon blixtnabbt ned handen i sin ena byxbakficka, drog upp en revolver, riktade den mot sitt hufvud och sköt.

Båda polismännen rusade fram till honom. Men de kommo för sent. En kula hade trängt in i Braddons hufvud, och han föll på golvet.

I samma ögonblick hördes ett skrik från soffan. Victoria svimmade.

De båda polismännen togo tag i Braddon och buro honom till den andra soffan. Han lefde ännu.

— Ett ord, — stönade Braddon. — Gör henne ingenting ondt för hvad hon aldrig gjort. Jag dödade Larson. Barnet var orsaken. Victoria ville ha vård om barnet och bli lagligen skild från honom. Han vägrade. Victoria skaffade mig och Kate Blake in på teatern, där hon på natten skulle träffa Larson, för att vi alla skulle skrämma upp honom, så att han ginge in på, hvad Victoria ville. Ingen tänkte på att döda honom. Men jag blef så ond, då jag hörde, hur bittert Larson talade till Victoria, och då stack jag honom i ryggen med knifven, som Kate Blake hade tagit med sig för att skrämma honom. Han såg ej oss två. Han visste ej

ens, att vi voro på scenen. Jag är den, som har gjort det. Det är inte Victoria!

Dessa ord hade Braddon stönat fram med stor ansträngning och många afbrott. Ett svagt leende krusade hans läppar, och han mumlade:

— Polisen fick mig inte.

Det ryckte till i hans kropp. Han var död.

Då Victoria återkom från sin svimning, yrade hon. Hon fick hjärnfeber, fördes till ett hospital, och där dog hon.

Nattvakten Anderson kom sig och berättade då för Wilson sin historia. Larson hade gjort sig vän med honom och fått hans tillåtelse att vissa aftnar, sedan föreställningen var slut, få taga emot besök af sin hustru, Victoria Thornhill. Hon var mycket illa känd, och Larson skämdes för, att man skulle veta, att han hade något slags gemenskap med sin ovärdiga hustru. Han ville därför ej besöka henne och inte häller tilllåta henne att komma i hans hem. Därför hade han valt sin klädloge på teatern till deras mötesplats. Vid dessa tillfällen gjorde alltid Victoria anspråk på att blifva trakterad med champagne, som nattvakten Anderson köpte i Websters lokal, och med Larsons vetskap och samtycke tog hon då alltid med

sig därifrån en butelj champagne åt sin sjuka syster Blanche. Som Blanche sällan drack något, hade hon ibland flera buteljer hos sig, och då passade alltid Kate Blake på tillfället att stjäla af Blanche en butelj. Samma natt, som mordet skedde, hade Victoria skälmaktigt föreslagit Anderson att dricka ett glas champagne med henne och Larson. I detta glas hade hon lagt ett pulver, som skulle komma honom att somna. Men så skedde inte, utan blodet steg åt hufvudet på den nyktra mannen. Han gick till Websters lokal och drack sig full. Då han var där, kom han dock att tänka på, att allt nog inte stod rätt till på teatern och att Larson kanske var i fara, men han var då för drucken att kunna röra på sig, och han stannade kvar hos Websters.

Den där tanken på fara för Larson kom sedan åter i hans sinne, då han ett ögonblick af Wilson väcktes ur sin dvala, och han mumlade:

— *Han måste räddas!*

Hans andra uttryck:

— *Negern är borta!* — hade afseende på negern Joe, som stulit barnet och som de inte kunde få tag i.

— Hans tredje fras:

— *Det skall göras i natt!* — betydde, att Larson hade sagt honom, att som dessa möten i teatern inte hade ledt till det åsvidade

— — —

resultatet att kunna åstadkomma en vänlig öfverenskommelse i godo angående barnet, så var han besluten att den natten följa med Victoria hem och då taga igen det stulna barnet, om det också skulle ske med våld.

Ehuru nattvakten Anderson lemnat sin post på teatern, så fick han dock stanna på hustruns förbönér och ett godt ord af Wilson.

Knifven, som Kate Blake hade kittlat Wilsons hals med, var samma knif, som hade dödat Larson. Hon blef dömd till lifstids straffarbete. Hennes son, Jim, fick flera års straffarbete för brott, han begått, och som kommo i dagen under målet om Larsons mord. Dick Blake försvann.

Jätten Bill och de andra två bofvarna, som försökt röka ihjäl Wilson, fingo flera års straffarbete. Dären Nobby i källaren fördes till ett hospital och dog där ett par dagar efter sin ditkomst.

Negern Joe fick ett lätt straff och blef sedan bärare i ett finare magasin på Wilsons förord. Han skötte sig.

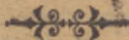
Fru Braddon öppnade åter en sömmer-skeaffär och försörjde sig och sin lilla flicka på hederligt sätt.

Jane Larson kom åter till Nilsons och adopterades af dem såsom deras egen dotter.

Aktören Benham befanns vara en mycket lefnadsglad artist, men hade inte haft

det ringaste med Larsons mord att göra. Inte ens en skymt af misstanke häftade häller vid Lilly Nelson, den utmärkta skådespelerskan. Hon var i alla afseenden en hederlig kvinna. Hon hade misstänkt, att hennes syster Victoria var inblandad i Larsons mord, och därför blef hon så upprörd, att hon svimmade första aftonen efter mordet, då hon spelade på teatern. Två goda, genialiska människor förenades den dag, då hon och karaktärsskådespelaren vid Shakspeareteatern Parkins blefvo ett par. När de gifte sig, lät Blanche Thornhill öfvertala sig att flytta tillsammans med dem. Hon lefde endast några månader därefter, och den älskliga flickan fick aldrig reda på de närmare omständigheterna vid Larsons mord och att hon hade en så dålig syster i Victoria, öfver hvars död hon sörjde mycket.

Wilson blef befordrad för sin bragd att taga reda på Larsons mördare. Han gifte sig då med sin vackra fästmö, Grace Holt, som fortfar att hjälpa honom, när tillfälle yppas till det. De fortfara också att smägnabbas ibland, kanske mest därför att de tycka, att det är så angenämt, när de försonas igen.

6000265347

Göteborgs universitetsbibliotek

